

προλεταριακή

Προητάριοι όθων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 7 Ιούνη 2025 ■ χρόνος 43ος φ. 986 ■ 1.50€

Πάλη και Αναμέτρηση διδάσκει σε εργάτες και λαούς η Παλαιστίνη!

Τα μάτια των λαών του πλανήτη έχουν πλημμυρίσει με τις εικόνες της φρίκης και της θηριωδίας που αντιμετωπίζει καθημερινά ο Παλαιστινιακός λαός. Το κράτος-δολοφόνος που φύτεψαν οι ιμπεριαλιστές από το 1948 στην περιοχή, στηριζόμενο με κάθε τρόπο από τη Δύση -μόνο οι ΗΠΑ δίνουν 4 δισ. δολάρια κάθε χρόνο για τον εξοπλισμό του- κλιμακώνει καθημερινά και με κάθε τρόπο την επιχείρηση γενοκτονίας του ηρωικού λαού. Όσα εξελίσσονται καθημερινά στη Γάζα και στη Δυτική Όχθη επιβεβαιώνουν πως μόνο έτσι μπορεί να αναπαράγεται και να είναι «ασφαλές και ισχυρό» το

κράτος των σιωνιστών: ως κράτος κατοχής και άρνησης του δικαιώματος να έχει δική του λεύτερη πατρίδα ο Παλαιστινιακός λαός. Η γενοκτονία και ο ορίζοντας της «τελικής λύσης» είναι η μόνη πραγματική επιλογή για το κράτος του Ισραήλ και τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του.

Γι' αυτό ακριβώς, δίπλα στον λιμό και τις καθημερινές μαζικές δολοφονίες βρεφών, παιδιών, αμάχων, έχουν συνταχθεί ενεργητικά όλες οι δυνάμεις της... πολιτισμένης Δύσης. Από το Χάρβαρντ ως τις ευρωπαϊκές μητροπόλεις, κηρύσσονται παράνομες και απαγορεύονται οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης

στον Παλαιστινιακό λαό. Ο ΟΗΕ αποδεικνύεται ότι δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα πεδίο «συνάντησης» των ιμπεριαλιστών του πλανήτη, που οι αποφάσεις του και οι «αρμοδιότητές» του καθορίζονται από τις επιδιώξεις και τις αντιθέσεις αυτών των δυνάμεων. Γι' αυτό ακόμα και ένας μικρός περιορισμός του λιμού, που θα συνέβαλλε στο επίπεδο της διαχείρισης του εγκλήματος, δεν μπορεί να γίνει από τον Οργανισμό που υποτίθεται ότι είναι υπεύθυνος και αρμόδιος για να είναι «ενωμένα» και να ζουν «ειρηνικά» τα έθνη του πλανήτη.

συνέχεια στη σελίδα 2

**Πολιτικές εκδηλώσεις
του ΚΚΕ(μ-λ) στο πλαίσιο
της Αντιπολεμικής-
Αντιιμπεριαλιστικής
καμπάνιας**

Αθήνα
Σάββατο 14/6, 7:00 μ.μ.
Πλατεία Πρωτομαγιάς

Πάτρα
Τετάρτη 11/6, 7:30 μ.μ.
Αίθουσα ΕΒΕ

Χανιά
Τρίτη 17/6, 7:30 μ.μ.
Σπλάντζια
(πίσω από το Ωδείο)

Το πλιάτσικο στον ΟΠΕΚΕΠΕ,
το «δέντρο» και το «δάσος»

(σελ. 6)

«Απλοποίηση της αγοράς εργασίας»
σημαίνει υπαγωγή της ζωής των
εργαζομένων στο κεφάλαιο

(σελ. 7)

«Τζάμπα»... απολυτήρια λυκείου;

(σελ. 16)

Ουκρανία
Προς νέα κλιμάκωση
του άδικου πολέμου

(σελ. 19)

Εξοπλισμοί

Αφιέρωμα
σελ. 11-14

σελ. 17

Πάλη και Αναμέτρηση διδάσκει σε εργάτες και λαούς η Παλαιστίνη!

συνέχεια από σελ. 1

Το εξελισσόμενο αυτό έγκλημα είναι αναμφίβολα μια μαύρη σελίδα στην Ιστορία της ανθρωπότητας, αλλά δεν είναι πρωτόγνωρη! Η ιστορία της αποικιοκρατίας και του ιμπεριαλισμού είναι θεμελιωμένη στην κτηνωδία των κυρίαρχων στον πλανήτη δυνάμεων. Πίσω από τη βιτρίνα των «ανεπτυγμένων και πολιτισμένων» κρατών, βρίσκονται ποτάμια αίματος και δυστυχίας των λαών και των εργατών του πλανήτη.

Σε αυτή την Ιστορία συνεχίζει να βρίσκεται ο πλανήτης και η προβολή σε παγκόσμια θέα της σφαγής του Παλαιστινιακού λαού είναι προβολή των εγκλημάτων που οι ιμπεριαλιστές και ο ανταγωνισμός τους ετοιμάζουν για τους λαούς του πλανήτη. Ο ιμπεριαλισμός δεν έχει απαλλαγή και δεν μπορεί να απαλλαγεί από τη φύση του. Λίγους μήνες πριν, ο Μακρόν, κάτω από το βάρος των αποτυχιών του γαλλικού ιμπεριαλισμού στη ζώνη του Σαχέλ, δήλωνε πως η «έλλειψη ευγνωμοσύνης» προς τη γαλλική κυριαρχία από τους λαούς της περιοχής είναι εκδήλωση «αχαριστίας», που δεν είναι ανθρώπινο χαρακτηριστικό! Όπως λοιπόν «δεν υπάρχουν Παλαιστίνιοι», γενικά «οι λαοί δεν είναι άνθρωποι»! Είναι το «αναγκαίο υλικό» που μπορεί να χρησιμοποιηθεί με όποιο τρόπο υπηρετεί την κυριαρχία του κάθε ιμπεριαλιστή και συνολικά την αναπαραγωγή του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Γι' αυτό εξελίσσεται ο χορός παραγωγής των πιο καταστρεπτικών όπλων με προϋπολογισμούς τρισεκατομμυρίων δολαρίων, την ίδια ώρα που εξαθλιώνονται μαζικά εργάτες και λαοί. Γι' αυτό οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές συμμετέχουν στον χορό και με τη «φινέτσα» που χαρακτηρίζει την ωμότητά τους σχεδιάζουν πακέτα «ζωής» 72 ωρών για τους λαούς της ΕΕ. Γι' αυτό η «ανακωχή» και τα «ειρηνευτικά» σχέδια στο άδικο σφαγείο της Ουκρανίας έφεραν ήδη νέους κινδύνους κλιμάκωσης του πολέμου, ακόμα και με τα λεγόμενα τακτικά πυρηνικά.

Σε αυτό το πλαίσιο στρατεύεται με τον κυνισμό της υποτέλειας στα ιμπεριαλιστικά της αφεντικά η άρχουσα τάξη της χώρας. Η κυβέρνηση μας «εξηγεί» ξανά και ξανά πως το κράτος του Ισραήλ έχει

«δικαίωμα να αμυνθεί» απέναντι στα παιδιά και τους αμάχους, απέναντι στον Παλαιστινιακό λαό, που δεν εγκαταλείπει και διεκδικεί την πατρίδα του. Η αντιπολίτευση των ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ και σία... στηρίζει την κυβέρνηση, «εξηγώντας» μας πως παρόλο που υπάρχει έγκλημα, οφείλουμε να διαφυλάξουμε τη «στρατηγική μας σχέση» με το Ισραήλ. Η κριτική της για τα θηριώδη εξοπλιστικά προ-

Όλα αυτά, την ίδια ώρα που με αφορμή το λεγόμενο «σκάνδαλο» του ΟΠΕΚΕΠΕ, αναδύεται η μπόχα του παρασιτισμού και του πλιάτσικου που χαρακτηρίζει όλες τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις αυτού του συστήματος. Ο παρασιτισμός και το πλιάτσικο αναπαράγουν την καθυστέρηση και εντείνουν την παραγωγική διάλυση της χώρας και για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία σημαί-

κάνικες απαιτήσεις, και η χώρα να διαταχθεί-εξοπλιστεί από τη Σούδα ως την Αλεξανδρούπολη, την Καβάλα και την Ξάνθη, όπως το απαιτούν οι αμερικανο-ΝΑΤΟϊκοί πολεμικοί σχεδιασμοί, που τόσο ανάγλυφα εκδηλώνονται με την άσκηση των χιλιάδων ράμπο αυτές τις μέρες στη Βόρεια Ελλάδα.

Η πάλη του λαού και της νεολαίας μπορεί να υπάρξει και να αναπτυχθεί μό-

γράμματα που αποφάσισε η κυβέρνηση και για τη μετατροπή της χώρας σε πολεμική βάση των αμερικανοΝΑΤΟϊκών επικεντρώνεται στο πώς όλα αυτά θα γίνουν πιο... επωφελή για τη χώρα, την οικονομία και τον λαό! Σεβόμενη το πλαίσιο αυτό και η ηγεσία του ΚΚΕ σαν... Βαρουφάκης (και με τον Βαρουφάκη) προτείνει τη λύση του Παλαιστινιακού να τη δώσει ο ΟΗΕ και η «ομόφωνη απόφαση της ελληνικής Βουλής του 2015»!

νουν διαρκώς μεγαλύτερη φτώχεια, αδιέξοδα και νέα «Τέμπη» στα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα.

Η πολιτική του συστήματος και της κυβέρνησής του είναι συνεπής με το πλαίσιο που οφείλει να υπηρετεί, για να αναπαράγεται η άρχουσα τάξη και το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Και επειδή η πολιτική αυτή στις δοσμένες συνθήκες δεν έχει εναλλακτικές, είναι επίσης μονόδρομος η στοίχιση της αντιπολίτευσης πίσω από την κυβερνητική πολιτική.

Με βάση αυτό το πλαίσιο, πράγματι τα Τέμπη και ο (κάθε) ΟΠΕΚΕΠΕ πρέπει να «θαφτούν» στους μαιάνδρους της αστικής δικαιοσύνης, των επιτροπών της Βουλής και των κάθε είδους αστικών μηχανισμών και κατασκευών, ενώ την ίδια ώρα θα καταγγέλλεται και θα ανατρέπεται -για όσους το έχουν ακόμα- το «προνόμιο» της μόνιμης και σταθερής δουλειάς και θα επιβάλλεται η αξιολόγηση-απόλυτη υποταγή στο κράτος και την εργοδοσία.

Με βάση αυτό το πλαίσιο, πράγματι πρέπει να «διαφυλαχθούν» οι αντιδραστικοί άξονες με το Ισραήλ και με τον Σίσι της Αιγύπτου, σύμφωνα με τις αμερι-

νο έξω και απέναντι από αυτό το πλαίσιο. Απορρίπτοντας τους εκβιασμούς του συστήματος, που διαμορφώνονται στη βάση των δικών του συμφερόντων και αδιεξόδων και οδηγούν στα χειρότερα τη ζωή των εργατών, του λαού και της νεολαίας. Οι εργάτες και ο λαός δεν ρήμαξαν τη χώρα «μαζί» (όπως έλεγε ο Πάγκαλος) με την άρχουσα τάξη, δεν την μετέτρεψαν «μαζί» σε αμερικανοΝΑΤΟϊκή βάση, δεν διακήρυξαν «μαζί» πως είναι «εχθροί» μας οι γείτονες λαοί, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες και «σωτήρες» μας οι φονιάδες και οι δυνάστες των λαών. Γι' αυτό ούτε «μαζί» με τα κόμματα και το κράτος του συστήματος θα αντισταθεί ο λαός και η νεολαία στην πολιτική του συστήματος, ούτε «μαζί» οι «κάτω» με τους «πάνω» θα χαράξουν και θα βαδίσουν τον δρόμο που χρειάζονται οι «κάτω».

Αυτό είναι έργο που μόνο ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία μπορούν και χρειάζονται να αναλάβουν. Αυτό τον δρόμο διδάσκει σήμερα ο αγώνας του παλαιστινιακού λαού σε όλους τους λαούς του πλανήτη. Αυτός είναι και ο δρόμος της ολόπλευρης συμπάρστασης στον δίκαιο αγώνα του!

Προσφορές

Στη μνήμη του πατέρα του Θόδωρου Παυλίδη, μέλους της λαϊκής πολιτοφυλακής κατά την περίοδο της απελευθέρωσης των Σερρών από τη Βουλγαρική κατοχή (1944-1945) και αργότερα μέλους της διοίκησης του σωματείου μυληργατών Σερρών, ο γιος του Δ.Π. προσφέρει 200 ευρώ για ενίσχυση.

Δύο χρόνια χωρίς την Αφροδίτη
Προσφέρω στη μνήμη της Αφροδίτης Κοτσυφάκη 300 ευρώ στην αγαπημένη της εφημερίδα.
Σ.Κ.

Η σ. Λία προσφέρει 100 ευρώ για τα γενέθλια του παιδιού της.

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Ελληνοτουρκικά Ναι σε όλα στους Αμερικάνους

Έχει γίνει αντιληπτό στον καθένα ότι το βασικό χαρακτηριστικό της πολιτικής συμπεριφοράς της ντόπιας άρχουσας τάξης και όλων των αστικών κυβερνήσεων -με τη Νέα Δημοκρατία να «το τερματίζει»- (στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής αλλά όχι μόνο) είναι η ολοκληρωτική υποταγή στα αμερικανικά συμφέροντα. Σε όλα τα θέματα ενδιαφέροντος των ΗΠΑ είναι αναμφισβήτητη η προθυμία συνολικά του αστικού πολιτικού προσωπικού να συμβάλει με τον πιο υποτελή, δουλοπρεπή τρόπο. Είναι αυτό το χαρακτηριστικό που δημιουργεί ενίοτε δυσφορία στους άλλους προστάτες της εγχώριας ολιγαρχίας του πλούτου, τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές. Με την τροπή που έχουν πάρει οι εξελίξεις, ωστόσο, η «ισορροπία στις εξαρτήσεις» δεν είναι και το πιο εύκολο πράγμα.

Επί δεκαετίες, το casus belli της Τουρκίας χρησιμοποιείται για τη δικαιολόγηση αυτής της πολιτικής. Όχι ότι δεν υπάρχει τέτοιο θέμα και όλα είναι «φτιαχτά». Μόνο που τυχαίνει οι δύο χώρες να ανήκουν στον ίδιο επιθετικό ιμπεριαλιστικό πολεμικό συνασπισμό, το NATO, στον οποίο μάλιστα «μπήκαν» ταυτόχρονα! Με την Ελλάδα να «ανήκει» στην Ευρωπαϊκή Ένωση και την Τουρκία, παρ' όλο που δεν είναι μέλος της, να απολαμβάνει μια προνομιακή σχέση μαζί της. Είναι γνωστό ότι σε όλες τις κρίσιμες στιγμές του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, η «αντίδραση» και των δύο (NATO-ΕΕ) ήταν αυτή του Πόντιου Πλάτου. Είναι, άλλωστε, καταγραμμένη η τοποθέτηση «βρείτε τα» από πλευράς τους, ενώ εμφανική η πολιτική αναφορά ότι «τα προβλήματα Ελλάδας-Τουρκίας είναι... διμερή».

Παρά ταύτα, το τελευταίο διάστημα εντείνονται οι πιέσεις στη ΝΔ τόσο στο εσωτερικό της όσο και από τα δεξιά και «αριστερά» της. Συχνά πυκνά μια ομάδα βουλευτών της ασκούν κριτική, όλος ο ακροδεξιός συρφετός ωρύεται ζητώντας ακόμη πιο εθνικιστική-σοβινιστική-φασίζουσα πολιτική, ενώ όλα τα θραύσματα της σύγχρονης δεξιάς σοσιαλδημοκρατίας αλλά και οι εντός κι εκτός βουλής ρεφορμιστές συμπλέουν σε μια κατεύθυνση: ότι η κυβέρνηση είναι «υποχωρητική» και ακολουθεί πολιτική «κατευνασμού» έναντι της Τουρκίας. Ακόμη κι αν ψελλίζουν κάτι για την ΕΕ και κατά προτίμηση για μία προς μία τις βασικές ιμπεριαλιστικές της δυνάμεις, κατά βάση αφήνουν στο απυρόβλητο τους αμερικανούς φονιάδες, το βασικό βάθρο κυριαρχίας της άρχουσας τάξης πάνω στο λαό μας.

Όλα τα παραπάνω γίνονται εύκολα κατανοητά στις μέρες μας. Ανεξάρτητα αν «δικαιολογούνται», ακόμη δυστυχώς κι από λαϊκά στρώματα, με βάση μια χρόνια σκόπιμα καλλιεργημένη λογική «αδυναμίας, ανημπορίας, κανονικότητας» της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Κι ας είναι αυτή η σχέση που έχει οδηγήσει μέχρι και σε «εθνικές καταστροφές», αυτό το δομικό χαρακτηριστικό των κρατούντων που μπορεί να ερμηνεύει κάθε τους κίνηση. Δεν έχουν παρά να αναρωτηθούν οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, η νεολαία, ο λαός το «τι συμφέρει τους αμερικανούς κι ευρωπαίους ιμπεριαλιστές;», για να «ξε-

κλειδώσουν» και να ερμηνεύσουν πολιτικά κάθε πολιτική απόφαση της εκάστοτε κυβέρνησης. Αν αφεθεί απέξω αυτός ο καθοριστικής σημασίας παράγοντας, θολώνει η σκέψη και υπάρχει αδυναμία κατανόησης των εξελίξεων.

Το παράδειγμα της εξοπλιστικής μανίας του τελευταίου διαστήματος είναι πολύ χαρακτηριστικό. Όχι ότι δεν υπήρξαν ανάλογες περιόδους κατά το παρελθόν. Η προηγούμενη «αγορά του αιώνα» είναι σίγουρα νωπή στη μνήμη των μεγαλύτερων. Εδώ όμως έχουμε να κάνουμε με μια μόνιμη πια κατάσταση, την πολιτική στη βάση της οποίας «δικαιολογείται», την ιδεολογία που τη «διανθίζει», παρουσιάζοντας τη συνέπεια ως αιτία. Ουσιαστικά αφήνοντας στο απυρόβλητο το ποιος υπαγορεύει στην πραγματικότητα την πολιτική των στρατιωτικών εξοπλισμών, ποιος τους ελέγχει, ποιος δίνει άδεια χρήσης τους, ποιος μπορεί να αρηστεύσει ανά πάσα στιγμή δολοφονικά συστήματα δισεκατομμυρίων δολαρίων και ευρώ.

Και όμως, όλες οι «επικρίσεις» προς την κυβέρνηση της ΝΔ αφορούν τη διαχείριση του «εξ ανατολών κινδύνου» (που είναι περίπου υπεύθυνος για όλα τα κακά της μοίρας μας) και όχι ότι υλοποιεί κατά γράμμα τις δεσμεύσεις της έναντι κυρίως των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Γιατί τα 28 δισ. που δρομολογήθηκαν για τα εξοπλιστικά, η συμμετοχή στα Rearm και τα Readiness Europe, η πραγματική μείωση μισθών και συντάξεων, το πετσόκομμα των λεγόμενων κοινωνικών δαπανών και (πάνω απ' όλα) η ετοιμότητα συμμετοχής στον «θερμό» πόλεμο και η «θυσία» για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα μιας νέας μοιρασιάς του κόσμου όχι μόνο θεωρείται «δεδομένη» από τους εξαρτημένους αστούς, αλλά και «επιβεβλημένη»! Γιατί ως «εθνικό συμφέρον» θεωρείται από τους ίδιους το συμφέρον των προστατών τους! Έτσι έχουν μάθει κι έτσι αναπαράγονται.

Σαμαράς, Καραμανλής, τα εντός κι εκτός βουλής ακροδεξιά μορφώματα (ποιος είπε ότι είναι πολυδιασπασμένη μόνο η αριστερά;) πιέζουν για ακόμη μεγαλύτερη στοίχιση στους προστάτες της άρχουσας τάξης. Αποθεώνουν τον Τραμπ, ενίοτε και τον Πούτιν (!), γενικώς κάθε «ισχυρό» (πλην του Ερντογάν, αν και τον ζηλεύουν, βέβαια). Αλλά και το ΠΑΣΟΚ, ο ΣΥΡΙΖΑ και όλα τα εντός κι εκτός βουλής «θραύσματά» του, μαζί και το ΚΚΕ, με τον δικό του τρόπο, καταγγέλλουν τη στάση της κυβέρνησης έναντι της Τουρκίας και γενικά έναντι των γειτονικών χωρών.

Ο ρόλος των Αμερικανών, όταν δεν αποκρύπτεται, μετατρέπεται σε... δευτερεύοντα! Με τον τρόπο αυτό, όχι μόνο ξεπλένεται αλλά και λειτουργεί ως διαπιστευτήριο αποδοχής τους στο αστικό πολιτικό σκηνικό και ανάθεσης μεγαλύτερου ή μικρότερου ρόλου στα πολιτικά πράγματα της χώρας. Στην ουσία, όσο κι αν κάνουν θόρυβο για ψηφοθηρικούς λόγους, είναι ενάντια τόσο στην αντιιμπεριαλιστική όσο και στην αντικαπιταλιστική κατεύθυνση! Η συνειδητοποίηση αυτού του στοιχείου μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά στην ανάπτυξη του κινήματος.

Αποψη

Τις τελευταίες εβδομάδες, τα αρμόδια όργανα της Βουλής δέχονται βροχή από αιτήματα για σύσταση Προανακριτικών Επιτροπών, προκειμένου να διερευνηθούν ευθύνες πολιτικών προσώπων για το έγκλημα στα Τέμπη. Την αρχή έκανε το ΠΑΣΟΚ, στις 19 Μάη, με πρόταση Προανακριτικής για τους πρώην υπουργούς και υφυπουργούς Μεταφορών. Ακολούθησε η κυβερνώσα ΝΔ, στις 27 Μάη, με πρόταση που αφορά τον Καραμανλή (για πλημμέλημα!) και τον Σπίρτζη. Τέλος, στις 4 Ιούνη, ο ΣΥΡΙΖΑ κατέθεσε πρόταση για Προανακριτική για τον Κ. Μησοτάκη και τους πρώην υπουργούς και υφυπουργούς Μεταφορών. Για λόγους πληρότητας, αναφέρουμε ότι, επίσης στις 4 Ιούνη, κατατέθηκε ακόμη μία πρόταση για Προανακριτική, εκ μέρους των συγγενών των θυμάτων, για συνολικά 11 πολιτικά πρόσωπα, μεταξύ των οποίων ο Μησοτάκης και όλοι οι υπουργοί

ριο. Αυτό όλο ο λαός μας το περιγράφει με τρεις λέξεις ως «ζήσε Μάη μου»...

Η ίδια η ιστορία της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας οδηγεί στα συμπεράσματα που λίγο έως πολύ όλοι φανταζόμαστε. Από τη σύσταση μιας Προανακριτικής, μέχρι να οδηγηθεί ο «υπαίτιος» πρωθυπουργός ή υπουργός στο εδώλιο και να καταδικαστεί κιόλας, οι αποστάσεις είναι πολιτικά τεράστιες. Οι μόνες περιπτώσεις που έφτασαν στο Ειδικό Δικαστήριο είναι εκείνες των Α. Παπανδρέου, Δ. Τσοβόλα, Γ. Πέτσου και λοιπών για το σκάνδαλο Κοσκωτά το 1989-1991 και του Γ. Παπακωνσταντίνου το 2013-2015 για τη λίστα Λαγκάρντ. Σε δεκάδες άλλες περιπτώσεις, οι οποίες μάλιστα απασχόλησαν για καιρό την πολιτική ειδησεογραφία και «σκούνηξαν» λίγο κάποιες πολιτικές κρέκλες, η διαδικασία δεν έφτασε καν στην ειδική δικαστική αίθουσα: Βατοπαϊδί, Siemens, Novartis, υποκλοπές 1994, Predator, υποβρύχια, εξοπλιστικά... Για

Έγκλημα στα Τέμπη «Πάρτι» Προανακριτικών στο ελληνικό κοινοβούλιο (ή πώς το εποικοδόμημα δεν μπορεί παρά να υπηρετεί τη βάση...)

και υφυπουργοί που πέρασαν από το Μεταφορών. Η έμφαση, ωστόσο, βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίο τα κοινοβουλευτικά κόμματα και δη οι νυν, πρώην ή επίδοξοι διαχειριστές χειρίζονται και εκμεταλλεύονται τα εργαλεία που οι ίδιοι δημιούργησαν για λογαριασμό του συστήματος που υπηρετούν.

Η «φάμπρικα» των αιτήσεων τροποδοτήθηκε από τη δυνατότητα που δόθηκε στους βουλευτές να μελετήσουν τη δικογραφία, σε ειδικά διαμορφωμένη αίθουσα της Βουλής. Μέσα στις 10.000 σελίδες από τις οποίες αποτελείται, και μόνο με το δικαίωμα να κρατούν σημειώσεις, φαίνεται ότι οι βουλευτές της αντιπολίτευσης βρήκαν τα στοιχεία για να προχωρήσουν στις σχετικές αιτήσεις για σύσταση Προανακριτικών Επιτροπών. Θα αποφύγουμε τη, δικαιολογημένη ίσως, «καζούρα» σχετικά με την πραγματική ή μη πρόθεση που έχουν τα μέλη του ελληνικού κοινοβουλίου να διαβάσουν πολυσέλιδα κείμενα και θα προσπαθήσουμε να μείνουμε στην ουσία...

Η ίδια η δομή της διαδικασίας που προβλέπει το Σύνταγμα και οι διατάξεις περί ευθύνης υπουργών, προκειμένου να παραπεμφθεί στο Ειδικό Δικαστήριο πολιτικό πρόσωπο για πλημμέλημα ή κακούργημα κατά τη διάρκεια της θητείας του, είναι χαρακτηριστική των πιθανοτήτων που υπάρχουν για να συμβεί η παραπομπή. Χοντρικά, ένα αίτημα για σύσταση Προανακριτικής γίνεται δεκτό, όταν φέρει τις υπογραφές 30 βουλευτών. Η Επιτροπή διενεργεί την προκαταρκτική εξέταση και εισηγείται ή όχι την παραπομπή του πολιτικού προσώπου. Στη συνέχεια, η ολομέλεια της Βουλής με απλή πλειοψηφία 151 βουλευτών αποφασίζει εάν θα ασκηθεί ποινική δίωξη. Τέλος, το Δικαστικό Συμβούλιο με τις δικές του διαδικασίες ανακρίσεων, εισηγήσεων, βουλευμάτων, αποφασίζει εάν η υπόθεση πρέπει να οδηγηθεί στο Ειδικό Δικαστή-

όλες αυτές τις περιπτώσεις, το Ειδικό Δικαστήριο δεν συνήλθε καν, ενώ η καταδίκη του Τσοχατζόπουλου και η προσωπική φυλάκιση του Παπαντωνίου προέκυψαν από την τακτική δικαιοσύνη, επειδή εξυπηρετούσαν σε εκείνη τη φάση το ίδιο το σύστημα.

Το σύνολο του οικοδομήματος της αστικής δικαιοσύνης είναι στημένο για να προφυλάσσει το ίδιο το σύστημα και τους διαχειριστές του. Μόνο η τρέχουσα ειδησεογραφία είναι αρκετή για να στηρίξει αυτό το αξίωμα. Τι είναι το λυσσαμένο κυνηγητό της συντροφισσας Χρύσας και των αγωνιζόμενων εκπαιδευτικών; Η υπόθεση του Αντωνίου; Ο Ρωμανός γιατί είναι κλειδαμπαρωμένος τόσους μήνες; Ο Λιγνάδης γιατί είναι έξω; Ο Μιχαλολιάκος; Μακρά η λίστα...

Η δικαιοσύνη τους, λοιπόν, οι μηχανισμοί και οι θεσμοί της είναι ακριβώς αυτό, δικοί τους. Εδράζονται ως εποικοδόμημα στη δική τους παραγωγική βάση. Και στην περίπτωση του εγκλήματος των Τεμπών, έρχονται να υπηρετήσουν τα συμφέροντα του ένοχου αστικού εκμεταλλευτικού συστήματος, που δεν λογαριάζει ανθρώπινες ζωές απέναντι στη μακροήμερησή του και τη διασφάλιση της κυριαρχίας του.

Όλοι εμείς, ο λαός, η νεολαία, οι εργαζόμενοι, δεν έχουμε παρά να σταθούμε απέναντι σε αυτά και σε όλα τα υπόλοιπα «δικά τους». Να στηρίξουμε τη διεκδίκηση, το δικίο και τη ζωή μας στα «δικά μας», στις δυνάμεις μας, στη συλλογική πάλη και τον ανυποχώρητο αγώνα. Που δεν ταλαντεύεται και δεν μπερδεύεται από τα καθρεφτάκια του αστικού συστήματος. Που καταλαβαίνει ότι η όποια οικονομική πλευρά έχει συγκεκριμένα όρια για τις λαϊκές διεκδικήσεις και δεν μπορεί να αποτελέσει φορέα για το δικίο του λαού. Το δικίο του λαού κερδίζεται στην πραγματικότητα μόνο στον δρόμο του αγώνα!

«Ξανά απ' την αρχή, τον Οκτώβρη»! Νέες μεθοδεύσεις στη δίκη των συλληφθέντων στις 17 Νοέμβρη του '20 στα Σεπόλια!

Ενώ τη Δευτέρα 26 του Μάη ξεκίνησε, για δεύτερη φορά, απ' την αρχή - και με ενδιάμεσες συνεχείς αναβολές όλα αυτά τα χρόνια - η μεθοδευμένη και «μαγειρεμένη» δίκη των αγωνιστών, συλληφθέντων βίαια, στις 17 Νοέμβρη του 2020 στην πολυκατοικία τους στα Σεπόλια (Λυδίας, Ορέστη και Δημήτρη Καττή, Νίκου Καβακλή και Μάκη Λιβάνη), τη δεύτερη μέρα της νέας δίκης (30/5), με γελοίες αιτιολογίες, η δίκη σταματάει, για να ξεκινήσει ξανά απ' την αρχή (!!!), με νέα σύνθεση δικαστηρίου, στις 9 Οκτώβρη 2025! Σε μια διαδικασία που όχι μόνο παρατείνει την ομηρία των κατηγορούμενων αγωνιστών, αλλά που χαρακτηρίζεται από ρεκόρ μεθοδεύσεων!

Οι 4 αστυνομικοί μάρτυρες κατηγορίας που κατέθεσαν στις 26/5 και έπεσαν ξανά σε αντιφάσεις με τις αρχικές τους καταθέσεις θα καταθέσουν απ' την αρχή (!), αφού η δίκη ξαναξεκινά. Ακόμα 2 αστυνομικοί μάρτυρες κατηγορίας που είχαν εμφανιστεί στην προηγούμενη δίκη δεν παρουσιάστηκαν καθόλου στις 30/5, ενώ κλήθηκε ένας άλλος αστυνομικός, ως νέος μάρτυρας κατηγορίας...

Οι παρατάσεις, οι αναβολές, οι μετατροπές καταθέσεων, το κάθε είδους «μαγείρεμα» δεν πρέπει να πτοήσουν το κίνημα αλληλεγγύης στους αγωνιστές αυτούς. Αντίθετα! Πρέπει να ενταθεί, με στόχο την υπεράσπιση όχι μόνο των συγκεκριμένων αγωνιστών, αλλά το ίδιο το δικαίωμα στον αγώνα, στη συγκέντρωση, στη διαδήλωση, στην πολιτική και συνδικαλιστική δράση.

Προσαγωγές μελών του «Ρουβίκωνα» σε συγκέντρωση έξω απ' την πρεσβεία των σιωνιστών

57 μέλη του «Ρουβίκωνα», σε συγκέντρωση που πραγματοποίησε την Κυριακή 1/6 έξω απ' την πρεσβεία του κράτους - δολοφόνου, με πανό, συνθήματα και τρικάκια υπέρ του παλαιστινιακού λαού, προσήχθησαν αμέσως από διμοιρίες ΜΑΤ και αστυνομικούς των ΔΙΑΣ που τους περικύκλωσαν. Αφού κρατήθηκαν για 5 ώρες στη ΓΑΔΑ, με κατηγορίες για «παράνομη συγκέντρωση» και «παρακώλυση συγκοινωνιών», αφέθηκαν ελεύθεροι.

Φώναξες “Free Palestine” σε ισραηλινούς τουρίστες; Συλλαμβάνεσαι!

Το πρωί της Πέμπτης 29/5, παρέα νέων ανθρώπων βρέθηκε στην παραλία της Βουλιαγμένης. Βλέποντας κάποιους ισραηλινούς τουρίστες, ένας απ' την παρέα φώναξε “Free Palestine”. Οι τουρίστες του κράτους - δολοφόνου, λέγοντας μάλιστα προκλητικά πως έχουν και... πολλά λεφτά, κάλεσαν την αστυνομία. Αυτή συνέλαβε τον έναν και στη συνέχεια και τους φίλους του που πήγαν να του συμπαρασταθούν στο Αστυνομικό Τμήμα. Τους απαγγέλθηκε κατηγορία για «παράνομη βία με ρατσιστικά κίνητρα»!!! Η «βία» ήταν πως οι Ισραηλινοί αναγκάστηκαν να φύγουν από την παραλία! «Ρατσισμός» είναι η υπεράσπιση του πρωϊκού παλαιστινιακού λαού! Η φασιστικοποίηση, πλάι - πλάι με τη γελοιότητα, στην υπηρεσία του εγκλήματος κατά της ανθρωπότητας που οι φονιάδες σιωνιστές πραγματοποιούν αυτή την ώρα, μαζί με τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά σε ΗΠΑ και ΕΕ. Και συμμάχους τους ντόπιους αστούς, την κυβέρνηση και τους μηχανισμούς τους που ποινικοποιούν ακόμα και την παραμικρή καταγγελία των ισραηλινών φίλων τους.

δημοκρατικά δικαιώματα

Ποινικό αδίκημα η λεγόμενη «παράνομη» παραμονή στη χώρα Φυλακή ή απέλαση για τους μετανάστες «χωρίς έγγραφα»!

Την Τετάρτη 28 Μάη, ο Βορίδης παρουσίασε στο υπουργικό συμβούλιο το νέο αντι-μεταναστευτικό νομοσχέδιο που είχε προαναγγείλει τον Μάρτη (δες και φύλλο 982 της «Π.Σ.»), με τίτλο «*Αναμόρφωση πλαισίου και αναμόρφωση διαδικασιών επιστροφών πολιτών τρίτων χωρών*». Προχωρώντας σε ακόμα πιο αντιδραστική και φασίζουσα ρότα, ακόμα κι απ' τον τίτλο του τότε άρθρου μας («Ξεζούμισμα ή εκδίωξη»), ποινικοποιεί σκληρά ακόμα και την παρουσία όσων - ξεριζωμένων και κυνηγημένων - μεταναστών βρεθούν στη χώρα μας (ανδρών, γυναικών ή και παιδιών) χωρίς έγγραφα ή μετά από απόρριψη παροχής Ασύλου (σε α' ή β' βαθμό). Η «ζυγαριά» ανάμεσα στην υπερεκμετάλλευση και την εκδίωξη των μεταναστών φαίνεται να κλίνει προς το δεύτερο. Έτσι, ακόμα και η παρουσία τους στη χώρα χαρακτηρίζεται ως «ποινικό αδίκημα» - «έγκλημα» δηλαδή - απ' τους διαχειριστές του εγκληματικού αυτού συστήματος! Ενός συστήματος που εκμεταλλεύεται, καταπιέζει και δολοφονεί, ενός συστήματος που καταδικάζει τους ανθρώπους στη φτώχεια, στην αδικία και στον πόλεμο.

Σύμφωνα με το νέο νομοσχέδιο - που πρόκειται μέσα στον Ιούνη να τεθεί και σε «διαβούλευση» - όποιος συλλημβάνεται «χωρίς χαρτιά» θα καταδικάζεται σε 3 χρόνια φυλάκιση και σε πρόστιμο 10.000 ευρώ. Υπέρογκο ποσό για έναν μετανάστη... Η ποινή φυλάκισης δεν θα μπορεί να μετατραπεί σε κάτι άλλο. Ούτε να ισχύσει η αναστολή της, κάτι που έχει συμβεί, βέβαια, σε πλήθος εγκλημάτων, συστημικών επωνύμων! Έτσι, αυτός που καταδικάζεται θα οδηγείται στο κελί. Εκτός κι αν ο καταδικασμένος μετανάστης δηλώσει «οικειοθελήως» (!!!) την αποχώρησή του από τη χώρα. Ταυτόχρονα, η διάρκεια της διοικητικής κράτησης (δηλαδή της δήθεν «προσωρινής» κράτησης, για «έλεγχο», χωρίς καταδικαστική απόφαση δικαστηρίου) αυξάνεται απ' τους 18 μήνες στα 2 χρόνια, με δυνατότητα παράτασης για λόγους «ασφάλειας».

Άλλες πηλυρές του νομοσχεδίου περιλαμβάνουν - πάντα στη λογική της εκδίωξής τους - την «απαγόρευση εισόδου στη χώρα λόγω εθνικής ασφαλείας» (σκεφτείτε τι σημαίνει αυτό για αγωνιστές πολιτικούς πρόσφυγες που αναζητούν Ασυλο στη χώρα μας) ή για λόγους «δημόσιας υγείας». Διευκολύνεται η απόρριψη χορήγησης Ασύλου μέσω του επαναχαρακτηρισμού τού τι σημαίνει «ασφαλής τρίτη χώρα» απ' την οποία ένας μετανάστης προήλθε ή πέρασε. Έτσι, φασιστικές δικτατορίες, αντιδραστικά καθεστώτα, χώρες διαλυμένες απ' τον πόλεμο ή απ' το πλιάτσικο που κάνουν σ' αυτές οι ιμπεριαλιστές μπορεί να χαρακτηριστούν... «ασφαλείς» για να απελαθεί ένας μετανάστης ή και πρόσφυγας σ' αυτές. Επίσης, ο χρόνος που τίθεται ως προθεσμία για τις λεγόμενες «οικειοθελείς αποχωρήσεις» μειώνεται σχεδόν στο μισό (από 25 στις 14 ημέρες). Για να αυξηθεί προφανώς η ψυχολογική πίεση. Υπό κράτηση μπορεί να τεθούν όσοι δεν έχουν δηλώσει γνωστή διαμονή ή κατοικία (ή μεταβολή της) ή έχουν αρνηθεί ταυτοποίηση με βιομετρικά στοιχεία (για να μην ξεχνιόμαστε).

Μπορεί ο Βορίδης να φημίζεται για τα ακροδεξιά και υπεραντιδραστικά του χαρακτηριστικά και ιστορία, όμως οι αποφάσεις αυτές δεν είναι θέμα προσώπων. Κι όχι μόνο επειδή έχουν τη συμφωνία του Μητσοτάκη. Κι ας είναι ιδιαίτερα κατάλληλος γι' αυτή τη θέση. Αλλά επειδή η πολιτική αυτή αποτελεί επιλογή των ιμπεριαλιστών, τόσο της ΕΕ όσο και των ΗΠΑ. Κι εδώ είναι «ειδικρινής» η δήλωση Μητσοτάκη κι όλων των εκπροσώπων της ντόπιας εξαρτημένης αστικής τάξης πως η κατεύθυνση αυτή αποτελεί «ευρωπαϊκή προτεραιότητα». Το δείχνει η «σκληρύνηση» της αντιμεταναστευτικής πολιτικής στη Γερμανία, την Ιταλία, τη Γαλλία, φυσικά στις χώρες του Βίξεγκραντ. Αλλά και στις ΗΠΑ του Τραμπ, με τις δεκάδες χιλιάδες απελάσεις και το συννοριακό τείχος...

Ο αγώνας για πλήρη δικαιώματα σε Ασυλο, δουλειά, μετακίνηση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ανθρώπινες συνθήκες ζωής για όλους τους πρόσφυγες και μετανάστες δίπλα στον αγώνα των ελλήνων εργαζομένων και της νεολαίας για ζωή και δικαιώματα πρέπει να ξεδιπλωθεί, σαρώνοντας και τέτοια νομοσχέδια και νόμους.

«Πάγωμα» (!) του γενετικού φακελώματος νεογνών...

...που είχε προαναγγείλει ο Γεωργιάδης με τη λεγόμενη «Προγραμματική Σύμβαση» του Μάη του 2024, σύμφωνα με την οποία θα ταυτοποιείται και θα κατέχεται το γενετικό υλικό (DNA) των νεογνών (100.000 σε πρώτη φάση), μετά τις μεγάλες αντιδράσεις που υπήρξαν για το θέμα (δες και φύλλο «Π.Σ.» 983). Βέβαια η αιτιολογία που έδωσε ο Γεωργιάδης στον 9,84 στις 29/5 είναι πως δεν έχει υπάρξει προχώρημα του project απ' τις συμβαλλόμενες εταιρείες, πως δεν υπάρχει «προχώρημα με τη συγκεκριμένη ομάδα» κ.ο.κ. Βέβαια, η Σύμβαση, επίσημα, δεν έχει ακυρωθεί. Ούτε και οι προθέσεις των κρατούντων, σαφώς!

Συνεχίζει την απεργία πείνας ο Güney Dag – Να του δοθεί άμεσα Πολιτικό Άσυλο!

Με αίτημα να καταργηθεί η ανάκληση του Πολιτικού του Ασύλου, ο τούρκος αγωνιστής, πολιτικός πρόσφυγας στη χώρα μας Güney Dag συνεχίζει την απεργία πείνας που ξεκίνησε στις 12/5. Ζει στη χώρα μας απ' το 2020, όπου, ενώ το Φλεβάρη του '22 η αίτηση Ασύλου έγινε δεκτή και του χορηγήθηκε άδεια διαμονής τριών χρόνων, τον Απρίλη του 2025 το Άσυλό του ανακλήθηκε με την αιτιολογία πως «αποτελεί απειλή για την εθνική ασφάλεια». Ο Güney Dag ήταν ένας από τους κατηγορούμενους στην πρώτη και δεύτερη δίκη που έγιναν στην Τουρκία εναντίον μελών του Συλλόγου Σύγχρονων Νομικών και της Ένωσης Σύγχρονων Δικηγόρων (CHD). Να μην αφήσουμε να εκδοθεί στο αντιδραστικό καθεστώς του Ερντογάν!

Ο Γιάννης Μάγγος καταγγέλλει τον αποκλεισμό της οικογένειας απ' τη δίκη των αστυνομικών στις 5/6

Στις 5/6, στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Καρδίτσας (και όχι του Βόλου, για ευνόπους λόγους!) ήταν προγραμματισμένη να ξεκινήσει η δίκη για το γνωστό αστυνομικό έγκλημα, με κατηγορούμενους 6 αστυνομικούς για βασανιστήρια σε βάρος του Βασίλη Μάγγου, με συνέπεια το θάνατό του τον Ιούλη του '20. Τρεις απ' αυτούς είχαν καταδικαστεί στο Πλημμελειοδικείο, στη φοβερή ποινή φυλάκισης των... 2 ετών με τριετή αναστολή!

Στην τωρινή δίκη αποκλείουν την οικογένεια του Βασίλη Μάγγου απ' την υποστήριξη της κατηγορίας, γιατί όσο ζούσε ο Βασίλης, βαριά τραυματισμένος, «έπρεπε να είχε υποβάλει μήνυση κατά των αστυνομικών»! Στην πραγματικότητα επιδιώκουν να «πέσουν στα μαλακά» οι πραιτοριανοί τους, για ένα ακόμα κρατικό έγκλημα, και να αθωωθεί η αντιλαϊκή τους πολιτική. Να μην το επιτρέψουμε! Να καταδικαστεί η κρατική τρομοκρατία, που δολοφονεί νέα παιδιά!

ΚΚΕ

Πρωτοβουλία-ξέπλυμα της αστικής πολιτικής και των θεσμών της

Με όλη την «επισημότητα» και απολύτως «θεσμικά» το ΚΚΕ πήρε την πρωτοβουλία και «απέστειλε σήμερα στους προέδρους των Κοινοβουλευτικών Ομάδων της αντιπολίτευσης επιστολή για να διαμορφωθεί κείμενο προς την ελληνική κυβέρνηση προκειμένου αυτή -και με την ιδιότητα του μη μόνιμου μέλους του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ- να αναλάβει σχετικές πρωτοβουλίες», όπως αναφέρει το σχετικό δημοσίευμα στον 902.gr. Το αποτέλεσμα αυτής της πρωτοβουλίας ήταν η συνυπογραφή κοινού κειμένου με ΣΥΡΙΖΑ, Πλεύση Ελευθερίας και Νέα Αριστερά, με το οποίο καλούν την κυβέρνηση της ΝΔ «να αναλάβει ενεργητικές, επείγουσες και σαφείς πρωτοβουλίες για να σταματήσει η γενοκτονία σε βάρος του παλαιστινιακού λαού, να αντιμετωπιστεί η ανθρωπιστική κρίση, να αναγνωριστεί παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του 1967 με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ».

Σε αυτήν την «βαρυσήμαντη» πολιτική του πρωτοβουλία το ΚΚΕ δεν παρέλειψε να απευθυνθεί στο ΠΑΣΟΚ, στην Ελληνική Λύση (!) και τη Νίκη (!!!), ενώ άφησε εκτός τους Σπαρτιάτες, καθώς -σύμφωνα με τον κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο του ΚΚΕ, Ν. Καραθανασόπουλο- αποτελεί «επίσημη φωνή της ισραηλινής πρεσβείας». Και δεν έμεινε μόνο εκεί, αλλά άσκησε και κριτική σε όσους δεν συνυπέγραψαν το κείμενο, κατηγορώντας τους είτε ότι τηρούν ίσες αποστάσεις είτε ότι η σιωπή τους είναι συνενοχή! Θεωρεί ότι έτσι τους αποκάλυψε (ποιος είχε, άραγε, αυταπάτες;), αλλά στη ουσία αποκαλύφθηκε το ίδιο.

Να, λοιπόν, πού, πώς και με ποιους επιδίδει και κάνει «κοινή δράση» για το παλαιστινιακό το ΚΚΕ! Την ώρα που απορρίπτει κάθε συνεργασία σε κινηματικό επίπεδο

(ακόμη και σε επίπεδο κοινών ψηφισμάτων σε σχολές), νομιμοποιεί την κοινοβουλευτική συμπόρευση με κάθε λογής δεκανίκι του συστήματος, λειτουργώντας και το ίδιο με τη σειρά του σαν τέτοιο δεκανίκι (εξάλλου, έχει αποδείξει επανειλημμένα τη διαθεσιμότητά του για κάτι τέτοιο).

Δεν αποτελεί έκπληξη αυτή του η στάση, αλλά είναι πέρα για πέρα εξοργιστική! Γιατί την ώρα που ο ηρωικός Παλαιστινιακός λαός σφαγιάζεται από τους σιωναζί του Ισραήλ ωμά και εντελώς απροκάλυπτα, απαιτώντας τη μαζική εκδήλωση της πιο πλατιάς λαϊκής αλληλεγγύης, το ΚΚΕ κρύβεται πίσω από «θεσμικές» κινήσεις, σπέρνοντας νέες αυταπάτες:

- Την ώρα που το Ισραήλ σφαγιάζει τον Παλαιστινιακό λαό και γράφει στα παλιά του τα παπούτσια τις αποφάσεις του ΟΗΕ και του Διεθνούς Δικαστηρίου, την ώρα που το Ισραήλ βάλλει με πραγματικά πυρά κατά του ΟΗΕ, διώχνοντάς τον από την Γάζα, το ΚΚΕ νιώθει την ανάγκη να ασκήσει τον... θεσμικό του ρόλο.

- Την ώρα που η κυβέρνηση της ΝΔ στηρίζει απροκάλυπτα και με κάθε τρόπο τη

δολοφονική δράση του Ισραήλ... Την ώρα που καθηγήτρια διώκεται γιατί έγραψε πανό μαζί με τους μαθητές της υπέρ του Παλαιστινιακού λαού... Την ώρα που τα ΜΑΤ ζώνουν κάθε συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη... Το ΚΚΕ καλεί την κυβέρνηση να «αναλάβει πρωτοβουλίες»!!!

- Την ώρα που στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ (όπως ο Κ. Ζαχαριάδης, μέλος της Πολιτικής Γραμματείας του) συνεχίζουν να υπερασπίζονται την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ ως κυβέρνηση, με την οποία το 2015 άνοιξε διάπλατα τις πόρτες της συνεργασίας με το κράτος-δολοφόνο με απανωτές επισκέψεις του Τσίπρα στο Ισραήλ, το ΚΚΕ συνυπογράφει μαζί τους κείμενο για την Παλαιστίνη.

- Την ώρα που η πραγματικότητα βοά ότι η «λύση των δύο κρατών» είναι μια τεράστια αυταπάτη (και μια τεράστια απάτη σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού) που νομιμοποιεί το κράτος-δολοφόνο και τη δολοφονική του δράση δεκαετιών (από τότε που «φυτεύτηκε» στην περιοχή από τους ιμπεριαλιστές), το ΚΚΕ, και μέσα από το κοινό κείμενο, ζητά «να τεθεί άμεσα σε εφαρμογή η

ομόφωνη απόφαση της Βουλής του 2015 και να αναγνωριστεί το παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του 1967 με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ». Έχει, άραγε, αναρωτηθεί το ΚΚΕ εάν οι Παλαιστίνιοι είναι διατεθειμένοι να αποδεχτούν αυτά τα σύνορα, δηλαδή τη συρρίκνωση της γης τους και την αποδοχή της επεκτατικής πολιτικής του Ισραήλ από το 1948 έως το 1967; Έχει, άραγε, αναρωτηθεί το ΚΚΕ εάν το Ισραήλ πρόκειται να αποδεχτεί αυτά -έστω- τα σύνορα; Ή δεν βλέπει την γενοκτονία που σήμερα διαπράττει; Έχει, άραγε, αναρωτηθεί το ΚΚΕ γιατί δεν εφαρμόζεται αυτή η περίφημη ομόφωνη απόφαση της Βουλής; Και ας μας πει το ΚΚΕ τι είδους «θεσμική» βαρύτητα μπορεί να έχει αυτή του η πρωτοβουλία και το κείμενο που τελικά υπογράφηκε, όταν μια ομόφωνη απόφαση της Βουλής παραμένει ανενεργή για δέκα χρόνια.

- Η απάντηση σε όλα τα παραπάνω βρίσκεται στον πραγματικό ρόλο που θέλει να παίξει το ΚΚΕ στα πλαίσια του συστήματος. Γιατί ως γνήσια ρεφορμιστική δύναμη, το ΚΚΕ θέλει να πνίξει κάθε διάθεση αγώνα και διαμαρτυρίας, να την βάλει στα κοινοβουλευτικά καλούπια που έχει μάθει να κινείται και να την εξαργυρώσει στην κάλπη. Αυτό που κάνει σήμερα για την Παλαιστίνη δεν διαφέρει σε τίποτα με αυτά έκανε και κάνει για το έγκλημα στα Τέμπη και ενώ εκατομμύρια λαού και νεολαίας βγήκαν στους δρόμους. Και είναι βέβαιο ότι όσο θα εκδηλώνονται η λαϊκή οργή και οι λαϊκές αγωνιστικές διαθέσεις τόσο το ΚΚΕ θα πλειοδοτεί στην καλλιέργεια κοινοβουλευτικών αυταπατών. Και μαζί θα ξεπλένει τα κάθε λογής δεκανίκια του συστήματος -ψευτοαριστερά, δεξιά ή και ακροδεξιά!

ΣΥΡΙΖΑ

Άλλαξε ο Μανωλιός και έβαλε τα ρούχα του αλλιώς

«Οι σχέσεις που έχουν αναπτυχθεί είναι ενός βάθους χρόνου και περιεχομένου. Δεν είναι όλοι στο Ισραήλ με τον Νετανιάχου. Εμείς στηλιτεύουμε τη θάρραρη επιθετικότητα όπως εκδηλώνεται τώρα στη Λωρίδα της Γάζας. Αυτό δεν σημαίνει ότι μία εξωτερική πολιτική που έχει βάθος χρόνου θα την ακυρώσουμε». Με αυτή του τη φράση, ο Κώστας Ζαχαριάδης, μέλος του ΠΓ του ΣΥΡΙΖΑ, επιβεβαιώνει ακριβώς την κατεύθυνση που συνολικά διακατέχει το ελληνικό εξαρτημένο καθεστώς, «πάρουμε απλόχερα τις υπηρεσίες μας στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά μας». Δεν μας πείθει καθόλου το «σοκ» του Τσίπρα, που θυμήθηκε να ζητήσει κυρώσεις κατά του Ισραήλ, ούτε οι κωλοτούμπες του ίδιου του Ζαχαριάδη, που έπειτα από πιέσεις τα μάζεψε, κάνοντας λόγιο για γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού. Η φράση είναι εντελώς καθαρή και μας θυμίζει την πολιτική που ακολούθησε η διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, προωθώντας τους άξονες, με τις επιταγές των ΗΠΑ, Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ και Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος.

Είναι βέβαιο πως δεν τους έπιασε καμία πρεμούρα για την πράγματι γενοκτονία που εξελίσσεται στη Γάζα, αλλά σίγουρα δέχονται πιέσεις τόσο από τη γενική κατακραυγή των λαών, όσο και από εσωτερικούς και εξωτερικούς παράγοντες. Εδώ ολόκληρη ιμπεριαλιστικά κέντρα χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για τη Γάζα, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα πιαστεί; Ως αστικό κόμμα ο ΣΥΡΙΖΑ, είναι προφανές ότι οι πιέσεις που δέχεται είναι και από την ελληνική αστική τάξη, που μέσα σε αυτό το χάος των εξελίξεων προσπαθεί και αυτή να βρει έναν ρόλο στην ευρύτερη περιοχή και στην κόντρα της με την τουρκική αστική τάξη. Ταυτόχρονα, δέχεται και πιέσεις από τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, που θέλουν και αυτοί να κωθούν τόσο στο μέτωπο της Μέσης Ανατολής όσο και

συνολικά στα μέτωπα. Συνολικά θα έλεγε κανείς ότι προσπαθεί να κρατήσει μια ισορροπία, που αμέσως την μαζεύει, μιας και οι εξελίξεις δεν «σπκώνουν τέτοια».

Υπάρχουν τρία δεδομένα που πρέπει να ειπωθούν. Καταρχάς, το μόνο σίγουρο είναι ότι υπάρχει ενιαία στάση και στοίχιση συνολικά του πολιτικού συστήματος στην Ελλάδα πίσω από τα σχέδια και τις επιδιώξεις των ΗΠΑ και των δυτικών ιμπεριαλιστών. Είναι τόσο βαθιά η εξάρτηση της αστικής τάξης, που η προοπτική της για αναβάθμιση του ρόλου της έρχεται μόνο μέσα από αυτή τη θέση (της εξάρτησης) ειδικά σε αυτή την περίοδο που όλα είναι ρευστά και οι απαιτήσεις των καιρών είναι μεγάλες. Αν αναλογιστεί κανείς τις εξελίξεις σε όλα τα μέτωπα, από την Ουκρανία μέχρι τη Μέση Ανατολή και συνολικά τις ενδοϊμπε-

ριαλιστικές αντιθέσεις που ολοένα και οξύνονται, θα καταλάβει πως δεν χωράνε και πολλά «παραστρατήματα» και ότι κυρίως οι Αμερικάνοι απαιτούν μια συνεχόμενη και μεγαλύτερη στοίχιση πίσω από τα πολεμικά τους σχέδια.

Δεύτερον, είναι δεδομένο όπως όλα αυτά, όχι απλά δεν έχουν καμία σχέση με τον λαό μας και τη νεολαία, αλλά μας μπλέκουν μέρα με τη μέρα ολοένα και πιο πολύ στα πολεμικά σχέδιά τους. Ας θυμηθούμε ότι επί ΣΥΡΙΖΑ ανοίχτηκαν μια σειρά από αμερικανικές βάσεις στη χώρα, όπως της Αλεξανδρούπολης, από όπου στέλνουν όπλα στην Ουκρανία. Επί ΣΥΡΙΖΑ η βάση στη Σούδα αναβάθμισε τον ρόλο της, με πενταετή σύμβαση, μετατρέποντας τα Χανιά σε τσιφλικί των Αμερικάνων. Συνολικά στην περίοδο της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ η ισορροπία της εξάρτησης έγειρε προς τους Αμερικάνους, με αποτέλεσμα να μετατραπεί η χώρα μας από άκρη σε άκρη σε ένα μεγάλο ορμητήριο πολέμου.

Τέλος, είναι δεδομένο ότι κανείς δεν πιστεύει την «αλληλεγγύη» του ΣΥΡΙΖΑ στον παλαιστινιακό λαό. Ο λαός μας και ειδικά η νεολαία καταλαβαίνει πολύ καλά τι ακριβώς εξελίσσεται στη Γάζα και όποτε της δίνεται η ευκαιρία, εκφράζει την αλληλεγγύη της στους δρόμους. Είναι δεδομένο ότι δεν μπορεί ο ελληνικός λαός να περιμένει τίποτα από κανέναν και πρέπει ο ίδιος να βγει μπροστά με μαζικές και συλλογικές διαδικασίες, προκειμένου να βάλει φραγμό στα σχέδια των φονιάδων του πλανήτη. Πώς δεν θα γίνει κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστών και πως αυτή η κοινωνία των πολέμων, της καταπίεσης και της φτώχειας δεν μας χωράει. Στους δρόμους, λοιπόν, βρίσκεται η προοπτική του λαού μας και εκεί δίνουμε τα επόμενα ραντεβού μας.

Το πλιάτσικο στον ΟΠΕΚΕΠΕ, το «δέντρο» και το «δάσος»

Με ανακοίνωσή του ο Κ. Μητσotάκης «έκοψε το γόρδιο δεσμό» του ΟΠΕΚΕΠΕ (Οργανισμός Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων) με την κατάργησή του και τη μεταφορά των αρμοδιοτήτων του στην ΑΑΔΕ (Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων). Με τον τρόπο αυτό και τις δικαιολογίες για «διαχρονικό πρόβλημα» γίνεται προσπάθεια να «μπαζωθεί» ακόμα ένα πλιάτσικο που είχε στηθεί στον ΟΠΕΚΕΠΕ για επιδοτήσεις ανύπαρκτων βοσκοτόπων, με λεία εκατομμύρια ευρώ.

Η προσπάθεια της κυβέρνησης και των διαφόρων υποστηρικτών της «να πετάξουν την μπάλα στην εξέδρα» με αναφορές σε «44 χρόνια επιδοτήσεων και σκανδάλων», αναφερόμενοι στις αγροτικές επιδοτήσεις - ενισχύσεις, τις οποίες η «Ναυτεμπορική» υπολογίζει σε 110-120 δις. ευρώ από το 1981 έως σήμερα, είναι ταυτόχρονα να χρεώσει στον αγροτικό κόσμο ότι καρπώθηκε με τεχνάσματα και πλαστά δικαιολογητικά μεγάλο μέρος από αυτές.

Αυτό ανταποκρίνεται και στο αφήγημα όλων των αστικών κυβερνήσεων από το 1981 (χρονιά εισόδου της χώρας στην τότε ΕΟΚ) μέχρι σήμερα γιατί δεν αναπτύχθηκε ο αγροτικός τομέας παρά τον «πακτωλό» των επιδοτήσεων και το «αμέριστο ενδιαφέρον» όλων των παραγόντων του συστήματος (κυβερνήσεις - ΕΕ).

Αλλά η πραγματικότητα δεν μπορεί

να παραποιηθεί όση προσπάθεια και αν καταβάλουν όλοι οι παράγοντες του συστήματος. Σημαντική μείωση του αγροτικού πληθυσμού, μείωση του αγροτικού εισοδήματος, μείωση των καλλιεργούμενων εκτάσεων και της εκτροφής ζώων, διατροφική εξάρτηση της χώρας. Αυτά είναι τα «επιτεύγματα» στα 44 χρόνια εισόδου σε ΕΟΚ-ΕΕ και της περιβόητης Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) που καταστρέφει τους μικρομεσαίους αγρότες και κτηνοτρόφους, ενισχύοντας τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, ξένες και ντόπιες, στον πρωτογενή τομέα και προωθεί την εξάρτηση με γοργούς ρυθμούς, καθώς το ισοζύγιο εισαγωγών - εξαγωγών και στον τομέα αυτό είναι κλιμακούμενα ελλειμματικό. Και δεν μπορούμε να παρακάμψουμε το γεγονός της ακόμα μεγαλύτερης μείωσης της παραγωγικής αγροτικής γης από την «επέλαση» των φωτοβολταϊκών εγκαταστάσεων προς χάριν της «πράσινης ανάπτυξης», αλλά με τους αγρότες να πληρώνουν πανάκριβα το αγροτικό ρεύμα.

Η πολιτική των επιδοτήσεων - ενισχύσεων από τη μεριά της ΕΕ είναι μία πολιτική που στοχεύει στις χαμηλές εμπορικές τιμές των αγροτικών προϊόντων που χρησιμοποιούνται σαν πρώτη ύλη στην καπιταλιστική βιομηχανία (βαμβάκι, στάρι, ντομάτα, ενεργειακά φυτά, φρούτα κ.λπ.) και όχι στην ενίσχυση των αγροτών και ιδιαίτερα των μικρομεσαίων. Για αυτούς οι επιδοτήσεις δεν

είναι τίποτα περισσότερο από μία ενίσχυση έτσι ώστε απλώς να συντηρούνται (ως «συντηρητές υπαίθρου» αναφέρονται στα κείμενα της ΕΕ) μέχρι να καταστραφούν ολοκληρωτικά.

Ακόμη περισσότερο, οι επιδοτήσεις - ενισχύσεις κατευθύνονται, στο μεγαλύτερο τους μέρος, στους καπιταλιστές του αγροτικού τομέα που έχουν συγκεντρώσει, με τα χρόνια, γη και μηχανήματα στην ιδιοκτησία τους και καρπώνονται τη μερίδα του λέοντος. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΕ, το 80% των επιδοτήσεων πηγαίνει στο 20% των αγροτών και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όσο η Αγγλία ήταν στην ΕΕ, η βασίλισσά της ως «αγρότης-παραγωγός» έπαιρνε τις μεγαλύτερες επιδοτήσεις.

Στην περίπτωση του ΟΠΕΚΕΠΕ είναι σίγουρο ότι κανένας κτηνοτρόφος από την Κρήτη ή από οπουδήποτε αλλού δεν θα μπορούσε από μόνος του να δηλώσει ανύπαρκτα βοσκοτόπια στο... Γράμμο ή σε άλλα νησιά ή σε άλλα μέρη της ηπειρωτικής χώρας. Η διαδικασία αυτή προϋποθέτει τη λειτουργία ενός «κέντρου» που έχει τόσο τη νομική τεχνογνωσία όσο και τη δυνατότητα παράκαμψης των όποιων εμποδίων στις δηλώσεις των αγροτών - κτηνοτρόφων στα ΚΥΔ (Κέντρα Υποδοχής Δηλώσεων). Ιδιωτικοί καπιταλιστικοί φορείς που έχουν αναλάβει, με το αζημίωτο, να συγκεντρώνουν τις δηλώσεις καλλιέργειας των αγροτών, με βάση τις οποίες κατανέμονται οι επιδοτήσεις.

Οι καρατομήσεις των προέδρων του ΟΠΕΚΕΠΕ από τη μεριά της κυβέρνησης της ΝΔ όλα αυτά τα χρόνια από το 2019 έως σήμερα αποκαλύπτουν την προσπάθεια να μην ανοίξει το ζήτημα του πλιάτσικου στο λεγόμενο «εθνικό απόθεμα» των επιδοτήσεων και να συνεχίζει να «αξιοποιείται» τόσο για ψηφοθηρικούς λόγους όσο κυρίως για την οικονομική ενίσχυση κεντρικών και τοπικών παραγόντων του συστήματος. Εξάλλου, η εμπλοκή κυβερνητικών και κρατικών στελεχών στην υπόθεση είναι τόσο σίγουρη που και μόνο το γεγονός ότι καταδιώκεται, από όλους τους υπουργούς Αγροτικής Ανάπτυξης της ΝΔ, με πολλούς τρόπους, στέλεχος του ΟΠΕΚΕΠΕ (Διευθύντρια Εσωτερικού Ελέγχου) που έχει παίξει κομβικό ρόλο στην αποκάλυψη του πλιάτσικου το επιβεβαιώνει.

Και ενώ η υπόθεση είναι στην επικαιρότητα εδώ και χρόνια, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία αποφασίζει τώρα να κάνει... έφοδο (!) στα γραφεία του ΟΠΕΚΕΠΕ για την αναζήτηση στοιχείων και να δημιουργείται ένταση που φέρνει σαν αποτέλεσμα την αποπομπή του νυν προέδρου και την απόφαση του Κ. Μητσotάκη να κλείσει το «μαγαζί».

Καθόλου «τυχαίο» δεν είναι ότι το ζήτημα ανακινείται σε μια περίοδο που στα επιτελεία της ΕΕ άνοιξε η συζήτηση για περαιτέρω μείωση των αγροτικών κονδυλίων για την ΚΑΠ: ενώ το 1985 αντιστοιχούσαν στο 73% του προϋπολογισμού της ΕΕ (της ΕΕ των 12) σήμερα, στην ΕΕ των 27, βρίσκονται κάτω από το 30% και ήδη δρομολογείται νέα αναθεώρηση-μείωση για το νέο προϋπολογισμό της ΕΕ. Ούτε επίσης είναι άσχετο με τα ήδη δρομολογημένα σχέδια της ΕΕ για κατάργηση του αυτόνομου Ταμείου της ΚΑΠ και συγχώνευση σε ενιαίο Ταμείο μαζί με άλλα περιφερειακά προγράμματα ώστε να μπορούν οι κυβερνήσεις των κρατών-μελών να ανακατευθύνουν κονδύλια στο ReArm Europe και στη στρατιωτικοποίηση των οικονομιών τους. Με άλλα λόγια, είναι το δίλημμα «βούτυρο ή κανόνια», δίλημμα-επιχείρημα των Χίτλερ-Γκέμπελς το 1936, για να δικαιολογήσουν τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας και την προετοιμασία για τον Β' ΠΠ και που σήμερα, το ίδιο δίλημμα «θυμήθηκε» να το ξαναθέσει στη δημόσια συζήτηση ο επίτροπος της ΕΕ για τον αγροτικό τομέα, Κριστόφ Χάνσεν.

Σε μία περίοδο που οι ευρωπαϊκοί εξοπλισμοί έχουν τεθεί στην ημερήσια διάταξη των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της διαμόρφωσης όρων για παγκόσμια σύγκρουση, κάθε ζήτημα που προκύπτει μπορεί να αποτελέσει στοιχείο για πιέσεις και εκβιασμούς ευθυγράμμισης προς τη μία ή την άλλη πλευρά των επικυρίαρχων ιμπεριαλιστών. Οι ευρωπαϊκοί «θεσμοί», κάθε είδους, έχουν μεγάλη «εμπειρία» σε τέτοιους χειρισμούς προς τις εξαρτημένες χώρες, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας. Το ζήτημα των τηλεφωνικών υποκλοπών ήταν ένα από τα ζητήματα που αξιοποιήθηκε και στην κατεύθυνση της πίεσης αλλά και στην προσπάθεια αναδιαμόρφωσης του αστικού πολιτικού συστήματος. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα με τον ΟΠΕΚΕΠΕ καθώς είναι φανερό η πρόθεση των ευρωπαϊκών μηχανισμών είτε μέσω της εισαγγελίας είτε μέσω της επιβολής προστίμου 283 εκατομμυρίων ευρώ να δημιουργήσει διόδους άμεσης παρέμβασης.

15 Ιούνη

80 χρόνια από τον θάνατο του Άρη Βελουχιώτη

Οι οργανώσεις της Ηπείρου του ΚΚΕ(μ-λ) διοργανώνουν διήμερο εκδηλώσεων, για να αποδώσουν τιμές στον πρωτοκαπετάνιο του ΕΛΑΣ. Τόσο η πολιτική εκδήλωση στα Γιάννενα στις 13/6, όσο και η μετάβαση στη Μεσούντα Άρτας στις 14/6, στο σημείο του φαραγγιού του Φάγκου που παγιδεύτηκε ο Άρης, αποτελούν ευκαιρία για να δούμε ξανά, μέσα από τη δράση του Άρη, τα κρίσιμα επίδικα της μεγάλης δεκαετίας του '40, μιας δεκαετίας που σημάδεψε το κομμουνιστικό κίνημα στη χώρα μας, με τον ηρωισμό και την εποποιία της Αντίστασης από τη μια, αλλά και τις τραγικές αυταπάτες, τις παλινωδίες και τα λάθη από την άλλη, που οδήγησαν τελικά στην ήττα.

Η περίπτωση του Άρη περικλείει όλες τις παραπάνω αντιφάσεις, το μεγαλείο και τις ανεπάρκειες αυτού του αγώνα, μιας και ήταν η πιο χαρακτηριστική των διαφωνιών που εκφράζονταν για τις επιλογές της ηγεσίας του ΚΚΕ γύρω από τις συμφωνίες που τελικά οδήγησαν στον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ και στην παγίδευση από τους Άγγλους και την ντόπια αντίδραση. Ο τρόπος, ωστόσο, που επέλεξε ο Βελουχιώτης αλλά και ο χρόνος για να κάνει το «δικό του» αντάρτικο δεν μπορούσαν να αναιρέσουν τις αντιλήψεις που κυριαρχούσαν στην καθοδήγηση του κόμματος και να κά-

νουν την υπέρβαση.

Η κληρονομιά που αφήνει ο Άρης είναι βαριά. Γιατί ο τρόπος που γράφουν την ιστορία οι λαοί αποτελεί πολιτικό κεφάλαιο για την από δω πλευρά, αυτή του λαού, της Ανεξαρτησίας και του Σοσιαλισμού. Η κληρονομιά αυτή ανήκει πρώτα σε όλους στους αγωνιστές που έχυσαν το αίμα τους, αλλά και στους αγωνιστές που θέλουν να υπερεπείσουν τη λαϊκή υπόθεση και τα σημερινά καθήκοντα. Δεν ανήκει στους ρεφορμιστές, που μέσα από όψιμους διθυράμβους θέλουν να τη σφετεριστούν, για να εξυπηρετήσουν άλλες σκοπιμότητες.

Ο Άρης, θρύλος αυτού του Αγώνα, γέννημα θρέμμα του κομμουνιστικού κινήματος, εμψυχωτής και οργανωτής του αντάρτικου στρατού, αδιάλλακτος αγωνιστής της διπλής λευτεριάς, αμείλικτος

τιμωρός και διώκτης των βασανιστών του λαού, παραμένει μια από τις πιο εμβληματικές μορφές.

Η ξεκάθαρη ματιά του για τον ρόλο του ιμπεριαλισμού και για το ζήτημα της εξουσίας στη χώρα έχει διαχρονική αξία και είναι πολύτιμη συμβολή στην πάλη για την ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος.

«Απλοποίηση της αγοράς εργασίας» σημαίνει υπαγωγή της ζωής των εργαζομένων στο κεφάλαιο

Σε όλο και πιο αντιδραστική κατεύθυνση σβήνει και γράφει το υπουργείο Εργασίας το νομοσχέδιο που έχει ανακοινώσει απ' τον χειμώνα, λίγο μετά την ψήφιση του νόμου για τον κατώτατο μισθό και στο έδαφος που (και) αυτός ετοίμασε. Αν και ως τώρα κείμενο δεν έχει αναρτηθεί ούτε στην πλατφόρμα διαβούλευσης, στα σχετικά δημοσιεύματα εξακολουθεί να γράφεται ότι το νομοσχέδιο θα κατατεθεί στις αρχές του Ιούνη. Φαίνεται πως αυτό που αναζητείται είναι το σημείο βέλτιστης ισορροπίας ανάμεσα στα αντικρουόμενα συμφέροντα που υπάρχουν μέσα στην άρχουσα τάξη ανάλογα με το πού έχει τοποθετήσει τα κεφάλαιά της και τα διαφορετικά χαρακτηριστικά κάθε κλάδου. Ταυτόχρονα, οι κατευθύνσεις κεντρικού χαρακτήρα που εξυπηρετούν όλες τις μερίδες αποτελούν τις «σταθερές».

Κυρίαρχο το ζήτημα της «ευελιξίας», δηλαδή της διάλυσης όποιων δεσμεύσεων έχουν απομείνει για την εργοδοσία έναντι του εργαζόμενου. Στην άλλη μεριά της σχέσης, ο εργαζόμενος καλείται να δεσμεύσει κάθε πλευρά της ζωής του για να είναι διαθέσιμος στον εργοδότη, πρώτα και κύρια επειδή έχει ανάγκη τη δουλειά για να ζήσει όντας «εξαρτημένος από τον μισθό του», που είχε δηλώσει κι ο Μητσοτάκης στο παρελθόν. Η νομοθεσία όμως έρχεται να εντείνει τον εκβιασμό, αφαιρώντας τους όποιους περιορισμούς και κανόνες, ώστε το κεφάλαιο να ξεζουμίζει απρόσκοπτα και «απλοποιημένα» την εργατική δύναμη, σύμφωνα με τις ανάγκες του και όπως αυτές μεταβάλλονται κάθε φορά.

Αυτή είναι η βάση στην οποία έρχεται να προσαρμοστεί η (αντ)εργατική νομοθεσία. Το ντόπιο κεφάλαιο αγωνιά για το τι επιφυλάσσει το μέλλον. Η τυχοδιωκτική φύση που συνοδεύει το καθεστώς της εξάρτησής του σημαίνει πλήρη αδυναμία σχεδιασμού και ανάγκη γρήγορης προσαρμογής κατά πού φυσάνε οι (ιμπεριαλιστικοί) άνεμοι. Ξέρει ότι η «εθνική οικονομία» του δεν είναι παρά ένα παράρτημα των ιμπεριαλιστών, οι οποίοι ορίζουν τις «ευκαιρίες» και τις «θυσίες». Ξέρει πόσο ευάλωτη είναι σε κρίσεις, ειδικά καθώς ο ανταγωνισμός των επικυρίαρχων οξύνεται. Την ίδια ευελιξία, χωρίς περιορισμούς και διαδικασίες, απαιτεί και το ξένο κεφάλαιο που δραστηριοποιείται άμεσα στη χώρα. Θέλει τη δυνατότητα να τοποθετεί και ν' αποσύρει κεφάλαια χωρίς δεσμεύσεις και καθυστερήσεις. Άλλωστε, το πρότυπο επιτυχίας για τις ντόπιες επιχειρήσεις είναι να πουληθούν σε κάποια πολυεθνική, με τον ίδιο τον ΣΕΒ να παραδέχεται μόνιμα εδώ και χρόνια πως οι άμεσες ξένες επενδύσεις (ΑΞΕ) είναι η μόνη λύση για την εγχώρια παραγωγή. Και μπορεί ο ΟΟΣΑ στην έκθεσή του για την πορεία της οικονομίας ν' αναγνωρίζει ότι οι μισθοί στην Ελλάδα είναι της πείνας και ότι αυτό δημιουργεί μιας τάξης πρόβλημα, αλλά φροντίζει να επισημάνει ότι οι όποιες αυξήσεις δεν πρέπει να ξεπερνούν την αύξηση της παραγωγικότητας. Αυτής που (όπως έχουμε γράψει αναλυτικά σε προηγούμενα φύλλα της ΠΣ) καθόλου δεν εξαρτάται απ' το πόσο «τρέχουν» οι εργαζόμενοι, αλλά καθορίζεται απ' τα μεγέθη και τη σύνθεση των κεφαλαίων που τοποθετούνται, που με τη σειρά τους συνδέονται με το είδος της δραστηριότητας. Και υψηλή παραγωγικότητα εμφανίζει βασικά η βαριά βιομηχανία, όχι οι υπηρεσίες τύπου τουρισμού. Για την όποια παραγωγή στη χώρα, η κύρια στόχευση είναι οι εξαγωγές, καθώς τα εισοδήματα στην Ελλάδα κάθε άλλο παρά προσφέρονται για εγχώρια ζήτηση· και έτσι προβλέπεται να συνεχίσει για τους εργαζόμενους.

Το νομοσχέδιο σκοπεύει να διασφαλίσει αυτή την πορεία:

- Με τη διευκόλυνση των προσλήψεων και των απολύσεων, που θέλουν να πραγματοποιούνται μέσω κινητού τηλεφώνου! Γιατί όμως φτιάχνουν πλαίσιο που διευκολύνει τις απολύσεις την ίδια ώρα που παραπονιούνται ότι δεκάδες χιλιάδες «χέρια» (για το κεφάλαιο, οι εργαζόμενοι δεν είναι άνθρωποι, είναι μόνο φορείς εργατικής δύναμης) λείπουν απ' την αγορά εργασίας; Ακριβώς γιατί δεν ξέρουν πότε η τρέχουσα συγκυρία «ανάπτυξης» θα δώσει τη θέση της στην ύφεση, ενώ ήδη βλέπουν τις εργατικές διεκδικήσεις να γίνονται πιο έντονες και πολλαπλασιάζουν τις εκδικητικές απολύσεις για συνδικαλιστικούς και πολιτικούς λόγους, στη γραμμή που έδωσε ο ίδιος ο πρωθυπουργός για το δη-

μόσιο. Θέλουν ο εργαζόμενος ν' αποδέχεται σιωπηλά την απόλυση, να νιώθει μόνος, να μην απευθύνεται στους συναδέλφους και το σωματείο του διεκδικώντας την ακύρωση της απόλυσης, ως ζήτημα που δεν αφορά μόνο τον ίδιο αλλά συνολικά τους όρους στον χώρο δουλειάς.

- Με τη διευθέτηση του «χρόνου εργασίας» (το σύστημα αποφεύγει τον όρο «ωράριο» και ό,τι κατοχυρώνει στην εργατική συνείδηση), σε ατομικό επίπεδο, ακόμα και σε εβδομαδιαία βάση. Αυτό που πρωτοεπιβλήθηκε σε ατομικό επίπεδο αλλά σε εξαμηνιαία βάση με τον «νόμο Χατζηδάκη» (4808/2021), θεωρείται παρωχημένο και πίσω απ' τις σημερινές ανάγκες του κεφαλαίου. Φαίνεται πως το δίλημμα «σε μηνιαία ή εβδομαδιαία βάση» που γραφόταν μέχρι πριν μερικές βδομάδες έχει καταλήξει στην πιο επιθετική επιλογή. Η δε πρόβλεψη περί «σύμφωνης γνώμης του εργαζόμενου» είναι γελοία σ' ένα περιβάλλον όπου ακόμα και το ερώτημα του αν αυτό που ζητάει ο εργοδότης προβλέπεται κάπου στη νομοθεσία, αντιμετωπίζεται σαν παράπτωμα και «δημιουργία κακού κλίματος».

- Με την αξιοποίηση της «ψηφιακής κάρτας εργασίας» (επίσης του «νόμου Χατζηδάκη») ως άλλοθι για την επίσημη ελαστικοποίηση του ωραρίου και τη μείωση στο ελάχιστο των ορίων για τη δήλωση των μεταβολών του, ακόμα και μερικά λεπτά πριν πιάσει δουλειά ο εργαζόμενος (ή όταν κάνει καμιά εμφάνιση ή επιθεώρηση εργασίας, φαινόμενο εξαιρετικά σπάνιο βέβαια). Αυτό που είχε παρουσιαστεί σαν εξασφάλιση του ωραρίου, πολύ γρήγορα αποκαλύφτηκε ότι αποτελεί εργαλείο ξεπλύματος των απλήρωτων υπερωριών και νυχτερινών, με τους εργοδότες να ορίζουν τα χτυπήματα ώστε να είναι καλυμμένοι, διασφαλίζοντας ειδικά τη «συναίνεση» του εργαζόμενου που συνεχίζει να δουλεύει απλήρωτος. Σε μια πορεία, σχεδιάζεται κι η κατάργηση του πίνακα προσωπικού και του βιβλίου αδειών.

- Με την απόλυτη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων και την προώθηση της παράλληλης απασχόλησης σε πολλαπλούς εργοδότες, συνδυάζοντας τα παραπάνω με το ενδεχόμενο να νομοθετήσουν και τις «συμβάσεις μηδενικών ωρών», που είχαν τεθεί απ' τον Γεωργιάδη αλλά τελικά «μαζεύτηκαν» στο τελικό κεί-

μενο εκείνου του νόμου ορίζοντας κάποιες ελάχιστες ώρες ως προϋπόθεση για να θεωρείται ότι υφίσταται σύμβαση εργασίας.

Η κυβέρνηση καθυστερεί και γιατί γνωρίζει ότι έχει τον εργαζόμενο λαό απέναντί της και μπορεί να προκαλέσει αντιδράσεις, ξεπερνώντας τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, που εδώ και χρόνια κάνουν πως δεν βλέπουν τη λαίλαπα των αντεργατικών νόμων. Πιστές στο δόγμα της μη-σύγκρουσης με κεντρικές πολιτικές κατευθύνσεις, οι δυνάμεις που ελέγχουν τα συνδικαλιστικά όργανα είτε αναζητούν «θετικές πλευρές» στα αντεργατικά νομοσχέδια είτε αρνούνται την πάλη ενάντια τους, τόσο πριν ψηφιστούν όσο και μετά. Πρώτο και «καλύτερο» το ΠΑΜΕ και το ΚΚΕ, που σε κάθε περίπτωση δηλώνει πως «ο νόμος θα μείνει στα χαρτιά». Ενίοτε υπερθεματίζει πως «ο νόμος έχει μείνει στα χαρτιά» την ίδια ώρα που το ίδιο εφαρμόζει όποια πλευρά αφορά τη λειτουργία και δράση των συλλογικών οργάνων. Η περίπτωση της ηλεκτρονικής κάρτας, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του «νόμου Χατζηδάκη» είναι χαρακτηριστική αλλά όχι η μόνη. Η στάση που έχουν κρατήσει οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ σε μια σειρά εργατικούς αγώνες που ξέσπασαν το τελευταίο διάστημα αναδεικνύει τη γραμμή της ευθυγράμμισης με τις απαιτήσεις του νόμου και συνολικά την υποταγή στην αστική νομιμότητα, όσο μηδαμικά κι αν είναι τα περιθώρια που αφήνει για τους εργατικούς αγώνες.

Το νομοσχέδιο που ετοιμάζεται είναι βαθιά αντεργατικό, ακόμα κι αν διανοηστεί «όπως συνηθίζεται» με «φιλεργατικές» διατάξεις. Γράφεται το ενδεχόμενο μείωσης του ποσοστού εργαζομένων ενός κλάδου που απαιτείται ν' απασχολούν οι εργοδότες που ανήκουν σε ένωση ώστε να κηρυχτεί υποχρεωτική μια κλαδική συλλογική σύμβαση. Στην πράξη, η μόνη κατεύθυνση που θέλει να ενισχύσει η κυβέρνηση είναι να γίνουν οι ΣΣΕ «αδειανά πουκάμισα», συμφωνίες που θα ορίζουν το ταβάνι των εργατικών διεκδικήσεων, σε μια περίοδο που οι τελευταίες αυξάνονται. Το εργατικό κίνημα δεν έχει κανέναν λόγο να συγκαλύψει τις πραγματικές στοχεύσεις του νομοσχεδίου. Πρέπει να τις αποκαλύψει πλατιά και να προτάξει τον μαζικό αγώνα των εργαζομένων για να μην περάσει αυτό το νέο χτύπημα στα εργασιακά δικαιώματα.

17ο Συνέδριο ΠΟΕΔΗΝ

Διεργασίες μακριά από τις ανάγκες και απέναντι από τα συμφέροντα των εργαζομένων

Στις 21-23 Μαΐου πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το 17ο Συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ. Οι επικρατούντες συσχετισμοί στα συνδικαλιστικά όργανα, με τις δυνάμεις του κυβερνητικού και αντιπολιτευόμενου αστικού συνδικαλισμού να έχουν το πάνω χέρι και τους ρεφορμιστές της συνδιαλλαγής και της προτασεολογίας να ακολουθούν, αποτελούν δεδομένα που καθιστούσαν βέβαιο από τα πριν ότι τίποτα καλό δεν θα προέκυπτε για τους εργαζόμενους και τα δικαιώματά τους από τις διεργασίες και αυτού του συνεδρίου. Η κατάσταση που βιώνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι και ο λαός στον χώρο της δημόσιας περίθαλψης και οι συνθήκες απαξίωσης των διαδικασιών των πρωτοβάθμιων εργασιακών σωματείων μαρτυρούν ότι και σε δευτεροβάθμιο επίπεδο θα αποτυπωνόταν η ανανέωση της κυριαρχίας των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Για άλλη μία φορά, για την πλειοψηφία των συνέδρων των καθεστωτικών παρατάξεων η διαδικασία αφορούσε μόνο την εμφάνισή τους για να χειροκροτήσουν τον κεντρικό ομιλητή της παράταξής τους και να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία για εκδρομή στην Αθήνα με έξοδα των σωματείων.

Επί του πολιτικού, ο τόνος δόθηκε από τον απερχόμενο πρόεδρο του ΔΣ Γιαννάκο (ΔΗΣΥ/ΠΑΣΚΕ) τόσο στην εναρκτήρια ομιλία του όσο και στον απολογισμό. Παρέθεσε τη γνωστή μακροσκελή πλατφόρμα προτάσεων (γνωστή στους εργαζόμενους από τις εμφανίσεις στα κανάλια) με την οποία διεκδικεί τον ρόλο του συνομιλητή της κυβέρνησης, διευκρινίζοντας ότι ο ρόλος της ομοσπονδίας δεν μπορεί να είναι άλλος από το να αναδεικνύει τα προβλήματα με κοινωνική ευαισθησία! Τέτοια ευαισθησία που επί των επίκαιρων φλεγόντων ζητημάτων έσπευσε να δηλώσει ότι στη σφαγή στην Παλαιστίνη πεθαίνουν και από τις δύο πλευρές, νομιμοποιώντας τη γενοκτονία που έχει εξαπολύσει το φασιστικό κράτος του Ισραήλ ή ότι οι υγειονομικοί εργαζόμενοι θα πρέπει να αξιολογηθούμε για τις λαϊκές ανάγκες!

Σε ίδια γραμμή πλεύσης και η ΔΑΚΕ, διαγκωνιζόμενη την ΠΑΣΚΕ σε αντιδραστικότητα και φιλοκυβερνητισμό, διεκδικεί για τον εαυτό της τον ρόλο του πιο αξιόπιστου αναχώματος για χάρη της επιθετικής κυβερνητικής πολιτικής. Οι δυνάμεις του ΑΡΜΑ (ΣΥΡΙΖΑ), επηρεασμένες από το μικρό πια κοινοβουλευτικό τους μπόι, αποτέλεσαν άλλη μία συνιστώσα στο ίδιο πλαίσιο με ΔΑΚΕ-ΔΗΣΥ.

Οι δυνάμεις της ΑΣΥ (ΠΑΜΕ) αφού διακρίθηκαν στην κουλτούρα του σόου της αυτοπροβολής κατά την ομιλία του εκπροσώπου της παράταξης για τις ανάγκες των social media προσγείωσαν το βερμπαλιστικό ρεφορμιστικό τους αίτημα για κατάργηση κάθε επιχειρηματικής δραστηριότητας στον χώρο της υγείας (σε ποιον απευθύνεται άραγε το αίτημα;) στον στόχο της ανατροπής των συσχετισμών προς όφελός τους στην ΠΟΕΔΗΝ και τον μεγάλο στόχο της ΑΔΕΔΥ. Κατά τη διάρκεια του συνεδρίου, ωστόσο, αποκαλύφθηκε ότι νομιμοποίησαν την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη με τη συμμετοχή τους σε εκλογές με ηλεκτρονικές ψηφοφορίες στα πρωτοβάθμια σωματεία, νόμο που οι ίδιοι δηλώνανε ότι θα μείνει στα χαρτιά! Η διαφήμιση της επιτυχίας της αύξησης των αντιπροσώπων τους στην ΠΟΕΔΗΝ, της πρωτοκαθεδρίας τους στην ΕΙΝΑΠ και ο στόχος τους για την ΑΔΕΔΥ, την ίδια στιγμή που εργαζόμενοι και λαός δεινοπαθούν και οι μαζικοί αγώνες είναι υπονομευμένοι, αποκαλύπτει καθαρά την επιθυμία του ΠΑΜΕ να αποτελεί τον επίσημο διαμεσολαβητή κυβέρνησης-εργαζομένων. Σε αυτό τον στόχο εντάσσει και κάθε κίνησή του στους χώρους δουλειάς. Το «ΕΝΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ» (ΑΝΤΑΡΣΥΑ/ΛΑΕ) παραμένει αμετανόητο και εγκλωβισμένο στα σχέδια μεταβατικών προγραμμάτων του, την προτασεολογία και τη συνδιαχείριση, εντάσσοντας κάθε αίτημα πάλης στο αίτημα να πέσει η κυβέρνηση.

Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ έδωσε με καθαρό τρόπο το στίγμα της αναγκαιότητας της οργάνωσης της αντίστασης των εργαζομένων και των μαζικών αγώνων ενάντια

στην πολιτική της επίθεσης που υπηρετεί η κυβέρνηση για λογαριασμό όλου του συστήματος. Με διακριτό τρόπο ανέδειξε:

- Τη σοβαρότητα των διεθνών εξελίξεων που αποτυπώνονται με την κούρσα των εξοπλισμών, τονίζοντας ότι οι εργαζόμενοι, εκτός από τον ιδρώτα μας, θα πρέπει να δώσουμε και το αίμα μας στους άδικους πολέμους που παράγει ο άγριος ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός.

- Η πολιτική της επίθεσης απαντιέται από τους εργαζόμενους με συγκρότηση όρων κινήματος αντίστασης για την υπεράσπιση και διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας σε μισθό, ωράριο, μονιμότητα, συνθήκες εργασίας, όρους περίθαλψης.

- Η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ αποτελεί αιχμή της επίθεσης στην παρούσα φάση, με στόχο το χτύπημα στο δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Ο κλάδος των εκπαιδευτικών υφίσταται χιλιάδες πειθαρχικά, ενώ εκπαιδευτικοί έχουν βγει σε δυνητική αργία. Η μόνη απάντηση των εργαζομένων δεν μπορεί να είναι άλλη από τον μαζικό αγώνα για να μην περάσει.

- Οι νόμοι δεν μένουν στα χαρτιά... ανατρέπονται στους δρόμους με μαζικούς απεργιακούς αγώνες.

- Το δικαίωμά του στην περίθαλψη ο λαός το υπερασπίζεται και θα το κερδίζει με τους αγώνες του. Η περίθαλψη οφεί-

λει να είναι δωρεάν, πλήρης και ίση για όλους και αυτό δεν είναι συνέπεια κάποιου μοντέλου για το ΕΣΥ, αλλά απούπωμα της ταξικής πάλης κάθε στιγμή.

- Η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη δεν χωράει μέσα στις προτάσεις του συστήματος για δύο κράτη, που νομιμοποιούν το φασιστικό κράτος του Ισραήλ.

Εκτιμούμε ότι την ίδια στιγμή που ο Πρωθυπουργός σάλπιζε την επίθεση ενάντια στη μονιμότητα στο δημόσιο και την εφαρμογή της αξιολόγησης, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες εντός συνεδρίου δήλωναν την υποταγή τους σε αυτή την πολιτική, ανανεώνοντας τον ρόλο τους.

Δεν έχουμε καμία αυταπάτη για τα πολιτικά δεδομένα που μπορούν να προκύψουν από τέτοιες διαδικασίες, που έχουν προκύψει από την επικράτηση σε πρωτοβάθμιο επίπεδο των απόψεων που εκθρεύονται τους αγώνες των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία μαζί με τον λαό, κόντρα στις λογικές της ανάθεσης, της συνδιαλλαγής, ενάντια στην προτασεολαγνεία που υπονομεύει και αποπροσανατολίζει τους αγώνες μας, να βάλουμε στο πρώτο πλάνο τα δικαιώματά μας. Να οργανώσουμε τους αγώνες μας, να μαζικοποιήσουμε τα σωματεία μας, να ξεπεράσουμε τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες.

ΠΑΡΑΤΑΞΗ	ΨΗΦΟΙ 17 ^ο (16 ^ο)	ΕΔΡΕΣ 17 ^ο (16 ^ο)
ΔΗΣΥ	345 (305)	12(11)
ΔΑΚΕ	228 (248)	8(9)
ΑΣΥ	216 (162)	7(6)
ΑΓΩΝΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗ	73 (88)	3(3)
ΑΡΜΑ	55 (94)	2(3)
ΕΝΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ	38 (44)	1(1)
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	3 (4)	0(0)

Σε διπλή ομηρία οι συμβασιούχοι στους δήμους

Ο εμπαιγμός των συμβασιούχων στους δήμους από πλευράς δημάρχων και κεντρικής εξουσίας, δεν έχει τέλος. Με ψεύτικες υποσχέσεις και καλλιεργώντας αυταπάτες, συνεχίζουν να δημιουργούν ένα κλίμα επανάπαυσης, με στόχο οι εργαζόμενοι να μην μπορούν να αντιδράσουν και να διεκδικήσουν το δικαίωμά τους στη σταθερή και μόνιμη δουλειά. Εν τω μεταξύ, οι δικαστικές διεκδικήσεις έχουν από καιρό δείξει τα όριά τους. Συμβασιούχοι που «δικαιώθηκαν» πρωτόδικα, αντί να νομιμοποιηθούν βρέθηκαν να βιώνουν διπλή ομηρία από τις δημοτικές αρχές που άσκησαν έφεση στις πρωτοδικές αποφάσεις, ενώ άλλοι δήμοι που δεν άσκησαν έφεση, δεν προχώρησαν καν στη διαδικασία να νομιμοποιήσουν τους εργαζόμενους. Από την άλλη, ο δήμαρχος Καισαριανής (που στηρίζεται από το ΚΚΕ) προχώρησε τη διαδικασία για 5

συμβασιούχους που είχαν προσληφθεί το 2020 λόγω COVID, μετατρέποντας τις συμβάσεις τους σε αορίστου χρόνου.

Μπορεί η νομιμοποίηση των 5 εργαζομένων στην Καισαριανή να αποτελεί μια θετική εξέλιξη, τι σημαίνει όμως η απόδοση αυτής της εξέλιξης αποκλειστικά στον δήμαρχο και το σωματείο (που ελέγχεται από το ΠΑΜΕ), όπως επιλέγει να κάνει το ΚΚΕ; Γιατί και πώς μπορεί μόνο ένας δήμαρχος που στηρίζεται από το ΚΚΕ να καταφέρει κάτι τέτοιο; Χωρίς να έχουν προηγηθεί κινηματικές διαδικασίες από την πλευρά των εργαζομένων, αλλά με την «απ' ευθείας ανάθεση» στο ΚΚΕ και μέσα από νομικά τεχνίδια; Τι συνεπάγεται η προπαγάνδη από το ΚΚΕ των «καλών του δημάρχων», αφήνοντας τους εργαζόμενους και τους αγώνες στο περιθώριο, μιας και δεν χρειάζονται όταν μπαίνει μπροστά το ΚΚΕ;

Τι γίνεται, λοιπόν, με τους χιλιάδες συμβασιούχους που εργάζονται πάνω από 10 χρόνια με ελαστικές σχέσεις εργασίας σε δήμους που ο δήμαρχος δεν προέρχεται από το ΚΚΕ; Τι συμβαίνει με όποια, έστω και μικρή, κίνηση γίνεται να διεκδικήσουν οι συμβασιούχοι μέσα από κινηματικές διαδικασίες μόνιμη και σταθερή δουλειά, κόντρα στον νόμο Βορίδη; Ποια η συμβολή του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ σε δήμους και σωματεία που δεν ελέγχει, αλλά και ποια η κατεύθυνση που δείχνει η στάση του;

Το ζήτημα της νομιμοποίησης των συμβασιούχων δεν είναι νομικής φύσης, αλλά πολιτικό ζήτημα. Πρόκειται για πολιτική επιλογή του συστήματος, που θέλει τους εργαζόμενους χωρίς δικαιώματα. Πολιτική επιλογή που στηρίζει πρώτα και κύρια η κυβέρνηση, η οποία μιλάει ανοιχτά για γενική άρση της μονιμότητας στο δημόσιο, και την ακολου-

θούν σχεδόν όλες οι δημοτικές αρχές και οι περιφέρειες. Η ανατροπή αυτής της κεντρικής πολιτικής κατεύθυνσης δεν μπορεί να γίνει αφήνοντας τους εργαζόμενους και τους αγώνες στο περιθώριο, καλλιεργώντας την αυταπάτη ότι «δεν χρειάζονται» όταν «μπαίνει μπροστά το ΚΚΕ».

Πέρα από την κεντρική και τοπική εξουσία, μεγάλη ευθύνη για την κατάσταση που επικρατεί εδώ και χρόνια έχουν και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Πρώτοι από όλους της ΑΔΕΔΥ και της ΠΟΕ-ΟΤΑ, με την ηχηρή απουσία τους από τις κινηματικές διαδικασίες και αρκούμενες σε αποσπασματικές κινητοποιήσεις-τουφεκιές· κι αυτές ολοένα και πιο σπάνια, με υπονομευμένες στάσεις εργασίας και διαχωρίζοντας τους συμβασιούχους τόσο μεταξύ τους όσο και από τους μόνιμους εργαζόμενους. Την προηγούμενη βδομάδα για παράδειγμα,

Δημόσιο

Η διεκδίκηση του 13ου και 14ου μισθού είναι υπόθεση του κινήματος

Στις 6 Ιουνίου συζητήθηκε στο Συμβούλιο της Επικρατείας η πρότυπη δίκη της ΑΔΕΔΥ για την επαναφορά των δώρων στο δημόσιο. Τα δώρα κόπηκαν στους δημοσίους υπαλλήλους με την εφαρμογή των μνημονίων, εκείνες τις δύσκολες μέρες της οικονομικής κρίσης όπου οι δημόσιοι υπάλληλοι θεωρήθηκαν, λίγο ως πολύ, οι «βασικοί υπεύθυνοι» και είδαν το εισόδημά τους να μειώνεται ακόμα και κατά 60% μέσα σε λίγες εβδομάδες. Από τότε, το ζήτημα της διεκδίκησης της επαναφοράς του 13ου και 14ου μισθού έχει διανύσει μια πορεία που, κατά βάση, έχει εξαντληθεί στα δικηγορικά γραφεία και στις αίθουσες των δικαστηρίων, ενώ οι συνδικαλιστικές ηγεσίες και οι εργαζόμενοι δεν την έχουν, στην πραγματικότητα, διεκδικήσει στα σοβαρά, στον δρόμο, εκεί που κρίνονται τα πράγματα.

Άλλη μια στάση, λοιπόν, σ' αυτή την πολύχρονη πορεία αποτελεί και η εκδίκαση της πρότυπης δίκης της ΑΔΕΔΥ στο ΣτΕ στις 6 Ιουνίου. Με τη διαφορά ότι αυτή προβλήθηκε ως μείζονος σημασίας και, μάλιστα, ως μέγιστη επιτυχία για τους δημοσίους υπαλλήλους. Η δικαστική διεκδίκηση γίνεται στη βάση κοινοτικής οδηγίας περί «ισότητας των εργαζομένων του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα». Μια υπόθεση, σε κάθε περίπτωση, προβληματική, όχι μόνο γιατί, έτσι κι αλλιώς, αυτή η «ισότητα» αποτελεί διακαή πόθο της κυβέρνησης και όχημα για κατάρνηση κάθε στοιχειώδους δικαιώματος που αυτή τη στιγμή παραμένει στο δημόσιο, αλλά και γιατί δημιουργεί σοβαρές αυταπάτες περί του ρόλου της ΕΕ, που κάθε άλλο παρά ενδιαφέρεται για τα δικαιώματα των εργαζομένων και το δίκιο τους. Μια αποπροσανατολιστική λογική, πολύ επικίνδυνη, ειδικά όταν προβάλλεται από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, όπως σ' αυτή την περίπτωση, και η οποία κατά καιρούς προμοδοείται, είτε από την κυβέρνηση (για παράδειγμα στις «φιλεργατικές ευρωπαϊκές οδηγίες» στις διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη και του νόμου για τον κατώτατο μισθό), είτε από άλλες πλευρές (όπως, για παράδειγμα, στο έγκλημα των Τεμπών). Επίσης, η

«στήριξαν» με βαρύγδουπες δηλώσεις αλλά χωρίς απεργία ή έστω στάση εργασίας την κινητοποίηση των συμβασιούχων του δήμου Αθηναίων έξω από τα γραφεία της αποκεντρωμένης διοίκησης, η οποία ακύρωσε την απόφαση που είχε πάρει ο δήμαρχος Αθηναίων, που προέρχεται από το ΠΑΣΟΚ, όπως και ο πρόεδρος της ΠΟΕ-ΟΤΑ.

Η συσπείρωση σε πανελλαδικό επίπεδο όλων των συμβασιούχων στους δήμους, η απαίτηση τα σωματεία να αναλάβουν την οργάνωση του αγώνα, οι συνελεύσεις και οι μαζικές απεργίες, είναι μονόδρομος για να διεκδικήσουν με αξιώσεις οι εργαζόμενοι το δικαίωμα στη μόνιμη δουλειά. Όλες οι αυταπάτες που καλλιεργούνται από το πολιτικό σύστημα και τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, μόνο σκοπό έχουν ναβάλουν φραγμό στους αγώνες που απαιτούνται για την κατάκτηση των δικαιωμάτων μας.

Ίδια η δικαστική διεκδίκηση αποτελεί αναπαραγωγή της γνωστής αντίληψης ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να κερδίσουν στις δικαστικές αίθουσες, μακριά και χωρίς τους πραγματικούς αγώνες. Επομένως τους χρειάζονται μόνο καλοί εκπρόσωποι και καλοί... δικηγόροι!!

Κι όχι μόνο αυτό. Με αφορμή την πρότυπη δίκη, που έχει γίνει κυριολεκτικά «σημαία» της ΑΔΕΔΥ εδώ και μήνες, έχουν ξαμοληθεί δεκάδες δικηγορικά γραφεία που πουλάνε ελπίδες για διεκδίκηση αναδρομικών της τελευταίας τριετίας. Θα προσπεράσουμε το γεγονός ότι τα αναδρομικά των δώρων τα διεκδίκησαν μαζικά οι δημόσιοι υπάλληλοι και συνταξιούχοι, πάλι με την «επιτυχημένη» μέθοδο των δικαστικών αγωγών το 2018· και έχασαν. Δεν θα σταθούμε ούτε και στο γεγονός ότι, σε κάθε περίπτωση, αυτό που «κρίνεται» στις 6 Ιουνίου είναι η εκ νέου νομοθέτηση των δώρων, που δεν δημιουργεί καμία αξίωση αναδρομικών. Τα νομικά ζητήματα ελάχιστη σημασία έχουν τελικά.

Αυτό που έχει σημασία είναι ότι οι αυξήσεις και τα δικαιώματα δεν χαρίζονται. Το καπιταλιστικό σύστημα έχει φτιάξει το νομικό του οπλοστάσιο και έχει δώσει στην «τυφλή» αστική δικαιοσύνη μάτια μόνο για τα συμφέροντά του. Στις σημερινές δε συνθήκες, τι θα μπορούσε να περιμένει ένας εργαζόμενος από την ελληνική δικαιοσύνη, που είναι πλήρως απαξιωμένη στα μάτια του κόσμου, ειδικά μετά τις 28/2 όπου εκατοντάδες χιλιάδες της γύρισαν την πλάτη; Τι θα μπορούσε να περιμένει ο εργαζόμενος, όταν οι εξοπλιστικές ανάγκες του ΝΑΤΟ και των ιμπεριαλιστών απαιτούν νέες θυσίες; Μπορεί εντέλει ένας εργαζόμενος να περιμένει χρήματα και αυξήσεις όταν

η διεκδίκησή τους δεν αποτελεί αίτημα μαζικής πάλης και αγώνα; Όταν το εργατικό κίνημα δεν βρίσκεται μαζικά στον δρόμο, όταν τα σωματεία είναι πλήρως αποσυγκροτημένα και διαλυμένα; Χωρίς, λοιπόν, να αποκλείουμε τίποτα, θα προτιμήσουμε να κρατήσουμε μικρό καλάθι και για την πρότυπη δίκη.

Κυρίως, γιατί πιστεύουμε ότι το ζήτημα της επαναφοράς του 13ου και 14ου μισθού στο δημόσιο και τις συντάξεις, όπως και κάθε άλλο αίτημα των εργαζομένων, θα κριθεί πολιτικά.

Όσο δε για την ΑΔΕΔΥ, δεν έχει καμία διάθεση να μπει μπροστά για να αναπτυχθούν πραγματικοί αγώνες διεκδίκησης αυξήσεων στους μισθούς. Ακόμα και γι' αυτό το ζήτημα, στο οποίο τόσο έχει επενδύσει, προκήρυξε μόνο μια εξαρχής υπονομευμένη στάση εργασίας. Οι προθέσεις της φαίνονται και στο πώς έχει σταθεί απέναντι στα ζητήματα των επικείμενων αλλαγών στο πειθαρχικό δίκαιο των δημοσίων υπαλλήλων, των διώξεων των εκπαιδευτικών και της αξιολόγησης. Όλα αυτά, δηλαδή, τα αντεργατικά μέτρα που

εξαγγέλλει η κυβέρνηση και συνδέονται μεταξύ τους σε ένα αντιδραστικό κουβάρι. Συνεντεύξεις, παραστάσεις, συζητήσεις, ενημερώσεις και διεκδίκηση συλλογικών διαπραγματεύσεων, δηλαδή θέση στο τραπέζι του «κοινωνικού διαλόγου» και της συνδιαλλαγής, είναι, προς το παρόν, η μοναδική «αγωνιστική» ατζέντα του τριτοβάθμιου συνδικαλιστικού οργάνου των δημοσίων υπαλλήλων.

Η πραγματική «ατζέντα», όμως, του κόσμου της δουλειάς είναι οι παγωμένοι μισθοί πείνας, η εντατικοποίηση, η έλλειψη προσωπικού και υποδομών, τα εργατικά «ατυχήματα»-εργοδοτικά εγκλήματα, οι ελαστικές μορφές εργασίας, η τρομοκρατία, οι συνδικαλιστικές και πολιτικές διώξεις φρονηματικού χαρακτήρα, οι αντεργατικοί και αντιασφαλιστικοί νόμοι, η στοχοποίηση της μόνιμης και σταθερής δουλειάς, οι πρώτες απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων. Αυτή η «ατζέντα» μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με μαζική πάλη και αγώνα και αποτελεί, κατ' αρχήν, υπόθεση των εργαζομένων και των σωματείων τους.

Αύξηση ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης στη Δανία

Με το ηλικιακό όριο συνταξιοδότησης στη Δανία να βρίσκεται στα 67 έτη -κατέχοντας μαζί με την Ελλάδα την πρωτιά στην εκμετάλλευση και την εξουθένωση των εργαζομένων-, η άρχουσα τάξη εκεί βιάζεται να βαθύνει άμεσα την επίθεση στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Πρόσφατα νομοθετήθηκε η σταδιακή αύξηση των ορίων ηλικίας μέχρι το 2040, με αυτά να διαμορφώνονται στα 68 έτη το 2030, στα 69 το 2035 και στα 70 το 2040. Ο νόμος προβλέπει ότι όσοι έχουν γεννηθεί μετά την 31η Δεκεμβρίου το 1970, υπάγονται απευθείας στο όριο των 70 ετών.

Ο νέος νόμος βασίζεται σε συμφωνία του 2006, στην οποία η ηλικία συνταξιοδότησης συναρτάται από το προσδόκιμο ζωής και επανεξετάζεται κάθε πέντε χρόνια. Η υπουργός απασχόλησης δήλωσε ότι είναι η τελευταία φορά που το κόμμα της υποστηρίζει την αύξηση με το ισχύον σύστημα. Όχι, δεν την έπιασε φιλεργατικός πόνος. Αντίθετα, επιδιώκει να προχωρήσει την επίθεση και το όριο ηλικίας να εξαρτάται από τις διαφορές στη σταδιοδρομία και τον τύπο απασχόλησης του εργαζομένου.

Οι αστικές τάξεις των χωρών της ΕΕ έχουν βάλει στο στόχαστρο συνολικά

το δικαίωμα των εργαζομένων στη συνταξιοδότηση, δηλαδή να ζουν με αξιοπρέπεια τα τελευταία χρόνια της ζωής τους χωρίς την εκμετάλλευσή τους από την εργοδοσία. Χυδαία επίφαση είναι ότι η άνοδος του προσδόκιμου ζωής σε συνάρτηση με τη μείωση των γεννήσεων δημιουργεί δημοσιονομικό πρόβλημα, με τις συνταξιοδοτικές δαπάνες να είναι πολύ μεγαλύτερες από αυτές που «αντέχει η οικονομία». Η δομική κρίση του συστήματος της εκμετάλλευσης δεν αντέχει κανένα από τα δικαιώματα των εργαζομένων. Στην προετοιμασία του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, χωράνε μόνο τα εξοπλιστικά προγράμματα. Δεν χωράνε οι κατακτήσεις του λαού και των εργαζομένων. Ό,τι μπορεί να συγκροτήσει την πάλη και το όραμα για μια καλύτερη ζωή χρειάζεται να συντριβεί για να γίνουν ανεμπόδιστα κρέας στα κανόνια των δυναστών τους.

Εφηύραν την «ενεργό γήρανση», που «μειώνει τα επίπεδα κατάθλιψης» και «αυξάνει το αίσθημα προσφοράς» στις μεγάλες ηλικίες, για να στέλνουν ηλικιωμένους να ρισκάρουν τη ζωή τους σε άθλιες συνθήκες, τη στιγμή που κλέβουν μέσα από τα χέρια τους τον μόχθο μιας ολόκληρης ζωής, το δικαίωμα στην ξεκούραση και στην αξιο-

πρεπή γήρανση. Μόνο μισθούς και συντάξεις πείνας, φτώχεια, εξαθλίωση, καταπίεση, εκμετάλλευση και πολέμους φέρνουν. Αν οι εργαζόμενοι δεν πεθάνουν στη δουλειά και προλάβουν να πάρουν σύνταξη, απελευθερώνεται η δουλειά μετά τη σύνταξη, δίνοντας το «δικαίωμα» στους συνταξιούχους να συνεχίζουν να δουλεύουν για να μπορέσουν να επιβιώσουν.

Η υποταγή δεν είναι μονόδρομος για τους εργαζόμενους. Συνδικάτα και συνδικαλιστικές οργανώσεις, εργαζόμενοι σε βαριές δουλειές του κατασκευαστικού και γεωργικού κλάδου διαδήλωσαν τις προηγούμενες βδομάδες στην Κοπεγχάγη ενάντια στον νέο νόμο, τονίζοντας ότι η πολιτική αυτή χτυπά τον κόσμο της δουλειάς και ιδιαίτερα τους χαμηλόμισθους. Η συγκρότηση μαζικών αποφασιστικών εργατικών αγώνων ενάντια στην πολιτική που απαιτεί οι εργαζόμενοι να πεθαίνουν στη δουλειά με σκυμμένο το κεφάλι, έτοιμοι να θυσιαστούν για τις επιδιώξεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, είναι επιτακτική ανάγκη. Το κεφάλαιο μετρά κάθε βήμα πίσω, για να οξύνει περαιτέρω την επίθεση. Όπως μετρά και κάθε βήμα μπροστά, γιατί ξέρει ότι ο ταξικός του αντίπαλος, αν συγκροτηθεί, μπορεί να νικήσει.

Γεωλογική αποθήκευση CO₂ στον Πρίνο της Καβάλας Μετατρέπουν την περιοχή σε χωματερή αέριων ρύπων!

Με μεγάλες αντιδράσεις αντιμετώπιζεται η εξαγγελγόμενη «επένδυση «της EnEarth (θυγατρική της Energean) για αποθήκευση CO₂ (διοξειδίου του άνθρακα) στον Πρίνο της Καβάλας. Ήδη έχουν συγκροτηθεί πρωτοβουλίες κατοίκων στην περιοχή του Νέστου, στην Καβάλα και τη Θάσο, οι οποίες ενημερώνουν τις τοπικές κοινωνίες, οργανώνουν εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις, παλεύοντας για να μπλοκάρουν την «επένδυση». Η πρώτη μεγάλη κινητοποίηση πραγματοποιήθηκε στον Λιμένα Θάσου στις 12/3, όταν και εκκίνησε η διαδικασία συλλογής υπογραφών (πάνω από 6.000 έχουν μαζευτεί μέχρι στιγμής), ενώ στις 17/5 ακολούθησε επίσης μαζική συγκέντρωση στη Σκάλα Πρίνου Θάσου, όπου συμμετείχαν περίπου 400 άτομα.

Οι κάτοικοι αντιδρούν στην κατασκευή της πρώτης μονάδας γεωλογικής αποθήκευσης CO₂ σε όλη τη Ν.Α. Μεσόγειο, η οποία βασίζεται στην τεχνολογία δέσμευσης και αποθήκευσης άνθρακα, γνωστής και ως CCS (Carbon Capture and Storage). Το σχέδιο είναι η χρησιμοποίηση των εξαντλημένων(;) υποθαλάσσιων κοιτασμάτων του Πρίνου, που διαχειρίζεται η Energean, η οποία μάλιστα πρόσφατα ανακοίνωσε και επίσημα ότι σταματά την παραγωγή υδρογονανθράκων από αυτά. Ο σχεδιασμός προβλέπει να καταλήγουν εκεί 1 εκ. τόνοι CO₂ σε ετήσια βάση, με προοπτική η αποθηκευτική δυναμικότητα να φτάσει τα 3 εκ. τόνους ως το 2030, και για χρονικό ορίζοντα 20 ετών. Οι ρύποι αυτοί θα προέρχονται από εγχώριες βιομηχανίες αλλά και βιομηχανίες γειτονικών χωρών, με 10 συμφωνίες να έχουν υπογραφεί μέχρι στιγμής. Μεταξύ αυτών οι τσιμεντοβιομηχανίες TITAN και Ηρακλής (πρόσφατη η επίσκεψη Μητσοτάκη στο Αλιβέρι Εύβοιας). Στις βιομηχανίες αυτές, θεωρητικά θα διαχωρίζεται και θα δεσμεύεται από τους συνολικούς ρύπους τους το CO₂ χωρίς άλλες προσμειξεις. Καθώς σε παγκόσμιο επίπεδο η ανάλογη τεχνολογία είναι περιορισμένη, εκτιμάται ότι (στην καλύτερη των περιπτώσεων) ένα τουλάχιστον 5% των δεσμευόμενων καυσαερίων θα αφορά προσμειξεις άλλων τοξικών ρύπων, πέρα από το CO₂. Το δεσμευμένο αέριο θα υγροποιείται στην πηγή και θα μεταφέρεται στις εγκαταστάσεις «Σίγμα» της εταιρίας στη Νέα Καρβάλη Καβάλας, και από εκεί (μέσω και σχεδιαζόμενου αγωγού) στην εξέδρα του Πρίνου απ' όπου θα γίνεται και η τελική του έκχυση στο υπέδαφος. Ο χρόνος έναρξης λειτουργίας του έργου εκτιμάται στις αρχές του 2027, ενώ μέχρι τον Ιούνιο του 2026 πρέπει να έχει εκδοθεί η άδεια λειτουργίας του.

Σε κάθε τέτοια απόπειρα αποθήκευσης ρύπων σε ταμιευτήρες υπάρχει καταγεγραμμένη διαρροή της τάξης του 1%, άρα πρακτικά μιλάμε για 500 έως 1.500 τόνους τοξικών ρύπων που θα εκλύονται ετησίως στη θάλασσα. Από την άλλη, σε περίπτωση διαρροής του CO₂ στην ατμόσφαιρα εκτιμάται ότι θα προκαλέσει ένα επίπεδο θνησιμότητας 1% σε απόσταση ενός χιλιομέτρου, θέτοντας σε άμεσο κίνδυνο το προσωπικό που θα εργάζεται στην εξέδρα του Πρίνου. Σοβαρές επιπτώσεις θα προκύψουν συνολικά για το περιβάλλον, όπως οξίνιση του θαλασσινού νερού, αλατοποίηση του υδροφόρου ορίζοντα, ξαφνικές εκρήξεις (blow outs), αλλά και κίνδυνοι ευρύτερα για την ανθρώπινη υγεία. Όλα αυτά αναφέρονται

στη δημοσιευμένη μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων της ίδιας της εταιρίας! Πρόσθετους κινδύνους μπορούν να προκαλέσουν ενδεχόμενοι σεισμοί, την ώρα που η ίδια η αποθήκευση, σε συνθήκες υψηλής πίεσης στον πυθμένα, αυξάνει τη σεισμικότητα σε μια έτσι κι αλλιώς τεκτονικά ενεργή περιοχή. Σε όλα αυτά πρέπει να συνυπολογιστεί ο παράγοντας χρόνος, καθώς πρόκειται για έργο αποθήκευσης «για πάντα», με ό,τι αυτό σημαίνει για τη μόνιμη ύπαρξη των παραπάνω κινδύνων και την πιθανότητα ενός βιομηχανικού ατυχήματος μεγάλης έκτασης (BAME), σε μια απόσταση 8 χλμ. από τη Θάσο και 18 χλμ. από την Καβάλα.

Η Energean, εταιρία που είναι εισηγμένη στα χρηματιστήρια Λονδίνου και Ισραήλ, είναι αυτή που είναι υπεύθυνη για το έργο. Είναι η ίδια εταιρία που απέλυσε πάνω από 180 εργαζόμενους τη διετία 2020-21, όταν είχε φέρει μάλιστα και τα MAT στις εγκαταστάσεις στη Νέα Καρβάλη. Έχει αποσπάσει συμφωνία χρηματοδότησης συνολικού ύψους 150 εκ. ευρώ από το Ταμείο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας «Ελλάδα 2.0», από τα οποία ήδη έχει εγκριθεί η πρώτη δόση των 21,45 εκ. ευρώ. Ο συνολικός προϋπολογισμός του έργου εκτιμάται ότι θα ξεπεράσει το 1 δισ. ευρώ, με επιπλέον χρηματοδότηση από το Connecting Europe

Facility. Η επένδυση, που εντάσσεται στη λεγόμενη «απανθρακοποίηση» και την «Πράσινη Μετάβαση», έρχεται σε αντίθεση ακόμα και με τον διακηρυγμένο στόχο για μείωση των εκπομπών CO₂, αφού οι ρυπογόνες βιομηχανίες θα αποκτήσουν μεγαλύτερη ελευθερία στο να συνεχίσουν να εκλύουν ρύπους, με άλλοθι τη δέσμευση και αποθήκευση CO₂. Ούτως ή άλλως, τα έργα αυτά στις βιομηχανίες είναι ιδιαίτερα δαπανηρά και ενεργοβόρα, ενώ ακόμα και οι ποσότητες που δεσμεύονται παγκοσμίως είναι αμελητέες σε σχέση με τα 40 δισ. τόνους CO₂ που εκλύονται κάθε χρόνο.

Συμπερασματικά, πρόκειται για ένα πολύ μεγάλο ρίσκο και οι λόγοι που οι κάτοικοι αντιδρούν είναι πολύ ουσιαστικοί. Το έργο είναι τεχνικά έωλο, αναποτελεσματικό ως προς τον διακηρυγμένο στόχο του, με την εταιρία να εκμεταλλεύεται την ευρωπαϊκή χρηματοδότηση και να δεσμεύει το περιβάλλον και τη ζωή των κατοίκων σε ένα καθεστώς μόνιμου κινδύνου. Η μετατροπή της περιοχής σε μια χωματερή αέριων ρύπων στον πυθμένα της θάλασσας μπορεί να σταματήσει μόνο με τους κατοίκους στον δρόμο, κόντρα στην πολιτική που θυσιάζει την υγεία, το περιβάλλον και τα δικαιώματά τους στον βωμό του κέρδους!

Όρια και δυνατότητες του αγώνα των λιμενεργατών στην COSCO

Μπροστά στη λήξη της περιόδου ισχύος της προηγούμενης συλλογικής σύμβασης που είχε υπογραφεί στις προβλήτες II και III της COSCO, οι λιμενεργάτες έδωσαν με συλλογικούς και αποφασιστικούς όρους τη μάχη για υπογραφή νέας ΣΣΕ. Ένας αγώνας δίκαιος, που προέκυψε στη βάση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι εργάτες στο λιμάνι, οι οποίοι καλέστηκαν για άλλη μια φορά να παλέψουν για το μεροκάματο και την πλήρη και σταθερή δουλειά. Τα βασικά ενοποιητικά αιτήματα ήταν και πάλι η μετατροπή όλων των συμβάσεων σε πλήρους από εκ περιτροπής και οι αυξήσεις, είτε με ενσωμάτωση στο μισθό είτε με τη μορφή επιδομάτων. Με δεδομένο ότι η ακρίβεια ροκάνισε τα μεροκάματα και τις αυξήσεις της προηγούμενης ΣΣΕ το 2022 και με ιδιαίτερα θετική εξέλιξη του γεγονότος ότι οι εργάτες επέλεξαν να παλέψουν ξανά για όλα αυτά που τους στερεί η εργοδοσία και η επίθεση του κεφαλαίου.

Η υπογραφή της ΣΣΕ-αντιπρότασης της εργοδοσίας, που αποφασίστηκε στην τελευταία συνέλευση της ΕΝΕΔΕΠ και με πρόταση του ΔΣ του σωματείου, είναι αποτέλεσμα μιας σειράς παραγόντων. Αποτυπώνει, από τη μία, τη δυνατότητα που έχουν οι αγώνες και ιδιαίτερα των εργατών να βελτιώνουν τους όρους δουλειάς τους, με το γεγονός ότι η εργοδοσία έκασε στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και τροποποιούσε, έστω και με μικρές αυξήσεις κάθε φορά, τις αντιπροτάσεις της. Από την άλλη, δείχνει τις πιέσεις και το βάρος του αρνητικού συσχετισμού με τον οποίο ήρθε αντιμέτωπος ο αγώ-

νας, είτε μπροστά στην εργοδοτική τρομοκρατία, είτε προσπαθώντας να απαντήσει στο ερώτημα πόσα και ποια αιτήματα μπορούν να κερδηθούν σήμερα.

Σε κάθε περίπτωση, η νέα ΣΣΕ, παρότι ενσωματώνει αυξήσεις, είναι κάτω από τις ανάγκες και προσδοκίες των εργατών, όπως παραδέχεται και η διοίκηση του σωματείου. Αυτό που είναι δεδομένο, ανεξαρτήτως έκβασης της πάλης, είναι η διάθεση που καταγράφθηκε στο λιμάνι για αποφασιστικό απεργιακό αγώνα. Αγώνας που αφήφισε τις πιέσεις για γρήγορη υπογραφή ΣΣΕ, τόσο με το καρότο του μόνιμου που πρότεινε η εργοδοσία όσο και με το μαστίγιο της προσφυγής στα δικαστήρια για τις 5 μέρες απεργιών που κηρύχθηκαν παράνομες.

Είναι, όμως, κρίσιμο το πώς απαντούσε η ηγεσία της ΕΝΕΔΕΠ, που εντάσσεται στο ΠΑΜΕ, κάθε φορά στο ερώτημα τι μπορούν να παλέψουν οι λιμενεργάτες και πώς μπορούν να συνεχίσουν τον αγώνα. Με μια σημαντική διευκρίνιση: ο αγώνας αυτός δεν ήταν (και οι εργατικοί αγώνες γενικά δεν είναι, πόσο μάλλον στον σημερινό αρνητικό συσχετισμό), ούτε εύκολος, ούτε μιας ριζιάς, ούτε με σίγουρα αποτελέσματα. Αλλά είναι καθήκον της συνδικαλιστικής ηγεσίας να ενισχύει τις δυνατότητες που έχει η συλλογική συγκρότηση της εργατικής τάξης σε δύναμη αντιπαράθεσης.

Η ηγεσία της ΕΝΕΔΕΠ από την πρώτη στιγμή έβαζε όρια. Πρότεινε την παύση της απεργίας μετά τις 20/5, μπροστά στην απαίτηση της εργοδοσίας να είναι ανοιχτό το λιμάνι για να γίνει συνάντηση. Το ίδιο μετά τις

23/5, μπροστά στο ενδεχόμενο να βγει «καταχρηστική». Ιδιαίτερα στην προτελευταία συνέλευση, υπονόμωσε τη μαζική απόφαση απόρριψης της εργοδοτικής πρότασης επιλέγοντας να στήσει κάλπη, δηλαδή αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο αναίρεσης της απόφασης της συνέλευσης. Την ίδια ώρα που και το εργοδοτικό σωματείο πίεζε, κυνηγώντας κόσμο να ψηφίσει υπέρ σε δεύτερη, δική του κάλπη.

Παρ' όλο που η κάλπη που στήθηκε δεν μετρήθηκε ποτέ, η πρόταση της ηγεσίας της ΕΝΕΔΕΠ στην τελευταία συνέλευση κατέληξε στην υπογραφή μιας σύμβασης που αφήνει ανοιχτά τα κύρια ζητήματα που έθεσαν οι εργάτες. Γι' αυτό και τους άφησε με μια απογοήτευση, παρότι έδωσαν μια σημαντική μάχη. Είναι, όμως, βέβαιο ότι το ποια ήταν τα πραγματικά όρια αυτού του αγώνα δεν απαντήθηκε, γιατί δεν έλαβε την προετοιμασία και τη στήριξη που του αναλογούσε (μέσα κι έξω από το λιμάνι) και που απαιτεί η σημερινή κατάσταση ολομέτωπης επίθεσης του κεφαλαίου. Το ζήτημα για τις δυνάμεις που θέλουν να υπηρετούν το εργατικό κίνημα δεν μπορεί να περιορίζεται στο αν κερδήθηκε κάτι, ως μίνιμουμ αντάλλαγμα της εργοδοσίας (ίσως και με βάση αυτό που της «επιτρέπουν» οι ισολογισμοί) για να εξασφαλίσει «εργασιακή ειρήνη» για τρία χρόνια στο λιμάνι. Αλλά το πόσο μια συνδικαλιστική ηγεσία αναγνωρίζει, στηρίζει, ευνοεί και προωθεί τους όρους συγκρότησης των εργατών στο επίπεδο που απαιτείται ώστε η εργοδοσία να υποχωρήσει και οι εργάτες να βγουν από τον αγώνα τους σε καλύτερη θέση και πιο δυνατοί και έτοιμοι για τους επόμενους.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ

Αρχίζουν με θυσίες και καταλήγουν σε τραγωδίες

Αρκεί μία συνοπτική αναφορά στο τι προβλέπει ο σχεδιασμός των εξοπλιστικών που εξήγγειλε η ελληνική κυβέρνηση λίγες εβδομάδες πριν. Περιλαμβάνονται οι «κλειδωμένες» αγορές για 20 μαχητικά F-35 (ΗΠΑ) με οφιών για άλλα 20 (!), οι 3+1 φρεγάτες BELHARRA (Γαλλία) καθώς και ο περιβόητος αντιαεροπορικός anti-drone θόλος που θα στηθεί με τεχνογνωσία και οπλικά συστήματα από Ισραήλ. Εντός είναι οι πληρωμές για τα 24 Rafale (Γαλλία), η αναβάθμιση των F-16 (ΗΠΑ) και τα αμερικανικά ελικόπτερα Black Hawk. Τρέχουν παράλληλα οι συζητήσεις για αγορά φρεγατών Constellation και πυραυλικών συστημάτων HIMARS από τις ΗΠΑ και εντάσσονται στο μεσοπρόθεσμο σχεδιασμό. Επίσης συνυπολογίζεται το κόστος συντήρησης αυτών των πανάκριβων οπλικών συστημάτων, κόστος που συνήθως για όλη τη διάρκεια ζωής τους προσεγγίζει το τριπλάσιο της αξίας αγοράς. Αυτές τις αγορές θα τις πληρώνει ο λαός στην πραγματικότητα για κάμποσες δε-

καετίες...

Πρόκειται για εξοπλιστικά προγράμματα ρεκόρ για τα ελληνικά δεδομένα, αξίας 25 δισ. ευρώ (με πρόβλεψη να φτάσουν τα 28 δισ.) και ορίζοντα ως το 2036, με αγορές κατά βάση από τις πολεμικές βιομηχανίες των ιμπεριαλιστικών αφεντικών. Άλλωστε, όπως γνωρίζουμε και από την εποχή των S-300, επιτρέπονται μόνο «ψώνια» νατοϊκής προέλευσης.

Η Ελλάδα διατηρεί μία από τις πρώτες θέσεις εντός NATO στις λεγόμενες αμυντικές δαπάνες, που πλέον βρίσκονται στο 2,5% του ΑΕΠ, θέση που δεν έχασε ούτε τα χρόνια των μνημονίων. Το γκάζι βέβαια πατήθηκε στα χρόνια των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛΛ με την επίσκεψη Τσίπρα στον διαβολικό Τραμπ και πλέον οι δαπάνες έχουν απογειωθεί.

Βρισκόμαστε σε μια διεθνή συγκυρία που και οι δύο πυλώνες της εξάρτησης ευνοούν την ελληνική εξοπλιστική κούρσα. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στην επιχείρηση στριμώγματος των συμμάχων του εκβιάζει για αύξηση των στρατιωτι-

κών δαπανών στο απίθανο 5%, κάτι που θα τεθεί και στην επόμενη σύνοδο του NATO. Από την άλλη, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές με το Rearm και το SAFE επιταχύνουν τον εξοπλισμό της Ε.Ε. για να πλασαριστούν με καλύτερους όρους στο δυτικό στρατόπεδο.

Σε αυτό το πλαίσιο διεθνούς πολεμικής προετοιμασίας, η ελληνική κυβέρνηση ανακοινώνει μεσοπρόθεσμους σχεδιασμούς, προσθέτει δεσμεύσεις και βαθαίνει την εμπλοκή στον πόλεμο. Μπορεί να βρίσκεται εκτός του προγράμματος SAFE, αφού χώθηκε η ανταγωνίστρια Τουρκία, αλλά αξιοποιεί το Rearm και λυγίζει τους κανόνες δημοσιονομικής πειθαρχίας για να αγοράσει νέα όπλα. Έτσι ο Στουρνάρας και οι υπόλοιποι οικονομολόγοι του συστήματος, που ξεσπαθώνουν όταν πρόκειται για αυξήσεις στο μεροκάματο, ξαφνικά ανακάλυψαν τα οφέλη της πολεμικής οικονομίας. Άλλωστε ο λογαριασμός θα σταλεί στα συνήθη υποζύγια, που πρέπει να δεχτούν να φορτώσουν και άλλα στη ράχη τους.

Όσον αφορά τη συζήτηση που τροφοδοτείται από αστικές πλευρές για το ρόλο της εγχώριας αμυντικής βιομηχανίας, έχουν αξία να αναφερθούν δύο σημεία. Πρώτο, παρά τις εντυπωσιοθηριακές ανακοινώσεις από την κυβέρνηση (25% εγχώρια συμμετοχή στους ελληνικούς εξοπλισμούς) καταγράφεται ότι οι ίδιοι οι παράγοντες του χώρου αποφεύγουν τις δεσμεύσεις ενός προγράμματος και προτιμούν να ενταχθούν στην κατασκευαστική αλυσίδα των μεγάλων κολλοσσών του εξωτερικού. Η σχέση εξάρτησης εκφράζεται και σε αυτό τον κλάδο της παραγωγής.

Δεύτερο, η βάση της συζήτησης είναι οι αγωνίες της ντόπιας άρχουσας τάξης που διαπιστώνει ότι μένει πίσω σε σχέση με την ανταγωνίστρια γειτονική Τουρκία που κάνει βήματα στην πολεμική βιομηχανία. Αυτός είναι ο κοινός τόπος των παρεμβάσεων της αστικής αντιπολίτευσης, με αυτό το πνεύμα τοποθετείται και το ρεφορμιστικό ΚΚΕ.

Οι ατέρμονοι πολεμικοί εξοπλισμοί που εξαγγέλλονται πάντα στο όνομα της «ασφάλειας» διαχρονικά στόχευαν και στοχεύουν στην ενίσχυση του ρόλου της άρχουσας τάξης στην περιοχή εις βάρος της Τουρκίας στο πλαίσιο του άδικου, αντιδραστικού ανταγωνισμού των δύο αστικών ελίτ.

Οι ιμπεριαλιστές, από την πλευρά τους, που είναι και οι βασικοί προμηθευτές των οπλικών συστημάτων και για τις δύο χώρες, από την εποχή του «7 προς 10» ως σήμερα φροντίζουν να κρατούν το κλειδί των εξελίξεων, να μεγαλώνουν το δικό τους ρόλο, να ευθυγραμμίζουν τις δύο ελίτ στις δικές τους στοχεύσεις με καρότο και μαστίγιο. Πρόσφατη είναι η σφαλιάρα που έφαγαν τα ντόπια επιτελεία από τη «σύμμαχη» Γαλλία με τους meteor, ανοικτό ζήτημα παραμένουν οι S-400 για τη Τουρκία. Το εξοπλιστικό σπινάλ, όπως έχει αποδειχτεί διαχρονικά, καταλήγει να διευκολύνει τις ιμπεριαλιστικές παρεμβάσεις και μεθοδεύσεις, είτε «κατευναστικές» είτε πολεμικές.

Η άρχουσα τάξη, με το βλέμμα πάντα στην απέναντι πλευρά του Αιγαίου, συμμετέχει στην εξοπλιστική φρενιτιδα. Δηλώνει «παρών» να αναλάβει αποστολές για τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά από την Ερυθρά ως την Ουκρανία. Δίνει όλη τη χώρα για να αλωνίζουν τα νατοϊκά στρατεύματα. Στήνει άδονα με τα μαντρόσκυλα των ΗΠΑ, τους σιωνιστές σφαγείς. Αυτός είναι ο οδικός χάρτης της, η εθνική γραμμή της. Και για να πειθαναγκάσει το λαό να την αποδεχτεί, την ντύνει με τα αντίστοιχα αφηγήματα: «η σωστή πλευρά της Ιστορίας», «η επιτιθέμενη Τουρκία», «οι βάσεις εγγυώνται την ειρήνη», «εξοπλισμοί για την ασφάλεια της χώρας».

Για τους εργάτες και το λαό, αυτή η πορεία έχει μόνο θυσίες και οδηγεί σε τραγωδίες. Ο πόλεμος είναι συνέχεια της πολιτικής και για τα συμφέροντα του κόσμου της δουλειάς είναι σε σύγκρουση με την κυρίαρχη πολιτική. Για αυτό έχει ανάγκη να απορρίψει τα αστικά αφηγήματα και να παλέψει για την ανατροπή αυτής της πορείας, να χαράξει το δικό του δρόμο.

Ποιος ελέγχει τη χρήση των οπλικών συστημάτων, ποιος δεσμεύει την οικονομία; Οι εξοπλισμοί σημαίνουν εξάρτηση

Πολλοί επιμένουν μόνο στην οικονομική πλευρά των εξοπλιστικών προγραμμάτων. Όχι πως κι αυτή δεν είναι πολύ σοβαρή, αλλά -μιλώντας για εξαρτημένες χώρες σαν την Ελλάδα- στην πραγματικότητα αποτελεί μέρος της συνολικότερης και αρκετά πιο πολύπλοκης σχέσης της εξάρτησης.

Όταν η σχέση αυτή είναι η κυρίαρχη ανάμεσα στον πωλητή και τον αγοραστή στρατιωτικών εξοπλισμών, όταν, δηλαδή ο αγοραστής είναι εξαρτώμενος από τον πωλητή, υπάρχουν ορισμένα πολύ συγκεκριμένα πράγματα, που, όσο κι αν θέλουμε, δεν μπορούμε να προσπερνάμε.

Ο πωλητής πουλάει ό,τι θέλει και σε ό,τι τιμή θέλει στον αγοραστή, δημιουργώντας, έτσι, ισχυρές δεσμεύσεις στην οικονομία του. Το βάρος πέφτει στους εργαζόμενους, όχι μόνο άμεσα, αλλά και έμμεσα, γιατί η οικονομία συνολικά οργανώνεται κατά τέτοιον τρόπο ώστε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των πωλητών.

Η συμμετοχή της αμυντικής βιομηχανίας του αγοραστή στα εξοπλιστικά προγράμματα, που συχνά προβλέπεται, έχει στόχο την εξασφάλιση κάποιου κέρδους και για την αστική τάξη του αγοραστή, αλλά και τον αποπροσανατολισμό του λαού ότι πρόκειται για επενδύσεις με αναπτυξιακό χαρακτήρα.

Όμως το κουμάντο το κάνει πάντα ο πωλητής. Και ο στόχος του δεν είναι μόνο να πουλήσει για να βγάλει κέρδος, ούτε κυρίως αυτό. Στόχος του είναι να ελέγξει συνολικά τον αγοραστή, για να εξασφαλίσει ότι τα όπλα που θα του πουλήσει θα χρησιμοποιηθούν για

να υπηρετήσουν τα δικά του συμφέροντα.

Το παράδειγμα της Ελλάδας είναι χαρακτηριστικό. Η χώρα ξοδεύει δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς, όχι για να υπερασπιστεί την εδαφική της ακεραιότητα, ούτε καν για να υποστηρίξει η αστική τάξη τις διεκδικήσεις της, κύρια ενάντια στον βασικό ανταγωνιστή της, την τούρκικη αστική τάξη. Τα όπλα δεν της τα πουλάνε για να τα στρέψει ενάντια στη νατοϊκή σύμμαχο, αλλά βασικά για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του NATO σε μια γεωπολιτικά ευαίσθητη περιοχή.

Κι έτσι, παράλληλα, η αναλογία των εξοπλισμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας αποτελεί ζήτημα διεκδίκησης και για τις δυο αστικές τάξεις, οι οποίες ζητούν την αμοιβή τους για τις υπηρεσίες που προσφέρουν στους ιμπεριαλιστές και καλύτερη μεταχείριση η μια από την άλλη.

Επίσης, βασικός προμηθευτής όπλων για την Ελλάδα παραμένουν, βέβαια, οι ΗΠΑ, αλλά και η Γαλλία ήταν από χρόνια επίσης σημαντικός. Οι αγορές των Rafale και των Belhara ήταν η προσπάθεια των Γάλλων να μπουν σφήνα σε μια συνολικά αμερικανό-στροφη πορεία της ελληνικής άρχουσας τάξης, η οποία προσφέρει γη και ύδωρ στη μεγάλη υπερατλαντική σύμμαχο.

Άρα, το να αγοράζει κατά περίπτωση η Ελλάδα από Αμερικάνους και Ευρω-

παίους είναι αποτέλεσμα (και αντικείμενο) της μεταξύ τους αντιπαράθεσης και όχι μια απόφαση της ελληνικής άρχουσας τάξης για οικονομικούς ή και επιχειρησιακούς λόγους. Αν ήταν άραγε φτηνότερα τα κινέζικα ή τα ρώσικα όπλα θα τα αγόραζε; Κάποτε το επικύρησε, με τους S300. Τι να απέγιναν άραγε;

Οι εξοπλισμοί είναι, επομένως, αναπόσπαστο κομμάτι της σχέσης της εξάρτησης. Από αυτήν προέρχονται και αυτήν υπηρετούν. Όσο βλέπουν σε αυτούς μόνο το οικονομικό κομμάτι δεν βλέπουν ή και απορρίπτουν τη σχέση της εξάρτησης, δίνοντας στις εξαρτημένες χώρες δυνατότητες που ποτέ δεν είχαν και ποτέ δεν θα αποκτήσουν στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Γιατί η ανεξαρτησία είναι υπόθεση των λαών, όχι των αστικών τάξεων.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ

Κούρσα εξοπλισμών

Βασικός όρος της προετοιμασίας του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου

Ολόκληρος ο πλανήτης τραντάζεται από την άγρια ιμπεριαλιστική σύγκρουση για την παγκόσμια κυριαρχία. Με πρωταγωνιστές την τριάδα ΗΠΑ-Ρωσία-Κίνα και από δίπλα τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, αλλά και την Ιαπωνία, η πάλη για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, θεμελιακό στοιχείο του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος εν γένει, έχει τεθεί στις μέρες μας ως ζήτημα ημερήσιας διάταξης και αποτελεί την κύρια πηγή των συντελούμενων αναδιατάξεων, των συγκρούσεων, των αντιφάσεων και των αδιεξόδων, που χαρακτηρίζουν τις εξελίξεις.

Αυτή η αδυσώπητη διαπάλη για την παγκόσμια κυριαρχία ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ξετυλίγεται σε σχέση αλληλοτροφοδότησης με την προσπάθεια του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος να ξεπεράσει τη δομική του κρίση, που εκφράζεται ως συνολική κρίση αναπαραγωγής του κεφαλαίου ως σχέσης, ακριβώς στη βάση αυτής της σύμπλεξης. Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, που διεξάγονται σε όλα τα επίπεδα, λειτουργούν ως παράγοντας περαιτέρω δέυνσης της κρίσης, για την οποία αναζητείται διέξοδος μέσα από την παραπέρα κλιμάκωση των ανταγωνισμών.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, ο οικονομικός-εμπορικός πόλεμος όλων εναντίον όλων, που -μετά και από τις αποφάσεις της νέας διοίκησης της αμερικανικής υπερδύναμης- συντελείται με πρωτόγνωρη ένταση το τελευταίο διάστημα, κάθε άλλο παρά «επαρκεί» για να αναδείξει τον νικητή στον αγώνα για την αναδιανομή των αγορών και των σφαιρών επιρροής, τη δύναμη που θα μπορέσει να αποτελέσει μια νέα «ατμομηχανή» για το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Όλο και περισσότερο η αντιπαράθεση μεταφέρεται στο στρατιωτικό επίπεδο, σε νέα πολεμικά μέτωπα που αναδύονται, σε παλιές εστίες έντασης που αναζωπυρώνονται ύστερα από προσωρινές ανάπαυλες, στην κλιμακούμενη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το σιωνιστικό κράτος, του οποίου η ενίσχυση με κάθε μέσο είναι στρατηγική επιλογή των ΗΠΑ και των δυνάμεων της Δύσης για την περιοχή της Μέσης Ανατολής. Αλλά και αυτός καθαυτός ο πόλεμος κεφαλαίων, κάθε άλλο παρά έχει αποκλειστικά και μόνο «στενά» οικονομικά χαρακτηριστικά, μιας και αξιοποιείται ως εργαλείο στην κατεύθυνση διαμόρφωσης των στρατηγικών συμμαχιών που απαιτούνται σε μια πορεία προς τη συνολική αναμέτρηση, τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, για τον οποίο προετοιμάζονται οι κυρίαρχες δυνάμεις.

Την πορεία αυτή εγκαινιάσει η σύγκρουση μεταξύ των ΗΠΑ-Δύσης και της

Ρωσίας στην Ουκρανία, συμπυκνώνοντας την παρόξυνση της αντίθεσης μεταξύ των δύο βασικών στρατηγικών αντιπάλων στο παγκόσμιο στερέωμα, του αμερικανικού και του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Τα κρίσιμα παγκόσμιων διαστάσεων διακυβεύματα του άδικου ουκρανικού πολέμου είναι που τον έχουν μετατρέψει σε πεδίο διαμόρφωσης των όρων της γενικευμένης αντιπαράθεσης μεταξύ των ιμπεριαλιστών και δεν αφήνουν σε καμία πλευρά την επιλογή της «εγκατάλειψής» του. Αντιθέτως, πίσω από τις διακηρύξεις και τις πρωτοβουλίες «ειρήνευσης», που βρίσκονται σε εξέλιξη, κρύβεται το ότι έχουμε μπει σε μια φάση κατά την οποία οι πρωταγωνιστές του αναζητούν την τροποποίηση των όρων διεξαγωγής του, ο καθένας σε βάρος του αντιπάλου του.

Η παγκόσμια εξοπλιστική φρενιτιδα, επομένως, δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρά αναπόσπαστο στοιχείο αυτού του σκληνού έντασης. Δεν αφορά μόνο ούτε κυρίως την επιδίωξη των υπερσυσσωρευμένων κεφαλαίων να βρουν επενδυτική διέξοδο στην πολεμική βιομηχανία και των μονοπωλίων να διαμορφώσουν νέα πεδία κερδοφορίας, όπως διατείνονται μια σειρά από οικονομίστικες αναλύσεις αστών δημοσιολόγων και ρεφορμιστών. Στην πραγματικότητα, με την κούρσα των εξοπλισμών προετοιμάζεται ο νέος μεγάλος πόλεμος, η μόνη διέξοδος που έχει το σύστημα από την κρίση και τις αντιθέσεις του.

Όλο και πιο καταστροφικά οπλικά συστήματα, λοιπόν, προστίθενται στη φαρέτρα των ιμπεριαλιστών ενόψει του επιδιωκόμενου νέου κύκλου καταστροφής, απειλώντας τη ζωή των λαών και το μέλλον της ανθρωπότητας. Όλο και μεγαλύτερη φτώχεια και εκμετάλλευση καλούνται να υπομείνουν η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και τις εξαρτημένες χώρες, σε Δύση και Ανατολή, προκειμένου να υπηρετηθεί η πορεία μεγέθυνσης της στρατιωτικής ισχύος του κάθε ιμπεριαλιστή εναντί «συμμάχων» και ανταγωνιστών, όπως πολύ χαρακτηριστικά αποτύπωσε η προσαγή του γενικού γραμματέα του ΝΑΤΟ, Ρούτε, προς τα κράτη της Ευρώπης πριν από μερικούς μήνες. Όλο και πιο αντιδραστικά διαμορφώνεται η δημόσια και πολιτική ζωή, με τη μαύρη αντίδραση σε όλα τα επίπεδα να επικρατεί να κυριαρχήσει και να καθυποτάξει τους λαούς, έτσι ώστε να οδηγηθούν αδιαμάρτυρητα στα πολεμικά σφαγεία.

Με βάση όλα αυτά, προκύπτει ότι η εναντίωση στους εξοπλισμούς είναι κορυφαίο καθήκον της εργατικής-λαϊκής πάλης, όρος συγκρότησης αντιστάσεων απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Οι

λαοί δεν παλεύουν ενάντια στους εξοπλισμούς επειδή υποτίθεται πως ένας άλλος, πιο «δίκαιος» καπιταλισμός, με «κοινωνικά ευαίσθητη» κατανομή των κρατικών δαπανών είναι εφικτός. Αγωνίζονται ενάντια στην κούρσα του θανάτου, γιατί θέλουν να ζήσουν! Και για

να ζήσουν, πρέπει να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους, που θυσιάζονται στον βωμό της πολεμικής βιομηχανίας, αλλά και το μέλλον και την προοπτική τους, που σκοτενιάζουν από τα σύννεφα ενός παγκόσμιου μακελειού, που όλο και συσσωρεύονται.

Δεν αντέχουν οι προϋπολογισμοί την πολεμική έξαψη

Όταν άρχισαν να δημοσιοποιούνται οι αποφάσεις της ΕΕ για την ένταση των πολεμικών εξοπλισμών, δεν έλειψαν τα «επιστημονικά» άρθρα (πρωτοστάτησε το γνωστό και μη εξαιρετέο Liberal) που υποστήριζαν ότι κάτι τέτοιο θα αναζωογονούσε τη βαλτωμένη μεταποιητική βιομηχανία στη χώρα μας και στην Ευρώπη.

Αν και κάτι τέτοιο έχει μία βάση (πρόκειται για συσσωρεύσεις κεφαλαίων που ρίχνονται στην πολεμική παραγωγή, παράγοντας π.χ. προσλήψεις εργατικού προσωπικού), ωστόσο υπόκειται σε σημαντικούς περιορισμούς, ποσοτικούς και χρονικούς.

Γιατί είναι ένα πράγμα η παραγωγή πολεμικού υλικού (όχι μόνο από τη Γερμανία) με σκοπό την πώλησή του σε τρίτους αγοραστές για εμπορικό κέρδος, όπου ο κύκλος αναπαραγωγής των κεφαλαίων λειτουργεί κλασικά «καπιταλιστικά» (χρήμα-εμπόρευμα-χρήμα) και άλλο πράγμα όταν αυτή η παραγωγή κατευθύνεται π.χ. στο εσωτερικό της ΕΕ και κάθε χώρας, για να ενισχύσει τη λεγόμενη αμυντική (δηλαδή πολεμική) της ικανότητα.

Σε αυτή την περίπτωση, αξίες που έχουν αποσπαστεί από τη φορολόγηση των λαών και των εργαζομένων μέσω του κρατικού προϋπολογισμού μεταφέρονται στην παραγωγή πολεμικού εξοπλισμού. Δηλαδή δεσμεύονται δημόσιοι πόροι και δημιουργούνται δημοσιονομικά ελλείμματα, προκειμένου να ενισχυθεί η πολεμική βιομηχανία, σε βάρος ακόμα και των συνεχώς μειούμενων -τα τελευταία χρόνια- δημοσιονομικών πόρων και δαπανών.

Και ειδικά για «κοινωνικά αγαθά και υπηρεσίες», όπως λέγεται.

Κατά συνέπεια, δεν υπάρχει περίπτωση να «είναι αρκετοί» οι δημοσιονομικοί πόροι, για να καλύψουν την παρόξυνση της αντίθεσης Ευρώπης-Ρωσίας και αναμένονται υπερβάσεις. Αυτό είναι και το νόημα των εξαιρέσεων που αποφάσισε η Κομισιόν -προσέξτε!- για τις μελλοντικές πολεμικές δαπάνες.

Η Allianz-Trade σε ανάλυσή της εξηγεί πως θα κλείσει το χάσμα των αμυντικών δαπανών στην Ευρώπη, ωστόσο εκφράζει ανησυχία για τα δημοσιονομικά των κρατών μελών.

«Οι αμυντικές δαπάνες στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα αυξηθούν κατά 140 δισ. ευρώ ετησίως, ήτοι από 2,2% σε 3% επί του ΑΕΠ εκπροσωπώντας το 4% του ΑΕΠ -ποσοστό που αντιστοιχεί σε 320 δισ. ευρώ ετησίως- με το 50% να δαπανάται σε στρατιωτικό εξοπλισμό, έναντι του 25% που είναι σήμερα, σύμφωνα με την Allianz-Trade.

Η Ευρώπη στηρίζει τον νέο αμυντικό προϋπολογισμό σε πρόσθετες φορολογικές επιβαρύνσεις. Ωστόσο, επειδή η Γερμανία απαγορεύει νέες αυξήσεις φόρων, εξαιτίας των ασθενών οικονομικών προοπτικών της, αλλά και επειδή Ευρωπαίοι πολίτες αντιστέκονται σε νέες φορολογικές επιβαρύνσεις, το πιθανότερο είναι πως το αμυντικό κενό θα κλείσει με τη συνεισφορά των κονδυλίων ύψους 300 δισ. ευρώ από τον πρόγραμμα χρηματοδότησης του NGEU της ΕΕ, που θα είναι διαθέσιμα προς διανομή μέχρι το 2026».

Σύμφωνα με την Allianz, αν δεν προταθεί ο δρόμος της άμεσης φορολογικής επιβάρυνσης, περικόπτεται αρχικά το φιλόδοξο πρόγραμμα New Generation, με ό,τι αυτό σημαίνει για υποδομές που δεν συνδέονται άμεσα με τα φιλοπόλεμα σχέδια. Και συνεχίζει η έκθεση:

Αυτό που θα πρέπει να σημειωθεί είναι ότι το χρέος της ΕΕ έχει ήδη αυξηθεί μέσω προηγούμενων προγραμμάτων, όπως με το NGEU 840 δισ. στα τέλη του 2024. Τα κράτη της Ευρώπης, εκτός της Γαλλίας, έχουν υψηλότερες εκδόσεις χρέους, γεγονός που συνέβαλε στην αύξηση των επιτοκίων. Αυτό σύμφωνα με την Allianz σημαίνει ότι το κόστος εξυπηρέτησης χρέους θα αυξηθεί κατά 20% στον προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Επιτροπής έως το 2026 από σχεδόν μηδενικό πριν από την Covid, εγείροντας ανησυχίες για τη μακροπρόθεσμη δημοσιονομική βιωσιμότητα των κρα-

Στροφή στην πολεμική οικονομία έχουν αποφασίσει οι ιμπεριαλιστές και τραβάνε στο άρμα των πολεμικών προετοιμασιών όλες τις εξαρτημένες

αστικές τάξεις. 800 δισ. θα δώσει η Ευρωπαϊκή Ένωση για τις πολεμικές προετοιμασίες (Rearm-Readiness) και τη στήριξη του άδικου πολέμου στην Ουκρανία.

τών και για την αύξηση των αποδόσεων, εάν οι αμυντικές δαπάνες τελικά δεν χρηματοδοτηθούν μέσω αύξησης φόρων. Ή με μειώσεις δαπανών.

Στην πραγματικότητα, ακόμα και μετά τη δήλωση Ρούτερ για «μικρά ποσά» (sic) που θα αποσπαστούν από τα κονδύλια για μισθούς, συντάξεις, επιδόματα κ.λπ., οι ιθύνοντες της ΕΕ κυρίως ενδιαφέρονται ώστε ο μαζικός επανεξοπλισμός των ευρωπαϊκών κρατών να γίνει από ίδιους πόρους και να πληρώσουν λιγότερα στις αμερικανικές εισαγωγές, καθώς οι ΗΠΑ κυριαρχούν στον τομέα αυτό.

Μην ξεχνάμε ότι στην ΕΕ δραστηριοποιούνται περίπου 650 εταιρείες που ασχολούνται με τους πολεμικούς εξοπλισμούς, κάποιες όμως από αυτές είναι πραγματικά μεγάλες.

Όσον αφορά τη χώρα μας, δεν κινδυνεύει από το όριο του 3% του ΑΕΠ για πολεμικές δαπάνες, καθώς ήδη ένα 3% του ΑΕΠ πηγαίνει στις πολεμικές δαπάνες και είναι συνετότατος αγοραστής και μεταπράτης (ανάλογα της αστικής της τάξης). Για φέτος, η δαπάνη αυξήθηκε 3,6 δισ. ευρώ (όσο ακριβώς ήταν το όριο) και σε αυτά περιλαμβάνονταν και 800 εκατομμύρια αύξησης για την Άμυνα, όπως γράφει η ηλεκτρονική οικονομική επιθεώρηση «new money».

Σε κάθε περίπτωση, όφελος θα ήταν -όπως προβάλλεται- να εξαιρεθεί από τον «κόφτη» ετήσιας αύξησης κρατικών δαπανών. Κάτι τέτοιο είναι σχεδόν αδύνατο να επιτευχθεί...

Πρώτα και κύρια γιατί η «ελάφρυνση» αφορά μελλοντικές αμυντικές δαπάνες, ωστόσο τα κεφάλαια δεν ακρούν και θα απαιτηθεί δανεισμός στο παρόν. Θα απαιτηθεί μάλιστα ένα «κοκτέιλ» εθνικής και ευρωπαϊκής χρηματοδότησης.

Έπειτα, το χρέος, ακόμα και αν μειώνεται ονομαστικά μέσω του πληθωρισμού, είναι τεράστιο και είναι το μεγαλύτερο της ευρωζώνης. Ακόμα, λοιπόν, και αν η χώρα έπαιρνε φτηνά δάνεια, πρέπει αυστηρά να συνεχίζει να μειώνεται το δη-

μόσιο χρέος της, για να φτάσει στο 50% των χωρών της ΕΕ.

Τέλος, η όποια εξάιρεση δεν πρόκειται να έχει μόνιμο χαρακτήρα και μετά το 2026. Καθώς οξύνεται ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός, θα «απαιτηθούν» πολλά περισσότερα.

Ποιος θα είναι ο αποδέκτης και το τελικό θύμα αυτών των αναγκών μέσα σε ένα μάλιστα περιβάλλον συνολικής αβεβαιότητας δεν θέλει και πολλή σκέψη.

Όσο για την αστική τάξη, θα προσπαθήσει παρά τις «στριμούρες» της, που θα τις φορτώσει στον λαό, να επωφεληθεί από το φαγοπότι ως συμπληρωματικός «παίκτης».

Αν και δεν διαθέτει βαριά βιομηχανία με την πλειοψηφία των εταιρειών που «σηκώνουν χέρι» να είναι μέσου βιομηχανικού βεληνεκούς (πλην ίσως της Melten του Μυτιληναίου) παράγοντας κυρίως λογισμικό για τα άλλα δύο επίπεδα των σύγχρονων πολέμων (ψηφιακός χώρος-δору-φόροι) και λιγότερο συμπαγή υλικά μέρη οπλικών συστημάτων, παρόλα αυτά θα προσπαθήσει να κερδίσει τα μέγιστα από την πολεμική μεταστροφή και μεταμόρφωση και της ελληνικής οικονομίας.

Δεν υπάρχει στοιχειώδης αμφιβολία περί τούτου!

ΔΜ

Όχι SAFE, μόνο Rearm

Ο Δένδιας δήλωσε ότι η χώρα δεν πρόκειται να συμμετάσχει στο πρόγραμμα SAFE αλλά στο Rearm. Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι η Ελλάδα δεν θα μπει σε πρόγραμμα δανεισμού αλλά επιδότησης και μικτής συμμετοχής. Αναγνωρίζουν και οι ίδιοι ότι η κατάσταση με το δημόσιο χρέος δεν επιτρέπει επιπλέον δανεισμό. Τώρα βέβαια, όποιος επιδοτεί έχει και το δικαίωμα συμμετοχής στα «αμυντικά» προγράμματα της χώρας.

Μέτωπο των λαών, για να μην πληρώσουμε και να μη γίνουμε καύσιμη ύλη των πολέμων τους

28 δισ. θα προσφέρει η κυβέρνηση Μητσοτάκη στην κούρσα των εξοπλισμών για να μετατραπεί η χώρα σε βάση στήριξης των Αμερικανό-Νατοϊκών φονιάδων. Τα λεφτά των εργαζομένων και του λαού, τα λεφτά από τα ασφαλιστικά ταμεία των εργαζομένων θα πάνε στη βιομηχανία όπλων και στην αγορά πυρομαχικών. Οι εργάτες και οι λαοί είναι αυτοί οι οποίοι θα ξεζουμιστούν για να γίνουν οι πόλεμοι των ισχυρών. Η πορεία προετοιμασίας των όρων του νέου παγκόσμιου πολέμου φέρνει εκμετάλλευση, φτώχεια και θάνατο για τους λαούς.

Την ίδια ώρα που ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους από τους κόπους τους, προωθούν τη φασιστικοποίηση και τον εθνικισμό. Το κεφάλαιο επιλέγει τις πιο ακραίες και επιθετικές μορφές που έχει για να εκφραστεί. Για αυτό και στην Ευρώπη βασική τάση πλέον μέσα στα κοινοβούλια είναι ο εθνικισμός και οι ακροδεξιές δυνάμεις. Σπέρνουν το μίσος και το σοβινισμό γιατί ξέρουν καλά ότι σε συνθήκες προετοιμασίας ενός νέου παγκόσμιου πολέμου θέλουν τους εργάτες και τους λαούς να μην αντιστέκονται, να μην αδελφώνονται και να παλεύουν από κοινού αλλά να υπακούν στα σχέδια του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού.

Στηρίζουν όλες οι αστικές κυβερνήσεις της Δύσης το μακέλεμα, τη λιμοκτονία και τον αφανισμό του ηρωικού λαού της Παλαιστίνης από το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ. Δίνουν γη και νερό για τη διευκόλυνση του πολέμου στην Ουκρανία, του οποίου η έκβαση θα διαμορφώσει τους όρους του Γ' παγκοσμίου πολέμου. Στη χώρα μας η κυβέρνηση Μητσοτάκη στηρίζει ανοιχτά τη φασιστική κυβέρνηση-ανδρείκελο Ζελένσκι και διατηρεί, παρά τη λαϊκή κατακραυγή, σχέσεις με το νεοφασιστικό, σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ.

Ενάντια στους πολεμικούς εξοπλισμούς που οι ίδιοι οι λαοί και οι εργαζόμενοι θα πληρώσουν.

Ενάντια στο μίσος, το σοβινισμό και τον εθνικισμό που σπέρνουν οι αστικές τάξεις και το κεφάλαιο.

Ενάντια στον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία που διεξάγουν ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ και Ρωσία, που είναι ο πυροδότης ενός νέου παγκόσμιου πολέμου.

Ενάντια στη γενοκτονία που συντελείται στην Παλαιστίνη από το σιωνιστικό κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ.

Καλούμε κάθε αγωνιστή του κινήματος, κάθε νεολαίο και λαϊκό άνθρωπο να πλαισιώσει την καμπάνια ενάντια στον πόλεμο και τους εξοπλισμούς. Να μη δεχθεί να πληρώσει τους εξοπλισμούς τους, να μη δεχθεί να θυσιαστεί για τους πολέμους τους. Να συμμετάσχει στις πορείες, τις κινητοποιήσεις και τις εκδηλώσεις που διοργανώνονται, να μαζικοποιήσει το αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα. Να παλέψει για να οικοδομήσει το Κοινό Μέτωπο των λαών ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Με βάση αυτή την αντίληψη το ΚΚΕ(μ-λ) πήρε την πρωτοβουλία να φτιαχτεί

και συμμετέχει και κινητοποιείται στη Διεθνή Καμπάνια Κομμάτων και Οργανώσεων ενάντια στους εξοπλισμούς και τον πόλεμο. Για να αναδείξει το δρόμο των λαών κόντρα στις αστικές αντιλήψεις και τις απαιτήσεις της υποταγμένης αριστεράς του κοινοβουλίου και της συνδιαλλαγής. Για να μπορέσει να δημιουργήσει όρους κοινής δράσης μέσα στο κίνημα αλλά και με άλλες δυνάμεις και κινήματα σε άλλες χώρες του πλανήτη. Για να προχωρήσει ο συντονισμός και η κοινή δράση των αγώνων ενάντια στον ιμπεριαλισμό και στον πόλεμο έξω από τα σύνορα. Γιατί ο διεθνισμός είναι όπλο του κινήματος μπροστά στην επιθετικότητα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού και είναι η βάση για να υπάρχει η αλληλεγγύη των λαών.

Για αυτό και πρέπει να αντιπαρεταθούμε σε αυτούς που στηρίζουν ανοιχτά τον πόλεμο και το ρεαλισμό της υποταγής σε αυτόν. Να προσπεράσουμε όλους αυτούς που τα έχουν ακουμπήσει στα αστικά κοινοβούλια και την «κοινή δράση» σε αυτά με τις πιο αντιδραστικές δυνάμεις, ενώ στο κίνημα έχουν απεμπολήσει τον όποιο κοινό βηματισμό και συντονισμό (βλέπε ΚΚΕ). Ο δρόμος του λαού είναι η αντίσταση, η οργάνωση και ο αγώνας. Είναι ο δρόμος της κοινής πάλης με τους υπόλοιπους λαούς του κόσμου.

Ενάντια στους πολεμικούς εξοπλισμούς που οι ίδιοι οι λαοί και οι εργαζόμενοι θα πληρώσουν.

Ενάντια στο μίσος, το σοβινισμό και τον εθνικισμό που σπέρνουν οι αστικές τάξεις και το κεφάλαιο.

Ενάντια στον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία που διεξάγουν ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ και Ρωσία, που είναι ο πυροδότης ενός νέου παγκόσμιου πολέμου.

Ενάντια στη γενοκτονία που συντελείται στην Παλαιστίνη από το σιωνιστικό κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ.

Καλούμε κάθε αγωνιστή του κινήματος, κάθε νεολαίο και λαϊκό άνθρωπο να πλαισιώσει την καμπάνια ενάντια στον πόλεμο και τους εξοπλισμούς. Να μη δεχθεί να πληρώσει τους εξοπλισμούς τους, να μη δεχθεί να θυσιαστεί για τους πολέμους τους. Να συμμετάσχει στις πορείες, τις κινητοποιήσεις και τις εκδηλώσεις που διοργανώνονται, να μαζικοποιήσει το αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα. Να παλέψει για να οικοδομήσει το Κοινό Μέτωπο των λαών ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Με βάση αυτή την αντίληψη το ΚΚΕ(μ-λ) πήρε την πρωτοβουλία να φτιαχτεί

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ

Το νέο «εθνικό ιδεώδες» της αστικής τάξης είναι να «ματώσουμε για τους συμμάχους μας»

Η δήλωση του (τότε) υπουργού Άμυνας της ΝΔ Παναγιωτόπουλου, το μακρινό 2019, ότι «θα χύσουμε ξανά το αίμα μας για τους συμμάχους μας», περιγράφει με ακρίβεια τη σημερινή κατάσταση και το... νέο εθνικό αφήγημα της μεγαλοαστικής τάξης. Από τους Ολυμπιακούς Αγώνες και το ευρώ, στα μνημόνια και στην «επανάδρυση του κράτους», τώρα στην «ανάπτυξη» και τα εξοπλιστικά.

Η αστική τάξη, γνωρίζοντας καλά το μπόι και το ρόλο της, γνωρίζοντας καλά με ποιων τις πλάτες έχει ιστορικά εξασφαλίσει την κυριαρχία πάνω στο λαό και την εργατική τάξη, ένα πράγμα ξέρει να κάνει καλά. Να εφαρμόζει πιστά και πειθήνια τις επιταγές των μεγάλων αφεντικών. Και έχει να προσφέρει στα ξένα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τα πάντα: γη, ύδωρ, χρήμα, μέχρι και τον ίδιο το λαό μας για να ταϊστούν τα κανόνια των ιμπεριαλιστών. Από εκεί που η ένταξη σε NATO-ΕΕ ήταν εξασφάλιση οικονομικής ευρωστίας και προστασίας, μετά έγινε εξασφάλιση «του να μη χρεοκοπήσουμε», τώρα γίνεται εξασφάλιση ότι θα μας στείλουν στο μέτωπο να μακελευτούμε!

Δεν πρέπει να υπάρχει καμία έλλειψη εγγύησης από τη μεριά μας. Τι και αν οι άλλες δυνάμεις της Αριστεράς νομίζουν ότι μπορούμε να χύσουμε το κεφάλι μας στην άμμο και να αποφύγουμε το ζήτημα. Τι και αν οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες κοιμίζουν τους εργαζόμενους και τους λένε ότι μπορούμε να ζήταμε «μια δίκαιη ανάπτυξη για όλους». Τι και αν το κλίμα που επικρατεί «στην πιάτσα» είναι το εξής: «ας βγάλουμε το σκασμό για τον ιμπεριαλισμό και τα εξοπλιστικά, και αν είμαστε πειθήνιοι, η αστική τάξη θα μας ρίξει ένα ξεροκόμματο». Η αστική τάξη απαιτεί να ματώσουμε. Πρώτα να ματώσουμε οικονομικά και ύστερα κυριολεκτικά. Άλλωστε ο γ.γ. του NATO έχει δώσει το σάλπισμα: «Ξεχάστε το κοινωνικό κράτος, έχουμε πόλεμο». Ξεχάστε τις περίφημες «κοινωνικές δαπάνες», τα σχολεία, τα νοσοκομεία, την προστασία των δασών και των πόλεων, τα αντιπλημμυρικά έργα, τη λαϊκή κατοικία! Τώρα έχουμε πόλεμο!

Κι ενώ κάποιοι κατηγορούν το λαό ότι δεν καταλαβαίνει, τα λαϊκά-εργατικά στρώματα μια χαρά έχουν καταλάβει. Στις στρατιωτικές σχολές πηγαίνουν παιδιά από τα λαϊκά και εργατικά στρώματα που βλέπουν ως διέξοδο εξασφάλισης την καριέρα στο στρατό. Κι όμως, με τη φτώχεια να μεγαλώνει και καμία διέξοδο να μη φαίνεται, οι στρατιωτικές σχολές πατώνουν. Γιατί; Επειδή τα λαϊκά στρώματα, και μάλιστα όχι αυτά στα οποία έχει πρόσβαση η Αριστερά (κάθε άλλο), έχουν πάρει τα μηνύματα για το πού βαδίζουμε. Επειδή όμως δεν πείθεται ο κόσμος μόνο με μερικά κατοστάρικα να στείλει το παιδί του στον πόλεμο, χρειάζεται να επιστρατευτούν οι μαύρες εφεδρείες.

Αναγκαίο συμπλήρωμα λοιπόν θα είναι ο εθνικισμός, ο милитаризм, ο φασισμός. Θα πέσουν πάνω στο λαό μας όλα τα μαύρα κατακάθια, η εκκλησία και τα ΜΜΕ, να τον πείσουν ότι «θα κερδίσουμε

αν πάμε με τους ισχυρούς». Θα παρουσιάσουν τη νέα «Μεγάλη Ιδέα», ότι η Ελλάδα θα πάρει από αυτό το μακελειό που έρχεται ένα κομματάκι, απέναντι στους γειτονικούς λαούς. Θα πυκνώσουν οι εκβιασμοί ότι «αυτοί που δεν θέλουν τα εξοπλιστικά είναι με τους απέναντι». Άλλωστε, γι' αυτό το λόγο ο εθνικιστικός, αντισημιτικός χώρος έχει βγάλει το σκασμό για τη γενοκτονία στη Γάζα. Τα αφεντικά τώρα έχουν παραγγείλει να είμαστε με το Ισραήλ. Δεν μπορούμε να πάμε κόντρα στο «εθνικό αφήγημα».

Και για να περάσουν όλα αυτά, πρέπει να φιμωθούν οι φωνές Αντίστασης. Να πετάξουν έξω από τα σχολεία και τα πανεπιστήμια αυτούς που θέλουν να χα-

λάσουν τη σούπα του εθνικού αφηγήματος. Να απαγορέψουν μια και καλή τις απεργίες και να φακελώσουν τα σωματεία. Να μαθαίνουν οι δάσκαλοι στα παιδιά ότι πρέπει να προετοιμαστούν για τον πόλεμο.

Απέναντι σε αυτές τα μεγάλα διλήμματα χρειάζονται σταράτες απαντήσεις και με γερό ταξικό, ιδεολογικό υπόβαθρο. Χρειάζεται να αποκαλύψουμε το περιεχόμενο των εξοπλισμών. Το περιεχόμενο του πολέμου που ετοιμάζουν. Να καταγγείλουμε ανοιχτά την πολεμική οικονομία. Ν κρατήσουμε ψηλά τις εργατικές και λαϊκές διεκδικήσεις, μην πειθαρχώντας στο νέο «εθνικό αφήγημα». Είδαμε τι χώρα έφτιαξαν τα προηγούμενα

«εθνικά αφηγήματα». Είδαμε ποιοι έχουν κάτσει στο σβέρκο του λαού και τον γέμισαν εξαθλίωση, Τέμπη, εργασιακά κάτεργα. Είναι αυτοί που θέλουν να τον στείλουν στο μέτωπο. Είναι οι ίδιοι που καταργούν το 8ωρο. Είναι οι ίδιοι που δίνουν τις βόμβες στους σιωνιστές φασίστες. Δεν είναι οι σύμμαχοι μας αυτοί. Είναι οι σύμμαχοι της αστικής τάξης. Σύμμαχοι μας είναι οι λαοί που αγωνίζονται.

Το εργατικό-λαϊκό κίνημα πρέπει να αποκτήσει στους καιρούς που έρχονται ξεκάθαρο αντιιμπεριαλιστικό, αντιπολεμικό, ταξικό προσανατολισμό: όχι στα ΝΑΤΟϊκά εξοπλιστικά του θανάτου. Οι εργαζόμενοι δεν είναι κρέας για τα κανόνια τους!

Ο «Επανεξοπλισμός της Ευρώπης» για την «Ετοιμότητα 2030»

Με τις αποφάσεις του εκτάκτου Ευρωπαϊκού Συμβουλίου που πραγματοποιήθηκε στις 6 Μαρτίου, υιοθετώντας την εισήγηση της προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ούρσουλας φον ντερ Λάιεν για το πρόγραμμα ReArm Europe, αλλά και τη δημοσίευση της Λευκής Βίβλου για την Ευρωπαϊκή Άμυνα που δημοσιεύτηκε στις 19 Μαρτίου, οι ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ διαμορφώνουν με γοργούς ρυθμούς το πλαίσιο και τους όρους για να ισχυροποιήσουν τη θέση τους στον παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό.

Είτε ως «ReArm Europe», είτε ως «Readiness 2030», πρόκειται για τη στρατιωτικοποίηση της οικονομίας της ΕΕ και την αναπροσαρμογή της στην περίοδο προετοιμασίας, από τους ιμπεριαλιστές, των όρων για τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Όπως τόνισε η πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής: **«Η εποχή του μεριδίου ειρήνης έχει περάσει προ πολλού... Πρέπει να επενδύσουμε στην άμυνα, να ενισχύσουμε τις ικανότητές μας και να υιοθετήσουμε μια προληπτική προσέγγιση στην ασφάλεια... Πρέπει να αγοράζουμε περισσότερα ευρωπαϊκά προϊόντα. Διότι αυτό σημαίνει ενίσχυση της ευρωπαϊκής αμυντικής τεχνολογικής και βιομηχανικής βάσης. Αυτό σημαίνει τόνωση της καινοτομίας. Και αυτό σημαίνει δημιουργία μιας ενιαίας αγοράς αμυντικού εξοπλισμού σε επίπεδο ΕΕ».**

Σύμφωνα, λοιπόν, με το πρόγραμμα «ReArm Europe/Readiness 2030» και τη Λευκή Βίβλο που το συνοδεύει, η ευρωπαϊκή πολεμική βιομηχανία καθώς και όσοι κλάδοι συνδέονται με αυτήν θα χρηματοδοτηθούν με το ποσό-μαμούθ των 800 δισ. ευρώ.

Τα 650 δισ. θα προκύψουν από την αύξηση τουλάχιστον κατά 1,5% του ΑΕΠ των κρατών μελών για τις στρατιωτικές και εξοπλιστικές δαπάνες σε σχέση με τις αντίστοιχες δαπάνες του 2021. Για τον λόγο αυτό, μά-

λιστα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενεργοποιεί προσωρινά τη ρήτρα διαφυγής του Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης, προκειμένου μέρος αυτής της αύξησης να μην προσμετρήσει στα ελλείμματα των χωρών. Είναι προφανές ότι από τους κρατικούς προϋπολογισμούς θα πετσοκοφτούν τα ήδη πετσοκομμένα κονδύλια που αφορούν κοινωνική πρόνοια (παιδεία, υγεία, μια σειρά επιδομάτων φτώχειας, επίδομα ανεργίας, συντάξεις κ.α.).

Τα υπόλοιπα 150 δισ. που θα «πέσουν» στην πολεμική βιομηχανία θα προέλθουν από τη σύσταση ενός ταμείου, τον Κανονισμό SAFE (Security Action for Europe), που στην ουσία πρόκειται για κοινό δανεισμό των κρατών μελών από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και τους «Θεσμούς» της ΕΕ. Δηλαδή, νέα Μνημόνια και δανειακές συμβάσεις, με την υποχρέωση των δανειζόμενων το 65% του δανείου να αφορά εξοπλισμούς που παράγονται από χώρες της ΕΕ. Ταυτόχρονα, όμως, ανοίγει την πόρτα και για συμμετοχή στο πρόγραμμα τρίτων χωρών, Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ) - Ευρωπαϊκή Ζώνη Ελευθέρων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ) ή στην Ουκρανία. Έτσι, υπό όρους και περιορισμούς, εκτός από την Ουκρανία, Μ. Βρετανία, Καναδάς, Νορβηγία και Τουρκία μπορούν να συμμετέχουν στο χρηματοδοτικό πρόγραμμα SAFE. Το επίμαχο ζήτημα, βέβαια, για τη ντόπια αστική τάξη είναι η συμμετοχή της Τουρκίας, που αποτελεί ακόμη μια διπλωματική αποτυχία στο γεωπολιτικό σκηνικό και στον ανταγωνισμό των δυο αστικών τάξεων.

Το πρόγραμμα «ReArm Europe/Readiness 2030», αλλά και η Λευκή Βίβλος ενσωματώνουν τις γενικές κατευθύνσεις της περιβόητης και κακόφημης «Εκθεσης Ντράγκι», που δημοσιεύτηκε τον Σεπτέμβριο του 2024. Έτσι, προκειμένου να στηριχθεί το πο-

σό των 800 δισ. και οποιαδήποτε αναγκαία αναπροσαρμογή προς τα πάνω, χρηματοδοτική πηγή θεωρείται η ανακατεύθυνση των κονδυλίων της «πολιτικής συνοχής» και των κοινωνικών κονδυλίων από τον προϋπολογισμό της ΕΕ προς τις «αμυντικές» δαπάνες. Πρόκειται για μια ριζική ανακατεύθυνση κονδυλίων που αφορούν από την ΚΑΠ ως τα κάθε λογής κοινοτικά προγράμματα ΕΣΠΑ.

Παράλληλα, επειδή όπως επισημαίνεται «η ενίσχυση των δημοσίων επενδύσεων είναι απαραίτητη, πλην όμως από μόνες τους αυτές δεν επαρκούν», δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στην «κινητοποίηση ιδιωτικών κεφαλαίων». Για τον σκοπό αυτό προωθείται ένας νέος μηχανισμός για τη συγκέντρωση «ιδιωτικών» κεφαλαίων, η «Ευρωπαϊκή Ένωση Αποταμιεύσεων και Επενδύσεων», που συνδέεται με την «ολοκλήρωση της Ένωσης Κεφαλαιαγορών» και όπως τόνισε η Πρόεδρος της ΕΕ «είναι απολύτως πρωταρχικής σημασίας» προκειμένου «να διασφαλίσουμε ότι τα δισεκατομμύρια των καταθέσεων των Ευρωπαίων θα επενδύονται σε αγορές εντός της ΕΕ».

Σε αυτό το πλαίσιο μπαίνει και η κατεύθυνση για την άμεση ενίσχυση του δευτέρου (επαγγελματικά ταμεία) και του τρίτου (ιδιωτική ασφάλιση) πυλώνα των συνταξιοδοτικών προγραμμάτων για τα κράτη-μέλη, ώστε να επενδυθούν στην πολεμική βιομηχανία τα λιμνάζοντα αποθεματικά τρισεκατομμυρίων των ασφαλιστικών ταμείων. Γίνεται φανερό ότι η χρηματοδότηση των εξοπλιστικών προγραμμάτων, σε συνθήκες προετοιμασίας παγκοσμίου πολέμου, απαιτεί από τα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια, εκτός από την ένταση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, την επιβολή εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα, να βάλουν χέρι και στο ζεστό χρήμα των καταθέσεων και των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων.

Άρση μονιμότητας, Πειθαρχικά, Αξιολόγηση

Στην επίθεση να απαντήσουμε με κεντρικό απεργιακό αγώνα

Να συνεχίσουμε τον δρόμο που ανοίξαμε
με την πάλη ενάντια στην αργία της Χρύσας

Η κατάσταση στον χώρο της εκπαίδευσης βρίσκεται σε μια κρίσιμη καμπή: κυβέρνηση και σύστημα έχουν κάνει παραπάνω από φανερό ότι επιχειρούν να επιβάλλουν την αξιολόγηση και στην εκπαίδευση «δια πυρός και σιδήρου». Ειδικά από την έναρξη της χρονιάς έως και «σήμερα» έχουν χρησιμοποιήσει καταστολή, τρομοκρατία, παραπομπή σε πειθαρχικά, ποινή της δυνητικής αργίας, κάθε είδους απειλές προκειμένου να κάμψουν τις αντιστάσεις των εκπαιδευτικών, για τη μετατροπή τους σε πειθιγμένους κρατικούς υπαλλήλους.

Στα σκαριά είναι το νομοσχέδιο που προετοιμάζει για την αυστηροποίηση των ποινών όλων αυτών που αρνούνται να αξιολογηθούν, το οποίο μεταξύ άλλων θα προβλέπει (σύμφωνα πάντα με αξιόπιστες «διαρροές») την απόλυση του εκπαιδευτικού που θα αρνείται να αξιολογηθεί για δεύτερη φορά. Η κυβέρνηση μαζί με την επιβολή της Αξιολόγησης προωθεί και την Άρση της μονιμότητας στο δημόσιο, έναν διαρκή στόχο του συστήματος, στο πλαίσιο της ολομέτωπης επίθεσής του στο σύνολο των δικαιωμάτων των εργατών-εργαζομένων και ιδιαίτερα στο ζήτημα της σταθερής και μόνιμης εργασίας και των εργασιακών σχέσεων. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι αυτό το διάστημα προετοιμάζει η κυβέρνηση νομοσχέδιο-εξειδίκευση του νόμου Χατζηδάκη, που ελαστικοποιεί απόλυτα τις εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων, μετατρέποντάς τους ολοκληρωτικά σε «εργαλεία», τα οποία η εργοδοσία θα χρησιμοποιεί κυριολεκτικά αν, όποτε και όπως θέλει.

Σ' αυτή τη φάση, η κυβέρνηση ανοίγει ένα «νέο» κεντρικό μέτωπο αντιπαράθεσης με τους εκπαιδευτικούς. Σε μια περίοδο γενικευμένων διώξεων και νέου μπαράζ με δυνητικές αργίες (Καψαλάκη, Τριανταφύλλου). Με το νομοσχέδιο για την αλλαγή των πειθαρχικών, επιχειρούν να προσπεράσουν -ξανά- το Σύνταγμα (και τη μονιμότητα), για να προχωρούν σε απολύσεις εκπαιδευτικών για συνδικαλιστικούς λόγους! Βέβαια, η άρση της μονιμότητας δεν αφορά μόνο τους εκπαιδευτικούς, ούτε καν «μόνο» τους δημοσίου υπαλλήλους. Όχι απλά γιατί η δυσμενής μεταβολή των εργασιακών σχέσεων ενός κλάδου αναπόφευκτα επηρεάζει τους πάντες. Αλλά γιατί είναι ένα μεγάλο χτύπημα στο δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους. Τη μόνιμη και σταθερή δουλειά που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για ΟΛΟΥΣ τους εργαζόμενους -ναι, αυτούς που εξαρτώνται από τον μισθό τους, που έλεγε και ο πρωθυπουργός-, για να μπορούν να ζουν με ασφάλεια και αξιοπρέπεια. Είναι ζήτημα που αφορά όλο τον λαό.

Για αυτό ζητούμενο είναι η απάντηση στην μεγάλης κλίμακας επίθεση που δέχονται οι εκπαιδευτικοί. Αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς την κατεύθυνση της συγκρότησης κεντρικού απεργιακού αγώνα.

Μία τέτοια στοχοθεσία (κεντρικός απεργιακός αγώνας) από τη σκοπιά της

υπεράσπισης των δικαιωμάτων των εργαζομένων-εκπαιδευτικών και η ανάληψη της ευθύνης προώθησής της, πρέπει να κινηθεί σε δύο επίπεδα: από τη μία να δημιουργεί όρους άμεσης απάντησης στις εξελίξεις που θα έχουμε -σε μια περίοδο που τα σχολεία πάνε για κλείσιμο- και από την άλλη να θέτει την προοπτική της κεντρικής αντιπαράθεσης των εκπαιδευτικών με την κυβερνητική πολιτική από την νέα χρονιά.

Το παραπάνω δεν είναι μια διακήρυξη! Είναι κάλεσμα σε θέσεις μάχης! Αυτή μπορεί να υπάρξει, παρά τη συγκροτημένη προσπάθεια των επίσημων συνδικαλιστικών παρατάξεων στα σωματεία, που κάνουν δηλώσεις υποταγής στην επίθεση και το σύστημα και απλά διαπραγματεύονται πώς και με ποιους όρους αυτή θα περάσει.

Γιατί το σύστημα εντείνει και οξύνει την επίθεσή του στο ζήτημα Αξιολόγηση-Πειθαρχηση, αλλά δεν σημαίνει ότι έχει πετύχει τους στόχους του. Επιτίθεται κεντρικά, με νέα «όπλα», αξιοποιεί όλους τους μηχανισμούς του, αξιοποιεί, επίσης, τη στάση των δυνάμεων του συμβιβασμού και της υποταγής, αλλά δεν έχει νικήσει τους εκπαιδευτικούς! Αυτή η θέση είναι κομβική για το παραπέρα και το γεγονός ότι δεν μας νίκησε, αποδεικνύεται από το ότι αδυνατεί να πείσει παρά ελάχιστους για την αξιολόγηση. Το έχει δηλώσει, άλλωστε, και ο Μητσοτάκης, λέγοντας ότι «δεν προχώρησε η αξιολόγηση στον βαθμό που θέλαμε». Αυτό σε συνδυασμό με την επίθεση που θα γεννάει ρωγμές, θα παράγει συνεχώς αδιέξοδα. Σε αυτό οφείλουν να δουλέψουν οι δυνάμεις τους κινήματος, προκειμένου να παραχθούν γεγονότα!

Από την άλλη πλευρά, δεν παραβλέπουμε τα κυβερνητικά προχωρήματα στο ζήτημα της Αξιολόγησης και ξέρουμε ότι κυρίως οφείλονται σε «εσωτερικά»

ζητήματα, στη στάση και τον ρόλο των συνδικαλιστικών παρατάξεων που ηγούνται της υποχώρησης και της ήττας (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ, ΑΣΕ-ΠΑΜΕ).

Και αυτές οι τοποθετήσεις σε τελική ανάλυση παρήγαγαν και παράγουν απογοήτευση, σε τμήμα του κλάδου, επειδή ούτε τα πραγματικά δεδομένα και συσχετισμούς λαμβάνουν υπόψη, ούτε κάνουν προτάσεις προς το κίνημα προωθητικές για τα συμφέροντά του.

Με όλα τα παραπάνω δεδομένα και έχοντας εμπιστοσύνη στον λαό μας, που από την αρχή της χρονιάς έδειξε έμπρακτα ότι μπορεί να προκαλεί «πονοκέφαλο» στο σύστημα («Τέμπη»), είναι επιτακτική η ανάγκη προώθησης της κατεύθυνσης της κεντρικής μάχης.

Το τεράστιο κύμα αλληλεγγύης που έγινε η ασπίδα που επέστρεψε τη Χρύσα (έστω προς το παρόν προσωρινά) στη δουλειά, είναι η μεγαλύτερη απόδειξη όχι μόνο ότι οι εκπαιδευτικοί έχουν αντανακλαστικά, αλλά κυρίως ότι αυτή η γραμμή μπορεί να προχωρήσει, ότι ο δρόμος μπορεί να ανοικτεί, ακόμα και σε αυτές τις συνθήκες. Σε αυτό μεγάλη πα-ρακαταθήκη αποτελούν και η Ανοικτή Συνέλευση ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις στην Αθήνα, αλλά

και όλες οι κατά τόπους επιτροπές στις άλλες πόλεις, που συνέβαλαν καθοριστικά για να υπάρξει ευρύτερη κινητοποίηση και ενεργοποίηση δυνάμεων.

Η σύνδεση των Πειθαρχικών με το ζήτημα της δυνητικής αργίας της Χρύσας Χοτζόγλου, των απολύσεων και της Άρσης της μονιμότητας είναι σημαντική, γιατί αναδεικνύει ότι στο στόχαστρο της επίθεσης δεν έχουν μπει μόνο αγωνιστές εκπαιδευτικοί, αλλά ο κλάδος στο σύνολό του, προκειμένου το σύστημα να επιβάλλει την αξιολόγηση και τους επιμέρους στόχους του.

Με κινητήρες τα πρωτοβάθμια σωματεία και τις διαδικασίες τους (συνελεύσεις-διαδηλώσεις-απεργίες) αλλά και τη συγκρότηση και δράση Επιτροπών Αγώνα ενάντια στην Αξιολόγηση και στις διώξεις/απολύσεις εκπαιδευτικών, μπορούμε να δώσουμε αποτελεσματική μάχη στο κεντρικό μέτωπο που άνοιξε η κυβέρνηση. Σε αυτή την κατεύθυνση σαν πρώτη απάντηση καλείται με πρωτοβουλία της Ανοικτής Συνέλευσης ενάντια στις διώξεις την Πέμπτη στις 19:00 στο Σύνταγμα συλλαλητήριο καταγγελίας των διώξεων, της επίθεσης της αξιολόγησης, των σχεδίων για άρση της μονιμότητας!

Νέο χοντρό κρούσμα τρομοκρατίας
στη ΔΔΕ Πειραιά

Μετά από έγγραφο που παρέλαβε στις 5/6 εκπαιδευτικός, μέλος της παράταξης Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής, καλείται σε έγγραφες εξηγήσεις εντός δυο ημερών γιατί συμμετείχε στη στάση εργασίας της ΑΔΕΔΥ από τις εξετάσεις Πίζα, «παρόλο που σύμφωνα με εγκύκλιο του ΓΓ του Υπουργείου Παιδείας δεν είναι νόμιμη η συμμετοχή σε αυτήν», όπως λέει η κλήση! Οι διώξεις, τα πειθαρχικά, οι αργίες και η τρομοκρατία δεν θα περάσουν.

Πανεπιστήμια με διαγραφές χρειάζονται και τα αντίστοιχα «μέτρα ασφαλείας»...

Η σύσκεψη Μητσοτάκη με τους πρυτάνεις επικύρωσε τα ήδη υπάρχοντα, στοχοποιώντας εκ νέου το φοιτητικό κίνημα

Η προτεραιότητα που έθεσε ο Μητσοτάκης κατά τη συνάντησή του με τους πρυτάνεις που διεξήχθη στις 02/06 στο Μέγαρο Μαξίμου ήταν η «ενίσχυση της ασφάλειας στα δημόσια πανεπιστήμια της χώρας και η διαμόρφωση ενός σύγχρονου και λειτουργικού θεσμικού πλαισίου για την προστασία της ακαδημαϊκής κοινότητας».

Αφού, λοιπόν, η Ζαχαράκη είχε ανακοινώσει τα «μέτρα ασφαλείας» που προτείνει το υπουργείο, αυτά επικυρώθηκαν και επικαιροποιήθηκαν από τον ίδιο τον πρωθυπουργό στη σύσκεψη με τους πρυτάνεις. Κατά τη σύσκεψη ήταν κοινός τόπος όλων (πρωθυπουργού και πρυτάνεων) ότι «έχουν γίνει σημαντικά βήματα για την αντιμετώπιση της βίας» και ότι «γίνονται βήματα προς την αποκατάσταση της πραγματικής έννοιας του ασύλου»...

Η δέση των 11 παρεμβάσεων για την ενίσχυση του υφιστάμενου πλαισίου που παρουσιάστηκε περιλαμβάνει:

1. Κατάρτιση εσωτερικών κανονισμών σε όλα τα ΑΕΙ έως το τέλος του 2025 και επικαιροποίηση σχεδίων ασφαλείας έως τον Ιούλιο. Κάθε ίδρυμα θα πρέπει να καταρτίσει κανονισμό που θα ανταποκρίνεται στις κεντρικές στοχεύσεις κυβέρνησης-υπουργείου για την πάταξη της «ανομίας».

2. Θέσπιση πειθαρχικού συμβουλίου σε κάθε ίδρυμα. Κάθε ίδρυμα θα συγκροτεί το δικό του συμβούλιο, που θα προχωράει τις πειθαρχικές διώξεις σε βάρος φοιτητών, χωρίς καθυστερήσεις.

3. Καθιέρωση αυτοδίκαιων κυρώσεων για παραβατικές συμπεριφορές για να τιμωρούνται άμεσα τα «ταραχοποιά στοιχεία».

4. Αναστολή φοιτητικής ιδιότητας έως 24 μήνες για φοιτητές με εκκρεμείς ποινικές διώξεις. Στόχος θα είναι η οριστική διαγραφή τους σύμφωνα με τον ψηφισμένο νόμο Κεραμέως.

5. Επίσπευση της απονομής δικαιο-

σύνης, με ορισμό αντεισαγγελέα Αρείου Πάγου, για να μην υπάρχουν καθυστερήσεις στην υποβολή των ποινών, αλλά και για να εμπλακεί και η «ανεξάρτητη δικαιοσύνη», που αρέσκεται στο να επιβάλλει ποινές σε κόσμο του κινήματος ακόμα και επειδή συμμετείχαν σε μία διαδήλωση.

6. Υποχρέωση αποκατάστασης ζημιών από δράστες. Η παρέμβαση αυτή προφανώς απευθύνεται σε αυτούς που κάνουν αφισορρόπανση ή γράφουν συνθήματα σε τοίχους.

7. Ενίσχυση των μέτρων φύλαξης. Οι εξαγγελίες για την εγκατάσταση καμερών και την ελεγχόμενη είσοδο στα διακά γίνονται πράξη με στόχο το φακέλωμα των φοιτητών.

8. Σύσταση Εθνικού Παρατηρητηρίου Βίας, που θα έχει συνολική εποπτεία και στο οποίο θα λογοδοτούν οι παραβάτες.

9. Πλήρης στελέχωση των Μονάδων Ασφαλείας των ΑΕΙ.

10. Συνεργασία με την Ελληνική Αστυνομία με θεσμοθετημένους όρους, μιας και το εγχείρημα της Ομάδας Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων δεν τους βγήκε κατά δική τους ομολογία.

11. Πρόγραμμα πρόληψης της παραβατικότητας.

Ο Μητσοτάκης μάλιστα ξεκαθαρίζει ότι οι πρυτάνεις που δε θα «ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους» θα έρχονται αντιμέτωποι με διοικητικές κυρώσεις, αλλά ακόμα και με την ενδεχόμενη έκπτωσή τους. Θέλουν, δηλαδή, να ασκήσουν πιέσεις ακόμα και στους πρυτάνεις, ώστε το σχέδιο για την ασφάλεια των ιδρυμάτων να προχωρήσει συντεταγμένα.

Οι 11 αυτές παρεμβάσεις έρχονται να συμπληρώσουν τις διατάξεις του νόμου Κεραμέως, αλλά και προηγούμενων, που καθορίζουν λεπτομερώς τους τρόπους φύλαξης των ιδρυμάτων από τη «βία και την ανομία»... Σε κάθε περίπτωση, τα μέτρα αυτά ένα προς ένα, αλλά και οι διατάξεις των προηγούμενων νόμων έχουν ξεκάθαρη στόχευση. Τους φοιτητές, τους αγώνες τους και το φοιτητικό κίνημα! Αυτό εννοούν όταν αναφέρονται στη βία και την ανομία στα πανεπιστήμια!

Οι επιφυλάξεις και οι διαφωνίες που εκφράζει η αντιπολίτευση δεν πείθουν κανέναν. ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, που κατηγορούν την κυβέρνηση για «επίδειξη αυταρχισμού» και «απουσία ουσιαστικού σχεδίου για την αντιμετώπιση της βίας», στην πραγματικότητα έχουν στρώσει τον δρόμο προς τη ΝΔ. Οι απαντήσεις που δίνουν το ΚΚΕ και η ΚΝΕ δεν είναι απλά αναντίστοιχες, αλλά βαθιά προβληματικές, ειδικά σε μια περίοδο που οι δυνάμεις της ΠΚΣ αναδεικνύονται μία ακόμα χρονιά πρώτες στις φοιτητικές εκλογές. Οι ανακοινώσεις τους συγκεκριμένα δεν θέτουν ζήτημα καταστολής του φοιτητικού κινήματος, αλλά τις ανεπαρκείς υποδομές και την έλλειψη μελών ΔΕΠ(!) προσπερνώντας εντελώς την προσπάθεια να μπει το φοιτητικό κίνημα στον γύψο. (Ποτέ δε φημιζόνταν, βέβαια, για τον ζήλο τους προς το φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του, αλλά δε χρειάζεται να επεκταθούμε...)

Οι φοιτητές, για να μπλοκάρουν τα σχέδια της κυβέρνησης να επιβάλει τη νέα κανονικότητα στα πανεπιστήμια, μπορούν και πρέπει να στηριχτούν μόνο στις δικές τους δυνάμεις. Η κυβέρνηση και η πολιτική που αυτή υπηρετεί θέλει να επιβάλει τη νηνεμία και την υποταγή. Στο πανεπιστήμιο που θέλουν να οικοδομήσουν, όποιος αντιστέκεται θα διαγράφεται, θα διώκεται ή θα χτυπιέται από τις αστυνομικές δυνάμεις.

Προχωρούν τα σχέδια για την ασφάλεια στα πανεπιστήμια, επειδή φοβούνται τη νεολαία, φοβούνται τους φοιτητές που το προηγούμενο διάστημα ξαναμπήκαν στη συλλογική πάλη, που στο πλάι του λαού και των εργαζομένων κινητοποιήθηκαν κατά εκατοντάδες χιλιάδες! Αυτή τη νεολαία, που με κάθε ευκαιρία εκφράζει την αγανάκτησή της και βγαίνει στους δρόμους, προσπαθούν να τηβάλουν στον πάγο. Προσπαθούν να την τρομοκρατήσουν, να την απομακρύνουν από τους αγώνες, να της διδάξουν την απογοήτευση και την υποταγή.

Δε θα τους περάσει όμως! Οι φοιτητές πρέπει να ξαναμπούν στις γενικές τους συνελεύσεις, να προχωρήσουν σε καταλήψεις και διαδηλώσεις. Για να ανατρέψουν τον νόμο Κεραμέως και τις διαγραφές, που θα πετάξουν εκατοντάδες χιλιάδες εκτός πανεπιστημίων. Για να διεκδικήσουν μια ζωή με δικαιώματα!

«Τζάμπα»... απολυτήρια λυκείου;

«**Ε**ντονα προβληματισμένοι» 4 βουλευτές της κυβέρνησης της ΝΔ από τη Βόρεια Ελλάδα ρώτησαν την υπουργό Παιδείας γιατί οι μαθητές του λυκείου προβιβάζονται στις επόμενες τάξεις «με μεγάλη ευκολία», ενώ «έχουν χαμηλή βαθμολογία σε βασικά μαθήματα». Μάλιστα, σημειώνουν ότι έτσι «καλλιεργείται μια κουλτούρα χαμηλών (!) προσδοκιών» και τονίζουν ότι πρέπει να γίνουν άμεσα ενέργειες, για να διορθωθεί η στρέβλωση αυτή, απαιτώντας την αυστηροποίηση του πλαισίου!

Δεν τους φτάνει η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, όπου με τα ίδια «επιχειρήματα» (ότι οι υποψήφιοι δεν μπορούν να γράφουν «χαμηλά» -άραγε με ποια θέματα;- σε βασικά μαθήματα) έχει οδηγήσει στον αποκλεισμό «επί της αρχής» χιλιάδων εισακτέων από σχολές, χτυπώντας έτσι το δικαίωμα στις σπουδές. Είναι πολύ χαρακτηριστικό, άλλωστε, ότι συνεχώς μειώνονται όχι μόνο οι εισακτέοι στα ΑΕΙ, αλλά και κατά κάποιες χιλιάδες και ακόμα και οι υποψήφιοι! Έχει δηλαδή ελαχιστοποιηθεί και ο κόσμος που βλέπει την προοπτική του στις σπουδές.

Δεν τους φτάνει η Τράπεζα Θεμάτων στις τάξεις του λυκείου, που ακόμα και αν δεν έχει λειτουργήσει έτσι ακριβώς όπως τη θέλουν -να έχει δηλαδή ίσως τα αντίστοιχα τραγικά αποτελέσματα που είχε στην πρώτη εφαρμογή της το 2013-, έχει κατορθώσει να παίξει μεγάλο ρόλο αποθάρρυνσης προς ένα μαθητικό δυναμικό, που θα αντιληφθεί από νωρίς ότι «δεν θα μπορέσει να τα βγάλει πέρα» και αναζητά αλλού την «τύχη» του.

Δεν τους φτάνει η υπέρογκη ύλη που έχει διαμορφωθεί -ειδικά για τα... «βασικά μαθήματα»-, που σε συνδυασμό και με την Τράπεζα Θεμάτων στα Λύκεια, έχει κάνει τη διδασκαλία στα σχολεία ένα ασταμάτητο σπριντ «για να βγει η ύλη», «για να προλάβουμε να κάνουμε τα θέματα από την Τράπεζα» κτλ. Και όποιος καταλαβαίνει, κατάλαβε.

Αλλά κυρίως, δεν τους φτάνει η γεφυρωμένη φτώχεια, τα αδιέξοδα που

ορθώνονται μπροστά στους νέους ανθρώπους, που οδηγούν μαζί με όλες τις ταξικές πολιτικές που εφαρμόζονται στα σχολεία, στην εγκατάλειψη της εκπαίδευσης, που φτάνει μέχρι και στη μαζική μαθητική διαρροή από τις πολύ μικρές τάξεις. Σύμφωνα μάλιστα με την έρευνα-έκθεση «Education and Training Monitor 2022» στην Ελλάδα πάνω από 1 στα 20 παιδιά (5%) κάτω των δεκαπέντε ετών (δηλαδή για να καταλάβουμε την τάξη μεγέθους, πάνω από 1 παιδί σε κάθε τάξη Γυμνασίου που έχουν 27ρια (!) τμήματα), δεν είναι εγγεγραμμένο στο σχολείο.

Δεν τους φτάνει ούτε το νέο αυστηροποιημένο πλαίσιο αποβολών και καταστολής των μαθητών μέσα στα σχολεία, περιορισμών των απουσιών, που έχει οδηγήσει -και- φέτος σε περπτώσεις σχολείων (Γυμνασίων) που συζητάνε αν θα αφήσουν μαθητές στην ίδια τάξη ακόμα και για 1 ή 2 απουσίες!

Από ό,τι φαίνεται, λοιπόν, δεν τους φτάνουν όλοι αυτοί οι κόφτες που έχουν ψηφιστεί και εφαρμοστεί όλα αυτά χρόνια, αλλά επιζητούν και άλλα. Με αυτή την αντίληψη, που έχει και αναπαράγει το σύστημα και λέει ότι «όσο λιγότεροι έχουν ένα δικαίωμα -βέβαια τότε χάνεται η έννοια του δικαιώματος και γίνεται ατομικό προνόμιο- τόσο πιο ισχυρό είναι».

Βέβαια, δεν είναι μεμονωμένες «φωνές». Οι 4 βουλευτές δρουν σαν λαοί σχεδίων και επιδιώξεων που έχει συνολικά το σύστημα και η κυβέρνηση για την εκπαίδευση, για το σχολείο.

Ήδη η υπουργός ακολουθεί τις δεσμεύσεις και τις εξαγγελίες του -προκατόχου της- Πιερρακάκη για την προώθηση του σχεδίου για το Εθνικό Απολυτήριο. Μάλιστα, δήλωσε ότι θα συγκροτηθεί «επιτροπή σοφών» (!) ακριβώς για να δουν πώς και με ποιον τρόπο θα καταφέρουν να το εφαρμόσουν ταχύτερα στη χώρα.

Σε αυτό το πεδίο, η κυβερνητική «επιχειρηματολογία» για την ανάγκη του «Εθνικού Απολυτηρίου» αποτελεί μια κλασική περίπτωση αυτού που λέγεται «αντιστροφή της πραγματικότη-

τας»: Όπως τουλάχιστον οι ίδιοι ισχυρίζονται, θέλουν να απαντήσει στο «...πολυετές άγχος για τους νέους, που οδηγεί τελικά σε ένα μοναδικό τρίωρο εξέτασης (σ.σ. Πανελλαδικές Εξετάσεις) για την εισαγωγή στα πανεπιστήμια». Και πώς το κάνουν; Εφαρμόζοντας τριώρα πανελλαδικών εξετάσεων και στις 3 τάξεις του Λυκείου!

Όχι, δεν πρόκειται απλά για μια παιδαγωγική διαστροφή. Πρόκειται για συγκροτημένη ταξική πολιτική στον χώρο της εκπαίδευσης, που επιβάλλεται να προσαρμοστεί στα δεδομένα της εποχής.

Τόσο σε ό,τι αφορά τους μαθητές, που θα πρέπει από πολύ νωρίς να αντιληφθούν ότι «κάποιοι» δεν είναι για την εκπαίδευση και τις σπουδές. Για αυτούς στρώνεται ο δρόμος της μαθητείας (δηλαδή της εργασιακής εκμετάλλευσης από τα 15), των σχεδίων για ίδρυση Τεχνικών Γυμνασίων αναμορφωτηρίων, για μαθητές με αποκλίνοσες συμπεριφορές και «δυσκολίες στη μάθηση», όπου θα επιβάλλεται «κοινωνική εργασία» αντί της κλασικής ποινής (π.χ. αποβολή).

Αφορά, όμως, και τους εκπαιδευτικούς, που καλούνται να παίξουν τον ρόλο του πειθαρχημένου και πειθηνίου κρατικού υπάλληλου. Που οφείλει και αυτός να αποθαρρύνει και να εφαρμόζει όλες αυτές τις πολιτικές. Να λειτουργεί και αυτός σαν κόφτης σε ένα δυσπρόσιτο σχολείο για τα παιδιά των φτωχών και λαϊκών οικογενειών. Δεν μπορεί να προσπαθεί να αντισταθμίσει τη λαϊμντόμο των θεμάτων της Τράπεζας Θεμάτων, με «πιο εύκολα» και προσιτά θέματα. Να στηρίζει τους μαθητές κόντρα στο νέο πλαίσιο πειθαρχησης και καταστολής. Αλλά πάνω από όλα, δεν μπορεί να αγωνίζεται μαζί τους για δωρεάν δημόσια εκπαίδευση για όλα τα παιδιά, για ζωή με δικαιώματα μέσα και έξω από το σχολείο.

ΥΓ: Όπως και να έχει, είναι επιπλέον πρόκληση στην κοινωνία που η άρχουσα τάξη θέλει να επιβάλλει χαμηλές προσδοκίες και απαιτήσεις, να μιλάει τα κυβερνητικά στελέχη για καλλιέργεια τέτοιας κουλτούρας.

ΗΠΑ, Χάρβαρντ

Προάγγελος μεγάλου κύματος καταστολής στα πανεπιστήμια

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ
ζητάει τη ρεβάνς

Πριν από μόλις έναν χρόνο, από τις Ηνωμένες Πολιτείες ως την Ιαπωνία, από τη Μέση Ανατολή ως την Ιαπωνία, γίναμε μάρτυρες αυτού που ο Robert Cohen, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, αποκάλεσε ίσως το μεγαλύτερο φοιτητικό κίνημα των τελευταίων δεκαετιών, θυμίζοντας κάτι από «Φράουλες και Αίμα». Φοιτητικές καταλήψεις και διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη καταγράφηκαν σε περισσότερα από 150 πανεπιστημιακά campus σε χιλιάδες σχολές ανά τον κόσμο. Περισσότεροι από 3.000 νέοι άνθρωποι συνελήφθησαν και άλλοι τόσοι τραυματίστηκαν. Πολλές εκατοντάδες φοιτητές τέθηκαν σε αναστολή ή και διαγράφηκαν από τη σχολή τους. Αλλά η «ζημιά» είχε γίνει. Μέσα στην ίδια τη μητρόπολη του ιμπεριαλισμού, στις ίδιες τις ΗΠΑ, η φοιτητική νεολαία εξέπεμψε ένα ηχηρό μήνυμα ελπίδας και αγώνα. Πυροδότης αυτών των κινητοποιήσεων φαίνεται πως ήταν οι Άραβες και Ασιάτες φοιτητές. Λέγονταν τότε ότι η σημασία αυτών των εξελίξεων είναι μεγάλη και ο πολιτικός τους αντίκτυπος δεν έχει μετρηθεί ακόμα. Πράγματι, σήμερα, που οι σιωνιστές φονιάδες με τις πλάτες των ΗΠΑ έχουν βάλει μπρος την «τελική λύση» σε ένα τοπίο κλιμάκωσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, η κυβέρνηση των ΗΠΑ θέλει πάση θυσία να «ξεμπερδεύει» με αυτό το θέμα και ιδιαίτερα με τον κίνδυνο πολιτικοποίησης και ριζοσπαστικοποίησης της φοιτητικής νεολαίας.

Με εντολή Τραμπ, η υπουργός Εσωτερικής Ασφάλειας των ΗΠΑ διέταξε να τερματιστεί το Πρόγραμμα Φοιτητών και Επισκεπτών Ανταλλαγής (Student and Exchange Visitor Program-SEVP) στο Χάρβαρντ. «Ας λειτούργησει αυτό ως προειδοποίηση για όλα τα πανεπιστήμια και τα ακαδημαϊκά ιδρύματα σε ολόκληρη τη χώρα», δήλωσε χαρακτηριστικά. Το επιχείρημα της αμερικανικής κυβέρνησης είναι ότι το πρόγραμμα αυτό επέτρεπε σε πανεπιστήμια των ΗΠΑ να δέ-

χονται διεθνείς φοιτητές «αντιαμερικανούς, φιλοτρομοκράτες, αντισημίτες» ξένους, που επιδίδονται σε «φιλοπαλαστινιακό ακτιβισμό».

Όργιο καταστολής
και φυλετικών διακρίσεων

Την ίδια ώρα, το υπουργείο Εσωτερικών των ΗΠΑ απαίτησε τα πειθαρχικά αρχεία, καθώς και βίντεο και ηχητικό υλικό φοιτητών που συμμετείχαν σε διαμαρτυρίες, εντός ή εκτός πολλών πανεπιστημίων τα τελευταία πέντε χρόνια. Η αμερικανική κυβέρνηση έδωσε στο Χάρβαρντ 72 ώρες διορία για να παραδώσει μια λίστα με τα αρχεία των ξένων φοιτητών, ώστε να ανακτήσει την πιστοποίησή του πριν από το επόμενο ακαδημαϊκό έτος. «Το Χάρβαρντ πρέπει να συμμορφωθεί», δήλωσε σε δημοσιογράφους εκπρόσωπος του Οβάλ Γραφείου, απαιτώντας την παράδοση λεπτομερών αρχείων σχετικά με τις δραστηριότητες των ξένων φοιτητών.

Το Χάρβαρντ δεν είναι το μοναδικό πανεπιστήμιο στο στόχαστρο. Το Πρίνστον και το πανεπιστήμιο της Πενσυλβάνια έχουν αναφέρει αναστολή χρηματοδότησης εκατοντάδων εκατομμυρίων. Το υπουργείο Παιδείας των ΗΠΑ διερευνά δέκα πανεπιστήμια για υποτιθέμενο αντισημιτισμό και έχει προειδοποιήσει

δεκάδες άλλα. Παράλληλα, 52 πανεπιστήμια εξετάζονται για «παράνομα προγράμματα» με βάση φυλετικά κριτήρια. «Τα πανεπιστήμια δεν ασχολούνται με την αναζήτηση της γνώσης, αλλά με την επιβολή αριστερής ιδεολογίας», δήλωσε ο Τσάρλι Κερκ, ιδρυτής του συντηρητικού οργανισμού Turning Point USA. Ιδιαίτερα σε σχέση με «διαμαρτυρίες και τη φερόμενη κακή διαγωγή, μαζί με κατηγορίες για υποκίνηση αντισημιτισμού και άλλες ιδεολογικές ανησυχίες», πανεπιστήμια όπως το Κολούμπια προχώρησαν σε αυστηροποίηση των κανόνων ασφαλείας και αυξημένη εποπτεία των τμημάτων Μέσης Ανατολής, Νότιας Ασίας και Αφρικανικών Σπουδών.

Κανένα «οχυρό της ελευθερίας» δεν
είναι το Χάρβαρντ

Για να μην ξεχνιόμαστε, διαχρονικά το Χάρβαρντ εφαρμόζει σκληρές ταξικές και φυλετικές διακρίσεις υπέρ της εισαγωγής λευκών γόνων πλουσίων οικογενειών, όπως είναι η πολιτική της κληρονομικότητας. Έρευνες δείχνουν ότι υποψήφιοι εισακτέοι που είναι παιδιά αποφοίτων ή έχουν γονείς που προσφέρουν δωρεές στο ίδρυμα έχουν περίπου 6 φορές περισσότερες πιθανότητες να γίνουν δεκτοί σε σχέση με άλλους υποψήφιους. Στο παρελθόν, αρκετές ομάδες υπερά-

σπισης των μειονοτήτων έχουν καταθέσει αγωγές κατά του Χάρβαρντ, υποστηρίζοντας ότι οι πολιτικές κληρονομικότητας και δωρεών παραβιάζουν τον Νόμο περί Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1964. Παράλληλα, το καθηγητικό κατεστημένο σφικτά δεμένο με τα μεγάλα αστικά σαλόνια των ΗΠΑ κρατάει γερά το εποικοδόμημα πάνω στο οποίο στηρίζεται η αναπαραγωγή του αστικού συστήματος. Το Χάρβαρντ, ως ένας από τους πιο ιστορικούς και ελίτ ακαδημαϊκούς θεσμούς στις ΗΠΑ, με αποφοίτους όπως ο Τζορτζ Μπους και ο Μπαράκ Ομπάμα, διατηρεί σχέση με μέλη και των δύο κομμάτων, αλλά υπάρχουν ιστορικά και στατιστικά στοιχεία που δείχνουν μια σαφώς πιο στενή και πολυπληθή σύνδεση με το κόμμα των Δημοκρατικών. Αυτός ο παράγοντας ενδέχεται να εντείνει ακόμη περισσότερο την κόντρα με τη σημερινή κυβέρνηση Τραμπ.

Οι εξελίξεις αυτές αφορούν
τους φοιτητές όλου του κόσμου

Αυτές οι εξελίξεις στην άλλη όχθη του Ατλαντικού αναμένεται να μεταδοθούν με ταχύτητα. Νέο τοπίο καταστολής και κατάπνιξης των αντιστάσεων επιχειρείται να διαμορφωθεί μέσα στα πανεπιστήμια, σε βάρος μιας νέας γενιάς που τη θέλουν κρέας για τα κανόνια τους. Ήδη στην Ελλάδα, στο φόντο του «πολέμου» που κήρυξε η κυβέρνηση στους φοιτητές δρομολογώντας τις μαζικές διαγραφές, τη διάλυση των πτυχίων αλλά και την αποβολή των «ταραξιών» από τις σχολές, το έδαφος στρώνεται, με στόχο να χτυπηθεί φωνή αντίστασης και βέβαια να «κοπεί» η αναπαραγωγή αριστερών ριζοσπαστικών ιδεών στα πανεπιστήμια. Στόχος του συστήματος είναι να μειωθεί η πιθανότητα πυροδότησης κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων, μπροστά στον ζόφο της αντιλαϊκής καταπίεσης και του πολεμικού κινδύνου. Πρόκειται για σχέδια σοβαρά, επικίνδυνα και όχι πολύ μακρινά, που μόνο το φοιτητικό κίνημα με την πάλη του μπορεί να ανατρέψει.

«Φουντώνουν» οι προετοιμασίες για το 26ο Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης, στο Δρέπανο Ναυπλίου!

25 Ιουλίου με 3 Αυγούστου θα πραγματοποιηθεί το 26ο Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης στο camping «Assini Beach» στην Πλάκα Δρεπάνου. Το camping αποτελεί πανελλαδική διαδικασία των σχημάτων μέσα από την οποία τα δυναμικά έρχεται σε επαφή, διασκεδάζει, ανταλλάσει απόψεις και εμπειρίες και ενισχύεται πολιτικά και ιδεολογικά για την επόμενη ακαδημαϊκή χρονιά και τα επίδικα που «κουβαλάει».

Η φυσιογνωμία του, ο τρόπος λειτουργίας και το «στήσιμο» του camping διέπονται από το τρίπτυχο ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, που χαρακτηρίζει κάθε πτυχή του. Με τις ομάδες-«κύτταρα», στήνουμε ένα camping από εμάς για εμάς, όπου παρόλο που ό,τι χρειάζεται κάποιος για τις διακοπές μέσα από την αυτοοργάνωση. Επιλέγουμε τον συλλογικό δρόμο,

κόντρα στα πρότυπα που προωθούν τον ατομικισμό και ενισχύουμε τη συλλογικότητα με την κοινή μας πάλη μέσα από τα σχήματά μας. Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα στις διακοπές και δεν επιτρέπουμε ταξικούς αποκλεισμούς από το camping και τις διαδικασίες του, στεκόμαστε με αλληλεγγύη στους συναγωνιστές και φίλους μας. Απορρίπτουμε τα πρότυπα εκτόνωσης και «φυγής» από την πραγματικότητα και αντιθέτως, συζητάμε για τη δυνατότητα να χτίσουμε μια καθημερινότητα που όχι απλά μας χωράει, αλλά με τα δικαιώματα και τις ανάγκες μας στο προσκήνιο.

Το φετινό camping βρίσκεται το δυναμικό μας, όπως και όλη τη νεολαία, μπροστά σε έναν νέο γύρο επίθεσης. Από τη μία -και στα πιο στενά πλαίσια των πανεπιστημίων- μπροστά στις διαγραφές και την απανωτή συκοφάντηση του Ασύλου. Με 250.000 διαγραφές

προ των πυλών και σχέδια «ασφάλειας» για τουρνικέ, κάμερες, ελεγχόμενη είσοδο, πειθαρχικές διώξεις των φοιτητών. Από την άλλη -στο ευρύτερο πλαίσιο εσωτερικά και διεθνώς- σε μία φάση προετοιμασίας των όρων μιας γενικευμένης πολεμικής σύρραξης, για την οποία η νεολαία προετοιμάζεται με το τσάκισμα των δημοκρατικών δικαιωμάτων της, με τρομοκρατία και πειθάρχηση. Με τον Παλαιστινιακό λαό να συνεχίζει τον ηρωικό αγώνα του μπροστά στην ανελέητη γενοκτονία και λιμοκτονία του από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και τους λαούς παγκοσμίως να πλήττονται από τους όρους που γεννά ο μαινόμενος πόλεμος στην Ουκρανία, η ανάγκη να «σπάσει» το ηθικό της νεολαίας, που θα κληθεί σε άδικους πολέμους, γεννά ακόμα μεγαλύτερη επίθεση.

Σε αυτή την επίθεση μπορούμε να απαντήσουμε συλλογικά και οργανω-

μένα. Και το camping μας είναι μία ευκαιρία να αγγίξουμε αυτά τα ζητήματα, που πρέπει να απαντηθούν το επόμενο διάστημα.

Σας καλούμε, λοιπόν, να ανοίξουμε τη συζήτηση που έχουμε ανάγκη. Με τις κεντρικές μας εκδηλώσεις, για τις διαγραφές και τα μέτρα ασφάλειας στις 28/07, αλλά και για τον πόλεμο και την ανάγκη αντιπολεμικής αντιιμπεριαλιστικής συζήτησης στα αμφιθέατρα στις 30/07. Με το εργαστήριό μας για τις διώξεις και τις απολύσεις των εκπαιδευτικών που αγωνίζονται, όπως η Χρύσα Χοτζόγλου. Με την προβολή του ντοκιμαντέρ για την ηρωική Παλαιστίνη «'48 - Αντίσταση στον μεγάλο εθνικισμό» την Κυριακή 27/07. Αλλά και να διασκεδάσουμε, με παράσταση stand-up comedy και παραδοσιακό γλέντι την Παρασκευή 2/08, με party και cocktail bar. Σας περιμένουμε!

ΗΠΑ-Ιράν-Ισραήλ

Τακτικές, διλήμματα και ανατροφοδότηση εφιαλτικών σεναρίων

Σε εξέλιξη βρίσκεται ο διάλογος Ουάσινγκτον - Τεχεράνης, που ξεκίνησε στις 12 Απριλίου με διαμεσολαβητή το Ομάν. Επίδικο, το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Ο πέμπτος κύκλος των συνομιλιών ολοκληρώθηκε στη Ρώμη χωρίς να καταλήξει σε συμφωνία. Επιβεβαιώθηκε ωστόσο η συνέχιση του διαλόγου με έκτο κύκλο συνομιλιών, χωρίς να προσδιοριστεί ακόμη χρόνος και τόπος.

Ενώ ο αμερικανός πρόεδρος διαβεβαίωσε πως οι συνομιλίες με την Τεχεράνη είναι «πολύ καλές» και ότι μια συμφωνία θα μπορούσε να επιτευχθεί «μέσα στις επόμενες δύο εβδομάδες», ο ανώτατος ηγέτης του Ιράν, Χαμενεϊ, εκτιμά πως η διαπραγμάτευση μπορεί να μην καταλήξει πουθενά. Θεωρεί απρόβλεπτη τη στάση της κυβέρνησης Τραμπ, η οποία έχει μεταβληθεί από την αποδοχή περιορισμένου εμπλουτισμού ουρανίου στην απαίτηση για πλήρη αποδόμηση του προγράμματος. Ο ισραηλινός πρωθυπουργός Νετανιάχου συνεχίζει να πιέζει για στρατιωτική δράση, που ουσιαστικά ανατρέπει την προσπάθεια Τραμπ για συμφωνία με διαπραγματεύση.

Μέχρι στιγμής δεν γνωρίζουμε τίποτα περισσότερο από κάποιες δηλώσεις, που σίγουρα δεν σκοπεύουν να κάνουν κατανητό το τι συμβαίνει. Ωστόσο, εκείνο που φαίνεται είναι η ύπαρξη δύο διαφορετικών οπτικών ανάμεσα σε ΗΠΑ - Ισραήλ σχετικά με την αξιοποίηση της σημερινής κατάστασης του Ιράν.

Το Ισραήλ θεωρεί το πλαίσιο της συγκυρίας πολύ ευνοϊκό: η φιλοϊρανική συμμαχία, ως μεταβλητή στις ισορροπίες ανάμεσα στο Ισραήλ και το Ιράν, δεν υπάρχει. Οι «Φρουροί της Επανάστασης» από το Ιράν και η Σιίτικη Πολιτοφυ-

λακή από το Ιράκ εγκατέλειψαν τη Συρία μετά την ανατροπή του Άσαντ. Η Χεζμολάχ στο Λίβανο δεν απειλεί ισραηλινά αεροσκάφη στο δρόμο τους προς το Ιράν, ούτε με πυραυλικές επιθέσεις το Τελ Αβίβ. Ο Νετανιάχου εκτιμά ότι η αδυναμία του Ιράν δεν θα διαρκέσει πολύ και η στιγμή είναι κατάλληλη για άμεση στρατιωτική δράση. Ουσιαστική λεπτομέρεια: η συγκυρία όπως διαμορφώθηκε μετά την πτώση του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία έχει τη σφραγίδα της Τουρκίας! Από τη μεριά του ο Λευκός Οίκος, στη σημερινή ευάλωτη θέση του Ιράν, βλέπει την ευκαιρία για μια συμφωνία για τα πυρηνικά και, βασικά, την απομάκρυνσή του από Ρωσία-Κίνα.

Η γενικότερη οπτική των ΗΠΑ κινείται με άξονα τα οφέλη του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Το περιβάλλον Τραμπ αντιλαμβάνεται ότι αυτά που διακυβεύονται στη Μ. Ανατολή είναι κάτι πολύ περισσότερο από τα πυρηνικά του Ιράν. Διακυβεύματα που ορίζουν προτεραιότητες απέναντι στους κύριους ανταγωνιστές του, Κίνα - Ρωσία. Ιδιαίτερη σημασία αποκτά η προσέγγιση προς αυτές από Τουρκία και Ιράν, που με τη σειρά τους οραματίζονται επέκταση της επιρροής τους στη Μ. Ανατολή. Σύνθετος στόχος λοιπόν της Ουάσινγκτον, η οριοθέτηση φιλοδοξιών περιφερειακών δυνάμεων στην περιοχή, με ταυτόχρονη υπονόμηση αντι-συσπειρώσεων (παρά τα συγκρουσιακά συμφέροντα μεταξύ τους) ενάντια στις ΗΠΑ.

Το Ισραήλ συνεχίζει και κορυφώνει τον ακήρυκτο πόλεμο τακτικών και στρατηγικών απειλών ενάντια στο Ιράν. Το ερώτημα είναι αν η θέση του Νετανιάχου «Καμία συμφωνία» αποτελεί πραγματική απειλή ή στρατηγικό εκβια-

σμό. Ενώ οι αμερικανοί αξιωματούχοι είναι επιφυλακτικοί σχετικά με το αποτέλεσμα μιας μεμονωμένης ισραηλινής επιχείρησης, δημοσιεύματα στο δυτικό Τύπο επαναλαμβάνουν σταθερά το ίδιο αφήγημα: ότι το Ισραήλ ετοιμάζεται να πλήξει το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα... ακόμη και αν υπογραφεί συμφωνία! Οι New York Times (NYT) εκτιμούν ότι ο πραγματικός κίνδυνος δεν είναι να αποτύχουν οι διαπραγματεύσεις, αλλά το Ισραήλ να δράσει ανεξάρτητα, πυροδοτώντας μια ευρύτερη περιφερειακή σύγκρουση με συνέπειες που θα μπορούσαν να ξεφύγουν από τον έλεγχο οποιουδήποτε.

Η συχνότητα και το περιεχόμενο τέτοιων αναφορών σε δυτικά ΜΜΕ προκαλεί και άλλα ερωτήματα:

- Θέλει πραγματικά το Ισραήλ να ακυρώσει τις συνομιλίες ΗΠΑ-Ιράν ή είναι επικοινωνιακό παιχνίδι;
 - Μήπως αυτές οι διαρροές εξυπηρετούν τη στρατηγική πίεσης των ΗΠΑ προς το Ιράν;
 - Ή αποτελούν εργαλείο αποσταθεροποίησης των διαπραγματεύσεων, με αναφορά την εσωτερική πολιτική διαμάχη στις ΗΠΑ;
- Η απάντηση δεν είναι απλή. Όμως είναι γεγονός ότι κάθε φορά που πλησιάζει κάποια «διπλωματική πρόοδος», επανεμφανίζονται τα ίδια δημοσιεύματα για «επικείμενη επίθεση».

Το κρίσιμο ερώτημα είναι: πόσο αυτόνομα μπορεί να δράσει το Ισραήλ; Όλα δείχνουν ότι, παρά την ακραία ρητορική του, δεν επιθυμεί μια πλήρη σύγκρουση με το Ιράν χωρίς απόλυτη στήριξη από τις ΗΠΑ. Αλλά ακόμα και έτσι, τα αποτελέσματα είναι αβέβαια. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αποτυχία της κοινής

επιχείρησης ΗΠΑ-Ισραήλ κατά των Χούθι στην Ερυθρά Θάλασσα, με πρόσχημα να προστατεύσουν τις θαλάσσιες μεταφορές. Πάντως οι Σαουδάραβες ξεκαθάρισαν ότι το Ριάντ δεν πρόκειται να επιτρέψει τη χρήση της επικράτειάς του για στρατιωτική επίθεση κατά του Ιράν.

Πού μπορεί να οδηγηθούν τα πράγματα, εκτός από μεγαλύτερη περιπλοκή; Αναλυτές θεωρούν ότι οποιαδήποτε πρόοδος πιθανότατα θα αφορά μια προκαταρκτική συμφωνία σε «κοινές αρχές», αφήνοντας τις ουσιαστικές διαπραγματεύσεις για μεταγενέστερο στάδιο. Όπως αναφέρουν οι NYT, ο υπεύθυνος του Λ. Οίκου για τη Μ. Ανατολή, Γουίτκοφ, έχει αποσύρει τις αντιρρήσεις του για μια προκαταρκτική συμφωνία-πλαίσιο και εξετάζει ειδικότερες προτάσεις. Όπως μιας «κοινής περιφερειακής επιχείρησης παραγωγής πυρηνικών καυσίμων» που θα περιλαμβάνει το Ιράν, τη Σαουδική Αραβία και ενδεχομένως τις ΗΠΑ. Το Ισραήλ δηλώνει ξεκάθαρα ότι η μόνη αποδεκτή «λύση» θα ήταν σαν εκείνη της «Λιβύης» το 2003: πλήρης αποσυναρμολόγηση του Ιράν, στρατιωτικού και πολιτικού!

Όμως η πραγματικότητα είναι πιο περίπλοκη και όλα όσα εκτυλίσσονται στη ευρύτερη Μ. Ανατολή έχουν κατεύθυνση την παραπέρα όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Οι «αντιγεγονοτικές συμμαχίες» στην Ευρασία ως το εφιαλτικό σενάριο για τα αμερικανικά συμφέροντα τείνει να πραγματοποιηθεί. Ο «μεγάλος συνασπισμός», Κίνας, Ρωσίας και Ιράν (που ο Μπρεζίνσκι είχε αναφέρει ως το πιο επικίνδυνο ενδεχόμενο, 28 χρόνια πριν, στο βιβλίο του «Η μεγάλη σκακίερα»), ίσως συμπεριλάβει πλέον και την Τουρκία ως «bonus».

XB

ΚΚ Τουρκίας/ΜΛ

Για την αυτοδιάλυση του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν (ΡΚΚ) και το τέλος του ένοπλου αγώνα

Ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας των Κούρδων, που διεξάγεται εδώ και 47 χρόνια υπό την ηγεσία του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν (ΡΚΚ), έχει εισέλθει σε μια εντελώς νέα φάση. Η γραμμή συμφιλίωσης και ειρήνης που ανέπτυξε το φασιστικό τουρκικό κράτος σε συνάρτηση με τα αντιδραστικά και αιματοβαμμένα σχέδιά του για τη Μέση Ανατολή, βρήκε ανταπόκριση με την πρόσκληση του Αμπντούλάχ Οτσαλάν στις 27 Φεβρουαρίου για το 12ο Συνέδριο του ΡΚΚ στις 5-7 Μαΐου. Στο 12ο Συνέδριο του ΡΚΚ ανακοινώθηκε ότι η γραμμή του ένοπλου αγώνα υπό την ηγεσία ενός παράνομου κόμματος, που ξεκίνησε το 1978 με την προοπτική του «Ανεξάρτητου Σοσιαλιστικού Κουρδιστάν», «ολοκλήρωσε την ιστορική της αποστολή» και γνωστοποιήθηκε η «διάλυση του κόμματος και του ένοπλου αγώνα». Το Συνέδριο αποφάσισε ότι ο αγώνας θα συνεχιστεί με «την προοπτική ενός Δημοκρατικού κράτους της Τουρκίας σαν κοινή πατρίδα, όπου ο κουρδικός και ο τουρκικός λαός είναι ιδρυτικά στοιχεία».

Αυτή η στάση σηματοδοτεί πως η θεωρητική και ιδεολογική ρήξη με τις αντιλήψεις για την πραγματική και πλήρη απελευθέρωση ενός καταπιεσμένου έθνους ολοκληρώνεται και οργανωτικά. Η πραγματική απελευθέρωση του καταπιεσμένου κουρδικού έθνους είναι δυνατή μόνο με τη δημιουργία ενός καθεστώτος Βασισμένου στην «πλήρη ισότητα δικαιωμάτων», συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος δημιουργίας κράτους. Δεν είναι καθοριστικό αν αυτό θα επιτευχθεί μέσω πολέμου ή ειρή-

νης, αλλά αν το κυρίαρχο έθνος θα παραιτηθεί ή θα εξαναγκαστεί να παραιτηθεί από όλα του τα προνόμια. Η τουρκική αστική τάξη δεν παραιτείται από κάθε είδους κυριαρχία, δεν αναγνωρίζει οποιαδήποτε συμφωνία για την ύπαρξη πολυεθνικού κράτους και συνεχίζει να θεωρεί «το κράτος και το έθνος τουρκικά».

Η τουρκική αστική τάξη εκφράζει ξεκάθαρα την αποφασιστικότητά της να διατηρήσει την τουρκική εθνική κυριαρχία συνδυασμένη με τη ρητορική περί «αδελφότητας των Τούρκων και των Κούρδων». Η στρατηγική του τουρκικού κράτους στηρίζεται ιστορικά στην προστασία των συμφερόντων του. Όσο τα εθνικά δικαιώματα του κουρδικού λαού δεν κατοχυρώνονται με μια επίσημη συμφωνία, η «κοινή συμβίωση» θα σημαίνει συνέχιση της τουρκικής κυριαρχίας με διαφορετικές μορφές και το κουρδικό πρόβλημα δεν θα επιλυθεί.

Η αναγνώριση κάποιων πολιτιστικών και εθνικών δικαιωμάτων δεν αντικαθιστά την πραγματικότητα της καταπίεσης του κουρδικού έθνους και σε κάθε ευκαιρία οι Τούρκοι κυρίαρχοι θα τα αγνοούν και θα τα καταπατούν. Τα θεμέλια του τουρκικού κράτους, που είναι η υποταγή στους ιμπεριαλιστές, ο φασιστικός χαρακτήρας του και η κυριαρχία αφεντικών-γαιοκτημόνων παραμένουν. Όταν γίνεται αποδεκτή η διατήρηση της ιστορικής, κοινωνικής, πολιτικής και ιδεολογικής δομής του τουρκικού κράτους, η απόφαση του ΡΚΚ για κατάρρευση της οργάνωσης, του αγώνα και των μέσων του αγώνα για την αλλαγή,

Μετάφραση τμήματος της ανακοίνωσης του ΠΓ του Κομμουνιστικού Κόμματος Τουρκίας/Μαρξιστικού Λενινιστικού, ΤΚΡ/ΜΛ.
www.tkpm16.net/blog/tkpm1-mk-sb-komunist-onder-ibrahim-kaypak-kaya-cizgisinde-birleselim-kurtulusa-yuruyelim.html

αφορά μόνο εκείνους που αποφάσισαν. Είναι μια έντονη αντίφαση με την ιστορική, πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα. Η δήλωση του ΡΚΚ ότι «ολοκληρώθηκε η αποστολή του κόμματος και του ένοπλου αγώνα» δεσμεύει μόνο το ίδιο και όχι τον αγώνα. Από αυτή την άποψη, οι εξελίξεις θα διαψεύσουν και θα καταδικάσουν αυτή την απόφαση, προξενώντας οδυνηρά αποτελέσματα.

Το ΡΚΚ, με τις δυνάμεις και τις δυνατότητές του, με την απόφασή του θα επηρεάσει ιδεολογικά κάθε σύγχρονο κίνημα. Επειδή προπαγανδίζει πως οι καταπιεσμένοι λαοί δεν χρειάζονται πια παράνομη κομματική οργάνωση και ένοπλο αγώνα. Αυτή είναι μια προσέγγιση που εδώ και 35 χρόνια έχει διαδοθεί σε όλο τον κόσμο και είναι προϊόν του έργου των ιδεολόγων του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος, που προπαγανδίζουν «το τέλος της ιστορίας και τη νίκη του καπιταλισμού».

Το κόμμα μας, στην 52η επέτειο της δολοφονίας του συντρόφου Ιμπραήμ Καϊπάκαγια, δηλώνει ότι θα διεξάγει αμείλικτο αγώνα ενάντια στις ιδεολογικές επιπτώσεις αυτής της απόφασης. Έχουμε πλήρη συνείδηση ότι, όπως κάθε καταπιεσμένο έθνος, έτσι και το κουρδικό έθνος δεν μπορεί να απελευθερωθεί χωρίς να αποκτήσει πλήρη

ισότητα δικαιωμάτων και ότι, όπως το έθνος που καταπιέζεται, έτσι και οι εργαζόμενοι του έθνους που καταπιέζει -του τουρκικού έθνους- δεν μπορούν να απελευθερωθούν από τη δουλεία του σωβινισμού χωρίς να αναγνωριστούν τα θεμελιώδη δικαιώματα του κουρδικού έθνους. Η κυριαρχία της τουρκικής άρχουσας τάξης σημαίνει την καταπίεση τόσο του κουρδικού λαού όσο και των Τούρκων εργαζομένων. Απορρίπτουμε ριζικά και κατηγορηματικά αυτή την απόφαση.

Ο σύντροφος Καϊπάκαγια μας δίνει τη σαφή προτροπή: Το σύνθημα «ενότητα των εδαφών» ή «ενότητα του κράτους» είναι σύνθημα της κυρίαρχης εθνότητας, της αστικής τάξης και των γαιοκτημόνων της. Οι κομμουνιστές, με σύνθημα «ενότητα της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού κάθε εθνότητας», οφείλουν να διαχωριστούν με σαφήνεια, γιατί διαφορετικά πέφτουν στο ίδιο επίπεδο με τους εθνικιστές της κυρίαρχης εθνότητας. Απορρίπτουμε το αφήγημα της «ενότητας των εδαφών και του κράτους», ακόμα και όταν προέρχεται από το Κουρδικό Εθνικό Κίνημα, εάν δεν διασφαλιστούν όλα τα εθνικά δικαιώματα του Κουρδικού έθνους, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος ίδρυσης κράτους. Θεωρούμε ότι το αφήγημα ταυτίζεται

Μέχρι και τη στάχτη του! Ο Ναμπάλα Κεσάβα Ράο, γνωστός με το επαναστατικό όνομα Μπασάβα Ράτζου, γενικός γραμματέας του παράνομου ΚΚ Ινδίας (Μαοϊκού) εξακολουθεί να θεωρείται επικίνδυνος ακόμη και μετά τον θάνατό του! Για να αποφύγει κάθε πιθανότητα να πραγματοποιηθούν μαζικές, πολιτικές τελετές αποχαιρετισμού, το ινδικό αντιδραστικό καθεστώς αρνείται να παραδώσει στην οικογένειά του την τέφρα του ηγέτη των ανταρτών στην κεντρική Ινδία. Παρά τις επίμονες προσπάθειες του μικρότερου αδελφού του και άλλων μελών της οικογένειας να πάρουν το πτώμα και να το κηδέψουν, η αστυνομία της πολιτείας Τσατίσγκαρ, περιφρονώντας ακόμη και δικαστική εντολή, προχώρησε σε αποτέφρωση του σώματος του κομμουνιστή ηγέτη. Μαζί του κάηκαν και τα σώματα έξι στελεχών του κόμματος που σκοτώθηκαν μαζί του την 21η Μαΐου. Η αστυνομία αρνήθηκε την παράδοση και αυτών στις οικογένειες, παρότι ορισμένοι συγγενείς είχαν συγκεντρωθεί έξω από το νοσοκομείο της Ναραγιανπούρ και διεκδικούσαν επί ημέρες να παραλάβουν τις σορούς. Όσο όμως προσπαθεί το ινδικό καθεστώς να τους εξαφανίσει, τόσο αυξάνονται οι αντιδράσεις για τις μαζικές σφαγές στην Ινδία και διεθνώς. Κινητοποιήσεις και παραστάσεις έξω από ινδικές διπλωματικές αποστολές καταγράφηκαν τις τελευταίες ημέρες σε πολλές χώρες στην Ευρώπη και στην Ασία. Μαζικές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας έγιναν σε πολλές περιοχές της μεγάλης χώρας, όπως στην Τελανγκάνα,

με τον εθνικισμό και τον σωβινισμό του κυρίαρχου έθνους και, από κομμουνιστική σκοπιά, δηλώνουμε ότι θα συνεχίσουμε τον αγώνα μέχρι το Κουρδικό έθνος να αποκτήσει το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση.

Θεωρούμε ότι η άποψη πως δεν υπάρχει ανάγκη για κόμμα το οποίο αποτελεί την πρωτοποριακή και καθοδηγητική οργάνωση για την κοινωνική και εθνική απελευθέρωση, αφήνει τους καταπιεσμένους ανοργάνωτους, αδύναμους και χωρίς ελπίδα. Για την επανάσταση, για την απελευθέρωση του λαού ή του καταπιεσμένου έθνους, θεωρούμε ζωτική και ιστορική ευθύνη να συμπεριφερθούμε ως αντίπαλοι απέναντι στον εχθρό που τους έχει υποδουλώσει. Η οικοδόμηση και η διατήρηση ενός επαναστατικού κόμματος βασισμένου στα συμφέροντα του λαού και η παράνομη δομή του αποτελούν εγγύηση για τη νίκη. Το αντίθετο θα οδηγήσει στην ήττα.

Οι ιδεολογικές και διαλυτικές επιθέσεις που υποστηρίζουν ότι δεν υπάρχει ανάγκη για ένα παράνομο και μαχητικό κόμμα, με πρωτοποριακό και ηγετικό ρόλο, συνεχίζονται με πολλούς και διάφορους τρόπους. Η αυτοδιάλυση του εθνικού κινήματος με τη δήλωση «έκλεισε μια ιστορική περίοδος», δεδομένης της δύναμης, των δυνατοτήτων και του επιπέδου επιρροής του, ισχυροποιεί αυτές τις αντιδραστικές επιθέσεις. Το Κόμμα μας θα υπερασπιστεί με συνέπεια τον χαρακτήρα της πρωτοποριακής οργάνωσης και θα συνεχίσει τον αγώνα, για να αποδείξει την ιστορική και πολιτική αναγκαιότητά της.

τα Παντζάμπ και αλλού.

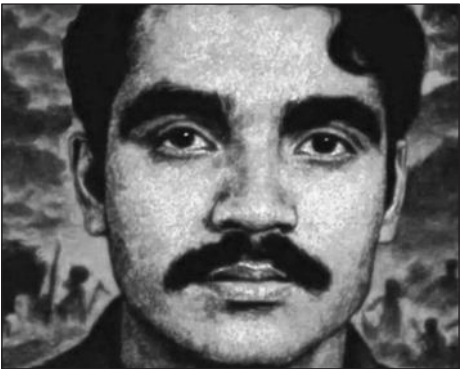
Σε μια αναλυτική ανακοίνωσή της στις 25 Μαΐου, μια τοπική επιτροπή του ΚΚ Ινδίας (Μαοϊκού) περιγράφει τις συνθήκες μέσα στις οποίες έγινε η 60ωρη μάχη της περικυκλωμένης μικρής ομάδας των ανταρτών με τις πολλαπλάσιες κυβερνητικές δυνάμεις. Σε μια δασώδη περιοχή, γνωστή ως Αμπουτζμάντ (Άγνωστοι Λόφοι) στην περιοχή Ναραγιανπούρ του Τσατίσγκαρ, ειδικά αστυνομικά και παραστρατιωτικά σώματα, ο αριθμός των οποίων έφτασε τις 20 χιλιάδες, μπόρεσαν να απομονώσουν την ομάδα των 35 επίλεκτων ανταρτών που συνόδευαν τον ηγέτη του κόμματος. Σύμφωνα με την ανακοίνωση, σκοτώθηκαν 28 και 7 μπόρεσαν να διαφύγουν, ενώ ο Μπασάβα Ράτζου πιάστηκε ζωντανός και στη συνέχεια εκτελέστηκε. Η είδηση του θανάτου του συνοδεύτηκε από θριαμβευτικές δηλώσεις κυβερνητικών και αστυνομικών στελεχών, μεταξύ αυτών του πρωθυπουργού Μόντι και του υπουργού Εσωτερικών Αμίτ Σαχ. Ο τελευταίος έχει υποσχεθεί πως θα εξαλείψει το ένοπλο μαοϊκό κίνημα μέχρι τον Μάρτιο του 2026. Μαζί με αυτούς, μια πληθώρα δημοσιευμάτων στα ινδικά και διεθνή Μέσα προαναγγέλλουν με βεβαιότητα το τέλος του ινδικού μαοϊκού αντάρτικου, που έχει ιστορία πολλών δεκαετιών και πανηγυρίζουν για τις επιτυχίες του ινδικού φασιστικού κράτους.

Σύμφωνα με βιογραφικό που περιέχεται στην ανακοίνωση του κόμματος, ο Ναμπάλα Κεσάβα Ράο είχε γεννηθεί το 1955 σε χωριό στην πολιτεία Άντρα Πραντές. Ο πατέρας του ήταν δάσκαλος και η μητέρα του νοικοκυρά. Επηρεάστηκε από τις επαναστατικές ιδέες όταν σπούδαζε μηχανικός σε κολλέγιο στη Βαραγκάλ. Εντάχθηκε στις γραμμές της Ριζοσπαστικής Ένωσης Φοιτητών, μιας μαζικής και μαχητικής μετωπικής οργάνωσης του μαοϊκού ρεύματος, από τις αρχές της δεκαετίας του 1970. Ύστερα από τη μοναδική σύλληψή του το 1980, πέρασε στην παρανομία και αναδείχθηκε σε ηγετικό στέλεχος της οργάνωσης ΚΚ Ινδίας (μ-λ)/ Λαϊκός Πόλεμος, μια από τις δύο συνιστώσες του ΚΚ Ινδίας (Μαοϊκού), στη συνένωση και στην ίδρυση του οποίου το 2004 διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο. Ανέλαβε την ηγεσία στην κεντρική στρατιωτική επιτροπή του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού και το 2017 αντικατέστησε στη θέση του γενικού γραμματέα τον Μουπάλα Λακσμάν Ράο (Γκαναπάθι), που αποσύρθηκε για λόγους υγείας.

Ο θάνατος του Μπασάβα Ράτζου αποτελεί αναμφίβολα σημαντική απώλεια για το ινδικό επαναστατικό κίνημα. Είναι ο πρώτος ηγέτης του ινδικού επαναστατικού κινήματος, μετά τον Τσάρου Μαζουμντάρ το 1972, που δολοφονείται ενόσω βρίσκεται σε αυτή τη θέση. Το ινδικό κόμμα από καιρό είχε παραδεχθεί πως το ένοπλο κίνημα βρίσκεται σε δύσκολη θέση, ύστερα από μια πολυετή περίοδο έντονης εξάπλωσης, κορύφωση της οποίας ήταν η συνένωση των αντάρτικων δυνάμεων το 2004. Οι σημαντικές απώλειες των τελευταίων χρόνων και η υποχώρησή του από αρκετές περιοχές του λεγόμενου «Κόκκινου Διαδρόμου» δείχνουν να επιβεβαιώνουν αυτή την

Lal Salaam*!

Στον μάρτυρα Μπασάβα Ράτζου, ηγέτη του ΚΚ Ινδίας (Μαοϊκού)

οι αντάρτες, ο θάνατος του Ναμπάλα Κεσάβα Ράο προξένησε συγκίνηση και κατακραυγή στην Ινδία και στο εξωτερικό. Κόμματα και οργανώσεις της αριστεράς καταδίκασαν τη μαζική σφαγή και πολλές διαμαρτυρίες πραγματοποιήθηκαν στην Ασία και στον υπόλοιπο κόσμο. Η Κεντρική Επιτροπή του κόμματος στην ανακοίνωσή της μεταξύ άλλων υπογραμμίζει: «Αν και το ινδικό επαναστατικό κίνημα έχει υποστεί και στο παρελθόν απώλειες, καταφέρνει να ανακάμπτει. Όσο υπάρχει εκμετάλλευση και καταπίεση από τους ιμπεριαλιστές, τους διεφθαρμένους καπιταλιστές και τους γαιοκτήμονες στην Ινδία, οι καταπιεσμένες τάξεις, οι καταπιεσμένες κοινωνικές ομάδες και οι καταπιεσμένες φυλές θα συνεχίσουν να διεξάγουν ταξικούς αγώνες και λαϊκούς πολέμους εναντίον τους. Κατά τη διάρκεια αυτών των αγώνων και των λαϊκών πολέμων διαμορφώνονται σημαντικοί λαϊκοί ηγέτες. Γι' αυτό το «όταν πεθαίνει ένας ήρωας, γεννιέται ένας ήρωας» είναι κανόνας της ταξικής πάλης...». Η ανακοίνωση καταλήγει με κάλεσμα για διοργάνωση πανεθνικής κινητοποίησης στις 10 Ιουνίου και για συγκεντρώσεις μνήμης για τους μάρτυρες στο διάστημα ανάμεσα στις 11 Ιουνίου έως τις 3 Αυγούστου. Απευθύνει κάλεσμα σε φοιτητές, νέους, διανοούμενους, εργάτες, αγρότες, τη μεσαία τάξη, τους εθνικούς καπιταλιστές, τις γυναίκες, τους Ντάλιτ, τις φυλές, τις θρησκευτικές μειονότητες και τις καταπιεσμένες κοινότητες να συμμετέχουν στο επαναστατικό κίνημα για την πραγματοποίηση των ιδανικών των μαρτύρων.

* Κόκκινος επαναστατικός χαιρετισμός

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ την ανακοίνωση της επιτροπής της ειδικής ζώνης της Dandakaranya του ΚΚ Ινδίας (Μαοϊκού) στα αγγλικά www.bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/Statements-2025/Basavaraju-CPI-Maoist-DSZC.pdf

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ μια ινδική σελίδα στη γλώσσα Τελούγκου στην οποία είναι συγκεντρωμένες ανακοινώσεις κομμουνιστικών κομμάτων και οργανώσεων μεταξύ αυτών και του ΚΚΕ(μ-λ), avaninews.in/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

Γάζα

Με ή χωρίς εκχειρίδα, η εξόντωση των Παλαιστίνιων θα συνεχιστεί! Μοναδική ελπίδα η αντίσταση και η αλληλεγγύη!

Αυτό είναι το συμπέρασμα: η εξόντωση των Παλαιστίνιων θα συνεχιστεί. Οι «διαπραγματεύσεις» γίνονται με το πιστόλι στον κρόταφο. Οι βομβαρδισμοί συνεχίζονται, τα ψίκουλα μιας ανθρωπιστικής βοήθειας που προσφέρουν οι φονιάδες είναι κι αυτά βουτηγμένα στο αίμα των πεινασμένων και εξαντλημένων, τα κροκοδείλια δάκρυα των συνενόχων ιμπεριαλιστών δεν τους εμποδίζουν να οπλίζουν τους σιωνιστές, οι εποικισμοί και η βία στη Δυτική Όχθη αποκαλύπτουν το επόμενο θύμα. Όλα αυτά συγκλίνουν στον έναν και μοναδικό, ομολογημένο, στόχο: τον αφανισμό του παλαιστινιακού λαού.

Μόνο την πρώτη εβδομάδα «λειτουργίας» των κέντρων διανομής τροφίμων (στην πραγματικότητα είναι στρατιωτικά φυλάκια) υπολογίσαμε (με βάση ασφαλή στοιχεία που δημοσιεύτηκαν στον Τύπο) ότι περίπου 100 άνθρωποι σκοτώθηκαν και 300 τραυματίστηκαν. Ανθρωπιστικές οργανώσεις και ΟΗΕ ζήτησαν άμεση έναρξη ανεξάρτητης έρευνας ώστε να λογοδοτήσουν οι υπεύθυνοι. Ο Νετανιάχου σε μια κρίση «ειλικρίνειας» παραδέχτηκε πως «Υπήρξε μια στιγμιαία

απώλεια του ελέγχου», αλλά η επιχείρηση ήταν επιτυχής. Το GHF (το «ανθρωπιστικό» Ίδρυμα για τη Γάζα) άρχισε τη διανομή μόνο στη νότια Γάζα (ως άλλη μια πίεση για βίαιο εκτοπισμό στο νότο). Χιλιάδες εκτοπισμένοι, απεγνωσμένοι, λιμοκτονούντες συγκεντρώθηκαν με την ελπίδα να παραλάβουν λίγο φαγητό. Όμως, IDF και αμερικανοί «σεκιουριτάδες» τούς γάζωσαν αδιάκριτα από τανκς αλλά και με drones. Επιβεβαίωσαν με αυτόν τον τραγικό τρόπο ακόμη και το διευθυντή του GHF που παραιτήθηκε πριν ακόμη ξεκινήσει η λειτουργία του με την αιτιολογία πως είναι αδύνατο να τεθεί σε εφαρμογή το σχέδιο του Ιδρύματος. Βέβαια, πρέπει να ορίσουμε αυτό το σχέδιο. Είναι πράγματι η παροχή βοήθειας ή ένα ακόμα εργαλείο εκβιασμού και εξόντωσης του παλαιστινιακού λαού;

Μια Παλαιστίνη δήλωσε πως δεν θα επιστρέψει, αφού «ούτως ή άλλως θα πεθάνουμε». Σχολεία, νοσοκομεία, αγορές, καταυλισμοί, από παντού ξεπηδάει ο θάνατος. Με θόρυβο. Αλλά είναι κι ένας άλλος θάνατος, σιωπηλός. Η πείνα και πού αυτή μπορεί να οδηγήσει. Ο

Ιζεντίν Σαχίν, γιατρός στη Γάζα, υπογραμμίζει πως η πείνα επηρεάζει πλέον παιδιά που κατά τα άλλα είναι υγιή. «Οι οικογένειες που δεν έχουν δέντρα να κόψουν έχουν στραφεί στην καύση πλαστικού, καουτσούκ και σκουπιδιών - σιδηροποτε μπορεί να πιάσει φωτιά. Αλλά η καύση αυτών των υλικών απελευθερώνει τοξικές αναθυμιάσεις, που δηλητηριάζουν τον αέρα που αναπνέουν και διεισδύουν στο φαγητό που μαγειρεύουν (...) Η γεύση του πλαστικού κολλάει σε κάθε μπουκιά, κάθε γεύμα είναι κίνδυνος για την υγεία. Αν μια βόμβα δεν μας σκοτώσει, αντιμετωπίζουμε έναν πιο αργό θάνατο: ήσυχος, τοξικός και εξίσου σκληρός». Είναι επιτακτική η ανάγκη για απρόσκοπτη αποστολή ειδών πρώτης ανάγκης και τροφίμων και φαρμάκων.

ΗΠΑ και σιωνιστές, σε αгаστή συνεργασία, επιχειρούν να πιάσουν μέσω «διαπραγματεύσεων». Η πρόταση των ΗΠΑ, την οποία αποδέχτηκε ο Νετανιάχου, προέβλεπε ανταλλαγή ομήρων (18 νεκρών και 9 ζωντανών) με παλαιστίνιους φυλακισμένους (125 ισοβίτες, 1.111 συλληφθέντες και 180 λείψανα), απόσυρση του IDF και 60 ημέρες εκχειρίδας.

Μετά την πάροδο αυτού του διαστήματος το Ισραήλ θα «μπορεί να επαναλάβει τις μάχες εάν το επιθυμεί». Η Χαμάς, έπειτα από διαβουλεύσεις με άλλες παλαιστινιακές ομάδες, δήλωσε πως συμφωνεί στα δύο πρώτα. Ζήτησε όμως πλήρη αποχώρηση του IDF από τη Λωρίδα της Γάζας και διαπραγματεύσεις για μόνιμη κατάπαυση του πυρός. Τραμπ και Νετανιάχου απέρριψαν την απάντηση, υποστηρίζοντας πως έπρεπε να τη δεχτεί «ως είχε».

Κάπως έτσι διαλύονται τα «ροζ συννεφάκια» όσων πίστευαν πως οι σχέσεις των δύο συμμάχων είχαν διαρραγεί (άλλο αν οι ΗΠΑ, για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους στην ευρύτερη περιοχή, δείχνουν να δυσανασχετούν από τη βαρβαρότητα του Νετανιάχου και επιχειρούν να τον «συγκρατήσουν»). Άλλωστε, η ενίσχυση της στρατιωτικής μηχανής του Ισραήλ συνεχίζεται κανονικά, όχι μόνο από τις ΗΠΑ αλλά και από την «αποστασιοποιημένη» ΕΕ. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του Γερμανού ΥΠΕΞ, Βάντεφουλ, πως δεν μπορεί να αρνηθεί την παράδοση όπλων στο Ισραήλ, καθώς αυτό αντιμετωπίζει «σοβαρές απειλές για την ασφάλεια και την ύπαρξη του - από τους Χούθι, τη Χεζμπολάχ ή το Ιράν. Η χώρα πρέπει να είναι σε θέση να αμυνθεί έναντι αυτών των απειλών και με γερμανικά οπλικά συστήματα».

Αυτή η στήριξη είναι που δίνει το θάρρος και στον υπουργός Άμυνας, Κατς, να στείλει «ένα σαφές μήνυμα προς τον Μακρόν και προς τους φίλους του: αυτοί θα αναγνωρίσουν ένα παλαιστινιακό κράτος στα χαρτιά και εμείς θα οικοδομήσουμε εδώ το εβραϊκό ισραηλινό κράτος επί του εδάφους. Το χαρτί θα πεταχτεί στα σκουπίδια της Ιστορίας και το κράτος του Ισραήλ θα ευημερήσει και θα ανθίσει».

Αυτά δήλωσε ο Κατς κατά την επίσκεψή του στον Σα-Νουρ, έναν πρώην οικισμό που διαλύθηκε το 2005 από τον τότε πρωθυπουργό Αριέλ Σαρόν. Το όραμα του «Μεγάλου Ισραήλ» επεκτείνεται και στη Δυτική Όχθη με τη δημιουργία 22 νέων παράνομων εποικισμών που ανακοίνωσαν οι σιωνιστές, παρά την καταδίκη από τον γγ του ΟΗΕ, Γκουτέρες. Στρατιώτες και έποικοι συνεχίζουν το πλιάτσικο, τις επιθέσεις και τις δολοφονίες Παλαιστίνιων με τελευταία «κρούση» την «Ημέρα του Ισραήλ». Κατά τη ρατσιστική πορεία ακροδεξιών στην κατεχόμενη Ανατολική Ιερουσαλήμ, επιδόθηκαν σε καταστροφές καταστημάτων, επιτέθηκαν σε γυναίκες και γέροντες, φωνάζοντας «θάνατος στους Άραβες».

Ο Παλαιστίνιος πρεσβευτής στα Ηνωμένα Έθνη Ριγιάντ Μανσούρ, μιλώντας στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, είπε: «Σας διαβεβαιώνω ότι είμαστε ριζωμένοι στην Παλαιστίνη περισσότερο από τις ελιές, τις ρωμαϊκές ελιές που είναι ριζωμένες στην Παλαιστίνη. Δεν θα φύγουμε ποτέ. Δεν θα μαραθούμε. Θα μένουμε στην πατρίδα μας. Κάντε κάτι. Σταματήστε αυτό το έγκλημα εναντίον του παλαιστινιακού λαού, αυτή τη γενοκτονία». Δυστυχώς, δεν απευθυνόταν στο «σωστό» ακροατήριο. Αυτοί που επιβάλλεται να κάνουν κάτι είναι οι λαοί με τους αγώνες τους.

Πολιτική απόφαση η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού

Στην Παλαιστίνη δεν έχουμε πόλεμο. Πόλεμος σημαίνει στρατοί, δυο ή περισσότεροι, που μάχονται ο καθένας για τα συμφέροντά του, δίκαια ή άδικα. Στην Παλαιστίνη αυτό που συμβαίνει είναι η γενοκτονία ενός λαού. Με την πιο φρικιαστική και άγρια μορφή που έχει ζήσει η ανθρωπότητα στη σύγχρονη ιστορία της. Οι θηριωδίες του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ, ακόμα και για το αστικό διεθνές δίκαιο, δεν αποτελούν «κανονικότητα» ούτε στη θηριωδία των άδικων πολέμων που αιματοκυλούν χώρες και καταστρέφουν λαούς. Ο αφανισμός του παλαιστινιακού λαού με κάθε δολοφονικό και απάνθρωπο τρόπο αποτελεί πολιτική απόφαση του φασιστικού σιωνιστικού καθεστώτος. Μια πολιτική απόφαση που την έχει ανακοινώσει και την επιβεβαιώνει καθημερινά τόσο με τα εγκλήματα κατά αμάχων όσο και με επίσημες πολιτικές δηλώσεις.

Η απόφαση για την «τελική φάση» με την έναρξη της επιχείρησης «άρματα του Γεδεών» αποτελεί την τελευταία πράξη του εγκλήματος που σχεδιάζεται και προετοιμάζεται από καιρό. Πολιτικοί και διανοούμενοι σιωνιστές καλλιεργούν το φασιστικό μίσος μέσα στο Ισραήλ εδώ και χρόνια. Η νεολαία και οι έποικοι κατακτητές ταΐζονται καθημερινά με ιδεολογήματα που στοχεύουν στην απανθρωποποίηση του παλαιστινιακού λαού με στόχο την εξόντωσή του. Η παρομοίωση των ανθρώπων με ζώα και κατσαρίδες και η ανακήρυξη ενός ολόκληρου λαού σε τρομοκράτες τρέφει τα φασιστικά ιδεώδη που έχουν

ριζώσει στις συνειδήσεις Ισραηλινών και εποίκων.

Η δήλωση του ακροδεξιού ισραηλινού πολιτικού Moshe Feiglin «εχθρός μας δεν είναι μόνο η Χαμάς, κάθε παιδί, κάθε μωρό στη Γάζα είναι εχθρός μας» επιβεβαιώνει ότι αυτή η απίστευτη φρίκη και καταστροφή δεν γίνεται για καμία ασφάλεια και κανέναν κίνδυνο που διατρέχει το Ισραήλ. «Είμαστε αφοσιωμένοι στην εκδίκηση και στην καταστροφή της Γάζας, από το βρέφος μέχρι τον ηλικιωμένο», η φράση ανήκει στην Rivka Lafaïr, παράνομη έποικο στην περιοχή Σιλόχ στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, και έγινε γνωστή μέσω της εφημερίδας Haaretz. Η ίδια ανακηρύσσει όλους του Παλαιστίνιους εχθρούς και καλεί τους Ισραηλινούς να κοιτούν τους εχθρούς στα μάτια και να τους εξοντώνουν. Ενώ οι κτηνώδεις δηλώσεις του ισραηλινού υπουργού Άμυνας Μπεν - Γκβίρ «Χρειάζονται μια σφαίρα στο κεφάλι, όχι ανθρωπιστική βοήθεια!» γίνονται πράξη στα σημεία διανομής, που έχουν μετατραπεί σε παγίδες θανάτου με δεκάδες δολοφονημένους Παλαιστίνιους που πυροβολούνται από τα ισραηλινά στρατεύματα όταν πάνε ένα κομμάτι ψωμί για τα παιδιά τους που πεθαίνουν από την πείνα.

Η φασιστική λύσσα των σιωνιστών, με την αμέριστη στήριξη των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και της Δύσης, φανερώνει την αποτυχία τους να λυγίσουν την ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση. Ένας λαός

που αρνείται να παραδώσει τη γη του στους κατακτητές. Παρά τους διωγμούς, τα βασανιστήρια, τις μαζικές δολοφονίες αμάχων, παιδιών, γυναικών και γερόντων, την καταδίκη σε λιμό, τη στέρση ακόμα και του νερού, υπερασπίζεται το δικαίωμα να ζήσει ελεύθερος στον τόπο του. Αρνείται να αναγνωρίσει την ύπαρξη ισραηλινού κράτους και προτιμά να δώσει και την τελευταία του πνοή για να δει την Παλαιστίνη λεύτερη από τη θάλασσα ως τον ποταμό.

Ο παλαιστινιακός λαός δεν υποτάχθηκε στη μοίρα που σχεδίασαν για αυτόν οι δολοφόνοι σιωνιστές και οι ιμπεριαλιστές για πάνω από 70 χρόνια. Καμία αυταπάτη δεν χωρά για το αν μπορεί να υπάρξει άλλη λύση πέρα από την απελευθέρωση της Παλαιστίνης σε κράτος ενιαίο και τη διάλυση του φασιστικού μορφώματος του Ισραήλ. Καμία ηττοπάθεια δεν δικαιολογείται μπροστά στο καθήκον των λαών όλου του κόσμου να σταθούν στο πλευρό του παλαιστινιακού λαού και με την πάλη τους να σταματήσουν το έγκλημα.

Ουκρανία

Προς νέα κλιμάκωση του άδικου πολέμου

Όσο αργεί η ρώσικη απάντηση στην ουκρανική (;) επίθεση εναντίον στρατηγικών βομβαρδιστικών βαθιά στο έδαφος της Ρωσίας αλλά και (ξανά) στη γέφυρα της Κριμαίας τόσο περισσότερο ανησυχούμε! Φαίνεται πως βρισκόμαστε σε μια καμπή της πολεμικής σύγκρουσης στην Ουκρανία, που, ακόμα και αν δεν επιβεβαιωθούν τα χειρότερα σενάρια, θα επηρεάσει σε σημαντικό βαθμό τις εξελίξεις από δω και πέρα. Οι εξελίξεις διαψεύδουν παταγωδώς όσους βιάζονταν να ταιριάξουν την πραγματικότητα μιας σύγκρουσης με παγκόσμια διακυβεύματα στις τακτοποιημένες αναλύσεις τους, όσους δεν μπορούν να δουν πίσω από τη διπλωματία αλλά και τον πόλεμο τις στρατηγικές επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών και συνεχίζουν να χάνονται μέσα στους αντιπερισπασμούς, τους διπλωματικούς ελιγμούς και στην «ωραία ατμόσφαιρα» Τραμπ - Πούτιν...

Δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία

Για όσους παρακολουθούν στενά τις εξελίξεις στη σύγκρουση του ρωσικού ιμπεριαλισμού με το ενεργούμενο των ΗΠΑ-NATO, Ζελένσκι, οι εξελίξεις αυτές δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Είχαν προηγηθεί οι πολύ μαζικές ρωσικές επιθέσεις με drones και πυραύλους σε στρατιωτικές υποδομές και προσωπικό του καθεστώτος του Κιέβου, ενώ σε ορισμένα από τα κρίσιμα σημεία της γραμμής του μετώπου η αργή προέλαση του ρωσικού στρατού συνεχιζόταν ακάθεκτη. Μάλιστα, με βάση τη συνέχιση των επιθέσεων στις ρωσικές παραμεθόριες περιοχές του Κουρσκ και του Μπέλγκοροντ, η ρωσική ηγεσία ανακοίνωνε τη δημιουργία αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης στις γειτονικές με αυτές ουκρανικές περιοχές του Χάρκοβο και του Σούμι, με ό,τι συνεπάγεται αυτό για την εντατικοποίηση των πολεμικών επιχειρήσεων.

Η δήλωση του νέου γερμανού καγκελάριου, Μερτς, πως θα στείλει στην Ουκρανία τους πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς Taurus καθώς και ότι «δεν υπάρχει πλέον απολύτως κανένα όριο εμπέλειας για τα όπλα που παραδίδονται στην Ουκρανία, ούτε από τη Βρετανία, ούτε από τη Γαλλία, ούτε από εμάς, ούτε από τους Αμερικανούς» ανέβασε κατακόρυφα τις ρωσικές αντιδράσεις, που έφτασαν μέχρι και τις απειλές για στόχευση των εργοστασίων παραγωγής τους και προειδοποιούσε πως αυτή η εξέλιξη συνιστά άμεση εμπλοκή της Γερμανίας στον πόλεμο. Το ίδιο και οι δηλώσεις Τραμπ για τις ρωσικές επιθέσεις, πως «αυτό που δεν συνειδητοποιεί ο Βλαντιμίρ Πούτιν είναι ότι, αν δεν ήμουν εγώ, πολλά πραγματικά άσχημα πράγματα θα είχαν ήδη συμβεί στη Ρωσία, και εννοώ ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΑ. Παίζει με τη φωτιά!» δεν έμειναν αναπάντητες. Ο Μεντ-βέντεφ προχώρησε σε μια άκρως επικίνδυνη δήλωση πως «ξέρω μόνο ένα πράγμα που είναι αληθινά κακό και αυτό είναι ο Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος, ελπίζω ότι ο Τραμπ το καταλαβαίνει αυτό».

Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, λόγω των σοβαρών απειλών και των προειδοποιήσεων της Ρωσίας αλλά και εσωτερικών αντιδράσεων, μετά τα δύο βήματα μπροστά έκανε ένα βήμα πίσω όσον αφορά την αποστολή των Taurus αλλά και την «απελευθέρωση» των ορίων εμπέλειας των δυτικών όπλων, επιλέγοντας τη στρατηγική ασάφεια στο ζήτημα και μιλώντας για συμπαγωγή όπλων μεγάλου βεληνεκούς από Γερμανία-Ουκρανία! Τόσο οι κινήσεις του γερμανικού ιμπεριαλισμού όσο και η αλλαγή ύφους της διοίκησης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, προϊδεάζαν ίσως γι' αυτό που θα ακολουθούσε!

Καθόλου τυχαία, επίσης, ρώσικα ΜΜΕ τις ίδιες αυτές μέρες αποκάλυπταν (με ή χωρίς εισαγωγικά) πως στα τέλη Μαρτίου σε μυστική συνάντηση στο Κίεβο, ο επικεφαλής του SAG-U (Security Assistance Group-Ukraine), δηλαδή του συντονιστικού κέντρου με έδρα το Βισμπάντεν στη Γερμανία, για το σύνολο της αμερικανικής στρατιωτικής βοήθειας στην Ουκρανία, συμφωνούσε με την ουκρανική ηγεσία στην αποστράτευση της παλιάς ηγεσίας του ουκρανικού στρατού (που πραγματοποιήθηκε την επόμενη κιόλας μέρα!), την ίδρυση νέου σώματος στο στρατό για τα drones υπό αμερικανική καθοδήγηση και την άτυπη ένταξη της Ουκρανίας στο NATO! Κι όλα αυτά την ίδια στιγμή που ο Κιθ Κέλογκ δήλωνε πως θεωρεί δικαίες τις ανησυχίες

της Ρωσίας για την επέκταση του NATO προς την Ανατολή.

Η ασύμμετρη «ουκρανική» επίθεση και οι διαπραγματεύσεις για... ειρήνη!

Την 1η Ιουνίου, ρωσικός πύραυλος σκοτώνει μαζικά συγκέντρωση ουκρανών στρατιωτών στο Σούμι με αποτέλεσμα να καθαιρεθεί ο επικεφαλής ουκρανός αξιωματικός. Λίγες ώρες αργότερα, και αφού είχαν προηγηθεί σαμποτάζ σε δύο σιδηροδρομικές γραμμές στην περιοχή του Κουρσκ, έρχονται στο φως οι πρώτες ειδήσεις για μια μεγάλης εμβέλειας ασύμμετρη επίθεση του καθεστώτος του Κιέβου βαθιά στο ρωσικό έδαφος, που προετοιμάζονταν επί ενάμιση χρόνο, σύμφωνα με τον Ζελένσκι. Με τα μέχρι τώρα δεδομένα, υπήρξε επίθεση με drones που ήταν αποθηκευμένα σε ξύλινα κουτιά μέσα στο έδαφος της Ρωσίας, στην οποία χρησιμοποιήθηκαν ρωσικά δίκτυα για να συνδεθούν με τα κέντρα πλοήγησης στην Ουκρανία και χτύπησαν συντονισμένα αεροπορικές στρατιωτικές βάσεις στις οποίες σταθμεύουν μεταξύ άλλων τα στρατηγικά βομβαρδιστικά της λεγόμενης πυρηνικής τριάδας αποτροπής της Ρωσίας (τα άλλα δύο συστατικά στοιχεία της πυρηνικής τριάδας αποτροπής είναι οι διηπειρωτικοί πύραυλοι και τα εφοδιασμένα με πυρηνικά όπλα υποβρύχια).

Για να έχουμε μια γενική εικόνα, τα αεροδρόμια που αποτέλεσαν στόχο της επίθεσης ήταν το Μπελάγια στο Ιρκούτσκ, περίπου 4.500 χιλιόμετρα από τα σύνορα της Ουκρανίας με τη Ρωσία, και η Βάση Ντιαγκίλεβα στο Ραζάν της δυτικής Ρωσίας, περίπου 520 χιλιόμετρα από την Ουκρανία, η οποία αποτελεί κέντρο εκπαίδευσης για τα στρατηγικά βομβαρδιστικά της Ρωσίας. Χτυπήθηκαν επίσης η Βάση Ολένια που βρίσκεται σε απόσταση άνω των 2.000 χιλιομέτρων από την Ουκρανία, καθώς και η Βάση (για ρωσικά στρατιωτικά μεταφορικά αεροσκάφη) Ιβάνοβο, που βρίσκεται σε απόσταση άνω των 800 χιλιομέτρων από την Ουκρανία.

Το καθεστώς του Κιέβου, ενώ μιλούσε αρχικά για δώδεκα, έφτασε να ανεβάσει τον αριθμό σε 40 αεροσκάφη που καταστράφηκαν ολικώς ή μερικώς, ενώ οι μέχρι τώρα αναλύσεις των δορυφορικών εικόνων μιλούν για οκτώ αεροσκάφη. Όλα τα χαρακτηριστικά και η ποιότητα της επιχείρησης δείχνουν πως καθοδηγήθηκε από τις «καθ' ύλην» αρμόδιες υπηρεσίες ιμπεριαλιστικής χώρας ή χωρών. Κάποιοι δείχνουν τη Βρετανία, αλλά οι ΗΠΑ (με τη διοίκηση Τραμπ να δηλώνει ότι δεν ήξερε τίποτε!) ή κάποια κέντρα στις ΗΠΑ, είναι μάλλον ο εννοημένος μιας τέτοιας εμβέλειας κίνησης και σε κάθε περίπτωση είναι απίθανο οι ΗΠΑ να μη γνώριζαν.

Με αυτές τις εξελίξεις δεν χρειαζόταν καν να διαβάσει κανείς τα δύο μηνύματα Ουκρανίας και Ρωσίας, που εξάλλου το ένα είναι το ακριβώς αντίθετο του άλλου, για να προβλέψει το αποτέλεσμα της σύντομης επαφής, μιάμισης ώρας, στην Κωνσταντινούπολη μεταξύ των αντιπροσωπειών των δύο πλευρών. Βέβαια τα δύο μηνύματα είναι ενδεικτικά για το πόσο δύσκολο είναι να υπάρξει ακόμη και ένας πρόσκαιρος και εύθραυστος συμβιβασμός. Η επίθεση στη γέφυρα της Κριμαίας μία

μέρα μετά το σύντομο τέλος του δεύτερου γύρου των διαπραγματεύσεων, ανεξάρτητα αν έγινε με τοποθέτηση εκρηκτικών όπως, λέει το Κίεβο, ή με υποθαλάσσιο drone, όπως ισχυρίζεται η Μόσχα, δυναμίτισε παραπέρα το κλίμα και ανέβασε κι άλλο την ένταση.

Τι μέλλει γενέσθαι;

Ποιος όμως ή ποιοι είναι οι στόχοι των χτυπημάτων; Προφανές είναι αυτό που δήλωσε το καθεστώς του Κιέβου, ότι πρέπει να ανέβει το κόστος για τη Ρωσία ώστε να κάνει υποχωρήσεις στις διαπραγματεύσεις. Έχει πολιτική λογική, ταιριάζει με την τακτική Τραμπ αλλά είναι μόνο αυτό; Ή είναι μια σαφής πια ένδειξη ότι τα υπερατλαντικά αφεντικά του Κιέβου, αφού προσπάθησαν μέσω των διαπραγματεύσεων να τροποποιήσουν τους όρους του πολέμου, διαπιστώνουν το αδιέξοδο αυτής της προσπάθειας και στρώνουν το έδαφος σε μια νέα, ακόμη μεγαλύτερη και ακόμη πιο επικίνδυνη κλιμάκωση; Δηλαδή να γίνει πράξη η δήλωση Τραμπ ότι η Ρωσία «παίζει με τη φωτιά»; Εξίσου επικίνδυνο είναι όμως ότι αυτό μπορεί να διαβαστεί και ανάποδα: οι ΗΠΑ και το NATO παίζουν με τη φωτιά που μπορεί να οδηγήσει σε τρομακτικές για τους λαούς καταστάσεις.

Είναι σίγουρο πως η ρωσική ηγεσία εξετάζει τους αντικειμενικούς και υποκειμενικούς παράγοντες των τρωτών σημείων του αμυντικού συστήματος της ρωσικής επικράτειας και θα χρειαστεί να πάρει μέτρα για την αντιμετώπισή τους. Αν αυτό μεσοπρόθεσμα είναι ίσως το κύριο για την ίδια, βραχυπρόθεσμα αυτό που τώρα εξετάζει είναι το μέγεθος και τα χαρακτηριστικά της απάντησης που θα δώσει. Αυτό κυρίως είναι πολιτικό και όχι στρατιωτικό ζήτημα και θα συναρτηθεί από τις πολιτικές εκτιμήσεις της ρωσικής ηγεσίας για τις κινήσεις πρώτα απ' όλα των ΗΠΑ, και δευτερευόντως των άλλων δυτικών και του Κιέβου καθώς και των αναμεταξύ τους σχέσεων και αντιθέσεων. Έτσι σίγουρα θα συνεκτιμηθεί το είδος της αντισυσπείρωσης που μπορεί να προκληθεί από την απάντησή της.

Πάντως, δεν έχει πολλά περιθώρια να μην απαντήσει. Στο καθαρά στρατιωτικό πεδίο, γράφονται βέβαια πολλά μέχρι και για τακτικά πυρηνικά, αν και οι περισσότεροι αναλυτές θεωρούν πως η ρωσική ηγεσία έχει στα χέρια της μια σειρά όπλα μαζικής καταστροφής, όπως ο Ορέσνικ, και δεν χρειάζεται να καταφύγει στην πυρηνική απάντηση. Ένα δεύτερο αφορά τους στόχους, με αρκετούς να συγκλίνουν σε κρίσιμα εργοστασιακά συγκροτήματα του στρατιωτικο-βιομηχανικού συμπλέγματος καθώς και σε σημαντικές συγκοινωνιακές υποδομές.

Εν τω μεταξύ, η δολοφονική συμμαχία του NATO, εκτός από τη μεγάλη άσκηση «Defender 25», πραγματοποιεί στη Βαλτική θάλασσα επιπλέον την ετήσια άσκηση BALTOPS με ενισχυμένη στρατιωτική παρουσία, σε σημείο ο ρώσος υφυπουργός Εξωτερικών να τη χαρακτηρίζει «πρόβα πολέμου» του NATO εναντίον της Ρωσίας. Κατά τα άλλα, ο Ζελένσκι πήρε φύλλο πορείας... συνγνώμη, πρόσκληση για την επικείμενη Σύνοδο Κορυφής του NATO στις 24-26 Ιούνη. Τα χειρότερα έρχονται...

Μουσική στα χρόνια της κατοχής

Πλήθος καλλιτεχνών της εγχώριας λαϊκής σκηνής κανόνισαν να παραβρεθούν σε φεστιβάλ-αφιέρωμα στην ελληνική μουσική που θα πραγματοποιούνταν στο Ισραήλ. Μετά τις αντιδράσεις, οι περισσότεροι από αυτούς ακύρωσαν, ωστόσο η Γλυκερία, ακλόνητη στη θέση της, εξακολουθεί να υποστηρίζει την επιλογή της. Δεν είναι πολιτικός, επικαλείται, αλλά τραγουδίστρια, κι άρα θα παίξει όπου την καλούν. Άντε και... στο Άουσβιτς στην επόμενη περιόδειά της.

Φυσικά υπήρξαν αντιδράσεις, όπως ακυρώσεις πλήθους συναυλιών της, ανάμεσά τους και η οργανωμένη από το ΚΚΕ για τα 100 χρόνια από τη γέννηση του Μίκη Θεοδωράκη. Βέβαια, θα έλεγε κανένας ψυλλιασμένος, τώρα θυμήθηκαν όλοι οι επικριτές ότι στο Ισραήλ (ήτοι κατεχόμενη Παλαιστίνη) συμβαίνουν όσα συμβαίνουν; Τόσοι και τόσοι καλλιτέχνες του ελληνικού λαϊκού -κι όχι μόνο- ρεπερτορίου έχουν παίξει ανά τα χρόνια στο Ισραήλ. Τότε δεν ήταν συστηματική η γενοκτονία; Τότε δεν είχαμε κατοχή γης; Εκτοπίσεις Παλαιστίνιων από τη γη, που στο κάτω-κάτω τους ανήκει;

Όμως, ειλικρινά, θα μπορούσε κανείς να έχει άλλες απαιτήσεις από τους καλ-

λιτέχνες, όταν το ίδιο το ΚΚΕ (το οποίο συχνά πολλοί από αυτούς ασπάζονται και παίζουν στα φεστιβάλ του), αναγνωρίζει την ύπαρξη του Ισραήλ και ένα δήθεν δικαίωμά του σε κράτος στα λεγόμενα σύνορα του '67; Δηλαδή ό,τι ακριβώς επιχειρεί σαν εναλλακτικό πλάνο ο σιωνισμός, όταν δυσκολεύεται να υπερισχύσει περισσότερο εναντίον της παλαιστινιακής ένοπλης αντίστασης.

Αν και, εδώ που τα λέμε, είναι ζήτημα αν όλοι αυτοί οι λαϊκοί καλλιτέχνες είναι όντως πλέον λαϊκοί και στις δύο πτυχές τους· και από τον λαό και για τον λαό.

Φυσικά, ειδικά η Γλυκερία, έχει τραγουδήσει πολύ τον πόνο της προσφυγιάς, είναι η ίδια που κράτησε για χρόνια στην επιφάνεια στα αυτιά πολύ κόσμου τα σμυρναίικα τραγούδια. Ίσως με αυτή την έννοια πολύς κόσμος στεναχωρήθηκε, δυσανασχέτησε, γενικά αντέδρασε με την απόφασή της τόσο να κανονίσει τη συναυλία, όσο και να μην την ακυρώσει, όταν άρχισαν να το κάνουν οι υπόλοιποι συνάδελφοί της.

Η खुδαίότητα της μουσικούλας, γυμνής από οποιαδήποτε κοινωνική υπόσταση θα μπορούσε ή θα έπρεπε να έχει,

είναι εμφανέστερη όταν γίνεται δίπλα σε ένα εκτεταμένο στρατόπεδο συγκέντρωσης, μέσα σε μια κατεχόμενη γη, μάλιστα από τον ίδιο τον κατακτητή. Με την ίδια ευκολία θα έπαιζαν τέτοιοι καλλιτέχνες έξω από τα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης; Λένε σήμερα πως όχι. Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα, λοιπόν. Ο καθένας κρίνεται στις ιστορικές συνθήκες που βρίσκεται, όσο κι αν αρέσκεται να βαυκαλίζεται για μια θεωρητική του στάση σε μια παρελθοντική κατάσταση. Δυστυχώς γι' αυτούς, οι δύο περιστάσεις μοιάζουν φρικιαστικά πολύ. Και βεβαίως το φεστιβάλ Σουπερνόβα, που πραγματοποιούνταν μια ανάσα από τη Γάζα στις 7 Οκτώβρη 2023, θέλησε να παρουσιάσει ως θύμα, όμως η ίδια του η ύπαρξη ήταν ο χλευασμός των καταπιεστών και των δυνάμεων κατοχής προς τον παλαιστινιακό λαό. Δεν ήταν, λοιπόν, το χτύπημα της αντίστασης η γενεσιουργός αιτία του προβλήματος.

Σε πείσμα όσων θέλουν να μας πουν ότι «η μουσική ενώνει», μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουν τα φρικτά εγκλήματα του ιμπεριαλισμού, ταιριάζει να αντιπαραβάλουμε αυτή την εικόνα: η λαϊκή μουσική θα βρει τους δρόμους της μέσα απ' τα χαλάσματα.

Γάζα

Η διεθνής αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό και η κατακραυγή για τα εγκλήματα των σιωνιστών διογκώνεται!

Εχουν περάσει 3 μήνες από το ξεκίνημα του αποκλεισμού της Λωρίδας της Γάζας, μετά την κατάρρευση της εκκευρίας με ευθύνη των Σιωνιστών. Οι νεκροί Παλαιστίνιοι ξεπερνούν πλέον τις 67.000, χωρίς να μπορεί να προσδιοριστεί ακριβώς ο αριθμός, αφού είναι πολλοί αυτοί που αγνοούνται κάτω από τα ερείπια των κτιρίων! Είναι αριθμός που συνεχώς μεγαλώνει, καθώς συνεχίζονται οι σφοδροί βομβαρδισμοί της νέας επιχείρησης, που έχει την ονομασία «άρματα του Γεδεών» και αποβλέπει στην τελική λύση για τη λωρίδα της Γάζας. Την ίδια στιγμή, στη **Δυτική όχθη**, είναι καθημερινή πρακτική από τον Ισραηλινό στρατό η εκδίωξη δεκάδων οικογενειών Παλαιστίνιων και η άμεση κατεδάφιση των σπιτιών τους.

Όλα αυτά μπροστά στα δέχθεν έκπληκτα μάτια της «διεθνούς κοινής γνώμης»! Οι προστάτες ιμπεριαλιστές Ευρωπαίοι και Αμερικάνοι όχι μόνο δεν καταδικάζουν τις βαρβαρότητες των Σιωνιστών, αλλά ενισχύουν καθημερινά στρατιωτικά και πολιτικά το καθεστώς του Νετανιάχου και τους σφαγείς του λαού της Παλαιστίνης!

Όμως απέναντι σε αυτή τη γενοκτονία, στη συνεχιζόμενη σφαγή, στη λιμοκτονία του λαού της Παλαιστίνης, οι λαοί σε όλο τον κόσμο δεν μένουν αδρανείς! Από την πρώτη μέρα των νέων βομβαρδισμών αμάχων, καταυλισμών και νοσοκομείων, διοργανώνονται νέες κινητοποιήσεις, συγκεντρώσεις και πορείες διαμαρτυρίας σε όλο τον κόσμο, σε Αμερική, Ασία και Ευρώπη!

Η **μαύρη (77η) επέτειος της Νάκμπα** (15η Μαΐου), με τον ξεριζωμό 750.000 Παλαιστίνιων από τα σπίτια τους μετά την ίδρυση του Ισραήλ το 1948, έγινε η αφορμή για

παγκόσμια κινητοποίηση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Λονδίνο, 17 Μαΐου

Σε μια εξαιρετική επίδειξη αλληλεγγύης προς τον παλαιστινιακό λαό, πάνω από μισό εκατομμύριο διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο κέντρο του Λονδίνου, για να απαιτήσουν τον τερματισμό της συνεχιζόμενης γενοκτονίας κατά των Παλαιστίνιων, που συνεχίζεται σήμερα με τρομακτική ένταση στη Γάζα.

Όπως καταγγέλλουν οι διοργανωτές της κινητοποίησης, ολόκληρες οι πολιτικές υποδομές έχουν αποδεδειγμένα νοσοκομεία, σχολεία, καταυλισμοί προσφύγων, παροχές νερού, όλα στοχοποιήθηκαν σκόπιμα. **Περισσότεροι από 1,9 εκατομμύρια άνθρωποι έχουν εκτοπιστεί**, έχουν παγιδευτεί υπό πολιορκία και αντιμετωπίζουν λιμό, ασθένειες και πλήρη ανθρωπιστική κατάρρευση που προκαλεί το Ισραήλ.

Χάγη, 19 Μαΐου

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές ντυμένοι στα κόκκινα πραγματοποίησαν πορεία στη Χάγη, **ζητώντας από την ολλανδική κυβέρνηση να πάρει πρωτοβουλίες για να σταματήσει την επίθεση του Ισραήλ στη Γάζα**. Το πλήθος που συγκεντρώθηκε έξω από την έδρα της κυβέρνησης εκτιμάται ότι αριθμούσε πάνω από 100.000 άτομα, σύμφωνα με τους διοργανωτές. Ήταν η μεγαλύτερη διαδήλωση της χώρας εδώ και δύο δεκαετίες!

Η πορεία πέρασε συμβολικά από το Παλάτι της Ειρήνης, την έδρα του Διεθνούς Δικαστηρίου των Ηνωμένων Εθνών, όπου πέρυσι οι δικαστές διέταξαν το Ισραήλ να κάνει ό,τι μπορεί

για να αποτρέψει τον θάνατο, την καταστροφή και τυχόν πράξεις γενοκτονίας στη Γάζα!

Οι διαδηλωτές περπάτησαν μια κυκλική διαδρομή 5 χιλιομέτρων γύρω από το κέντρο της Χάγης, για να δημιουργήσουν συμβολικά την κόκκινη γραμμή που, όπως λένε, η κυβέρνηση δεν έχει θέσει για να αποτρέψει τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη!

Διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις αλληλεγγύης έγιναν σε όλο τον κόσμο, καταγράφουμε ενδεικτικά:

- Δεκάδες φιλοπαλαιστίνιοι διαδηλωτές, κατέλαβαν την κεντρική βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου Κολούμπια (8 Μαΐου), πριν συλληφθούν από την αστυνομία της Νέας Υόρκης!

- Φοιτητές και διδακτικό προσωπικό του Κολλεγίου Μπρούκλιν καταδικάζουν τη γενοκτονία στη Γάζα, παρά την αστυνομική καταστολή (9 Μαΐου).

- Συγκέντρωση στο Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνια, στις Ηνωμένες Πολιτείες,

- στο Τορόντο του Καναδά,
- στο Σάο Πάολο της Βραζιλίας.
- Πορεία στο Άμστερνταμ της

Ολλανδίας,

- στους δρόμους του Μιλάνου στην Ιταλία, διαδηλώνουν υπέρ των Παλαιστίνιων στη Γάζα,

- στο Δουβλίνο της Ιρλανδίας,
- διαδηλωτές διαμαρτύρονται κατά του Ισραήλ στο Αμβούργο της Γερμανίας,

- στη Μελβούρνη της Αυστραλίας,
- στη Στοκχόλμη της Σουηδίας.
- Μεγάλες διαδηλώσεις διοργανώθηκαν και στη χώρα μας σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και πολλές άλλες πόλεις.

Τέλος, να αναφέρουμε τη διεθνή πρωτοβουλία για την καταγγελία του συνεχιζόμενου λιμού που έχει επιβληθεί από το Ισραήλ στη Γάζα από τις 2 Μαρτίου 2025! Το κείμενο, που υπογράφεται από 898 οργανώσεις και φορείς παγκόσμια, καλεί σε διπλωματική κινητοποίηση, ώστε να μπορέσει άμεσα να περάσει η ανθρωπιστική βοήθεια, μέσω του περάσματος στη Ράφα στους αποκλεισμένους στη Γάζα!

Εδώ το κείμενο <https://law4palestine.org/unified-call-to-confront-famine-in-gaza-launch-the-diplomatic-humanitarian-convoy-now/>

Ο πόλεμος των χωρικών στη Γερμανία

500 χρόνια από την κορύφωση, τη συντριβή της και τον θάνατο του Τόμας Μίντσερ

Οι αρχές του 16ου αιώνα στη Γερμανία ήταν μια περίοδος όξυνσης της ταξικής και πολιτικής πάλης. Η Γερμανία δεν υπήρχε ως ενιαίο κράτος αλλά η περιοχή ανήκε στην Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους. Με εκατοντάδες βασιλεία, δουκάτα και τοπικούς φεουδάρχες, ο αυτοκράτορας είχε περιορισμένη εξουσία, σε αντίθεση με την Καθολική Εκκλησία που ήταν ο μεγαλύτερος φεουδάρχης. Ο ανώτερος κλήρος (επίσκοποι, καρδινάλιοι κ.λπ.) κατείχε τεράστιες εκτάσεις (μοναστηριακά κτήματα) που του έδιναν μεγάλη πολιτική επιρροή, διαιωνίζοντας την παπική εξουσία στις περιοχές αυτές.

Ταυτόχρονα, είχαν δημιουργηθεί στοιχεία καπιταλιστικής παραγωγής. Η ανάπτυξη της βιοτεχνίας και του εμπορίου είχε αρχίσει να διαμορφώνει, κυρίως στις πόλεις, την ανερχόμενη αστική τάξη (έμποροι, τεχνίτες, τραπεζίτες, κ.λπ.) με περιορισμένα προνόμια αλλά σημαντική οικονομική δύναμη. Μόνιμη επιδίωξη της ήταν η μείωση της βαριάς φορολογίας που πλήρωναν κυρίως στην Εκκλησία αλλά και η διεύρυνση των προνομίων της. Οι άμεσοι παραγωγοί είχαν αρχίσει να μετατρέπονται σε μισθωτούς εργάτες και η εκμετάλλευσή τους ήταν πλέον εντατική. Ειδικά στην εξόρυξη μετάλλων η ανάπτυξη ήταν σημαντική και χιλιάδες εργάτες δούλευαν στα ορυχεία.

Οι κάτοικοι της υπαίθρου -οι χωρικοί, όπως έχουν μείνει στην ιστορία της εποχής- ήταν δουλοπάροικοι, χωρίς προνόμια και δέσμιοι των τοπικών αρχόντων. Στην πλάτη τους έπεφτε η βαριά φορολογία και οι αγγαρείες στα κτήματα των φεουδάρχων. Ακόμα και όσοι είχαν ενοικιάσει λίγη γη, την έχαναν σύντομα, αφού καταργήθηκε η κληρονομική διαδοχή στα νοικιασμένα ή αυξάνονταν οι υποχρεώσεις των ενοικιαστών. Οι έκτακτοι φόροι γονάτιζαν τον κόσμο της υπαίθρου. Ο Ένγκελς αναφέρει χαρακτηριστικά ότι «ο γερμανός αγρότης δεν είχε δικαίωμα ούτε να παντρευτεί ούτε να πεθάνει χωρίς ο κύριός του να εισπράξει στην περίπτωση αυτή χρήματα». Υπήρχαν και κάποια ενδιάμεσα στρώματα κυρίως στρατιωτικοί (ιππότες κ.ά.) που είχαν συνήθως μικρή περιουσία.

Η θρησκευτική μεταρρύθμιση του Μαρτίνου Λούθηρου ξεκίνησε το 1517 με στόχο να απαντήσει -μέσα από θεολογικές διαφωνίες- στα κοινωνικά προβλήματα και κυρίως στις επιδιώξεις των αστικών στρωμάτων για περισσότερη εξουσία και για ενοποίηση του κράτους που σπαρασσόταν από τις διαμάχες μεταξύ των τοπικών ηγεμόνων. Ο Λούθηρος, επηρεασμένος από το πνεύμα του ουμανισμού και της Αναγέννησης που εμφανίστηκε στην Ιταλία στα τέλη του 15ου αιώνα, ανάρτησε τις περίφημες «95 Θέσεις» του στην εκκλησία της Βιτεμβέργης, με τις οποίες επέκρινε κυρίως τη διακίνηση συγχωροχαρτιών από την Καθολική Εκκλησία, ασκώντας έτσι κριτική στην εξουσία του Πάπα. Βρήκε υποστήριξη όχι μόνο από τους αστούς των πόλεων αλλά και από ευγενείς και πιο προοδευτικά τμήματα της ανώτερης τάξης που αναζητούσαν αποδέσμευση από την παπική εξουσία. Γρήγορα, όμως, η Μεταρρύθμισή του αγκαλιάστηκε και από τα κατώτερα στρώματα και μετατράπηκε

σε κοινωνική μεταρρύθμιση που πυροδότησε το κλίμα δυσαρέσκειας και συνοδεύτηκε από εξεγέρσεις και πολεμικές συγκρούσεις, με στόχο την απελευθέρωση από τη δουλοπαροικία. Αυτή η εξέλιξη προβλημάτισε και τον ίδιο τον Λούθηρο. Βλέποντας ότι υπήρχε ο κίνδυνος να χαθεί ο έλεγχος και να κυριαρχήσουν λαϊκά στοιχεία, πέρασε με το μέρος των ηγεμόνων, καταδίκασε τις εξεγέρσεις και ζήτησε από το στρατό των φεουδάρχων την αμείλικτη καταστολή των επαναστατών, που τους χαρακτήρισε ληστές και φονιάδες.

Μεταξύ 1523 και 1525, ξέσπασαν μαζικές εξεγέρσεις στη μέση και νότια Γερμανία. Ειδικά, όμως, στις περιοχές της Σουηβίας, της Θουριγγίας και της Φραγκονίας πρωτοστάτησαν ένοπλες αγροτικές και εργατικές μάζες με πιο ριζοσπαστικά αιτήματα που αμφισβητούσαν ακόμα και το ίδιο το φεουδαρχικό καθεστώς.

Ο ιερέας και θεολόγος Τόμας Μίντσερ αρχικά επηρεάστηκε από τον Λούθηρο, αλλά σύντομα θεώρησε συντηρητική τη μεταρρύθμισή του. Οι απόψεις του ήταν από τις πιο ριζοσπαστικές της εποχής. Οραματίστηκε μια κοινωνία δίκαιη, με κοινοκτημοσύνη και εξουσία που θα πήγαινε από τον ίδιο το λαό, και καλούσε σε ένοπλη εξέγερση και ανατροπή των καταπιεστών. Το 1521 πήγε στην Τσεχία και κάλεσε το λαό να εξεγερθεί και να εξοντώσει τους καταπιεστές του. Ο Ένγκελς αναφέρει ότι ο Μίντσερ ήθελε «ένα κοινωνικό σύστημα όπου δεν θα υπάρχουν πια ούτε ταξικές διακρίσεις ούτε ατομική ιδιοκτησία ούτε απομονωμένη, εχθρική προς τα μέλη της κοινωνίας και αδιάφορη προς αυτά κρατική εξουσία». Ο Μίντσερ υπέστη πολλές διώξεις για τις απόψεις του ακόμα και πριν από την εξέγερση των χωρικών. Γι' αυτό αναγκάστηκε να μετακινείται συνεχώς χωρίς να σταματήσει να καλεί σε εξέγερση. «Όλη η εξουσία πρέπει να δοθεί στο λαό», έγραφε και έλεγε διαρκώς.

Όταν ξέσπασαν οι ένοπλες αντιπαράθεσεις (1524) ο Μίντσερ έδρασε κυρίως στη Θουριγγία, αλλά το κήρυγμά του είχε ήδη μεγάλη απήχηση και σε άλλες περιοχές. Πολύ σύντομα οι αγρότες ενώθηκαν με κατώτερα στρώματα των πόλεων, εξοπλίστηκαν και κατάφεραν μέσα από σκληρές μάχες να κυριαρχήσουν σε μεγάλο τμήμα της γερμανικής υπαίθρου. Δημιούργησαν αγροτικά στρατόπεδα, κατέλαβαν κτήματα, κατέστρεψαν πύργους ευγενών και μοναστήρια. Μαζί τους συνδέθηκαν και μέλη του κινήματος των Αναβαπτιστών που διαχωρίστηκαν από τον Ελβετό μεταρρυθμιστή Ζβίγγλιο.

Οι επιτυχίες τους ήταν σημαντικές. Στις αρχές του 1525 ο Μίντσερ συνέταξε το πρώτο πρόγραμμα των ξεσηκωμένων αγροτών (Artikelbrief). Σε αυτό διατυπώνονταν οι αντιφεουδαρχικοί σκοποί του αγώνα, αποκλείοντας κάθε συμβιβασμό. Καλούνταν οι αγροτικές μάζες να δράσουν ενωμένες απέναντι στους εκθρούς, «αδιαφορώντας για την αιματοχυσία», με στόχο να «εφαρμόσουν μια δίκαιη τάξη πραγμάτων που θα βασιζόταν στο κοινό συμφέρον και το πέρασμα της εξουσίας στον απλό λαό».

Δεν έλειψαν βέβαια και οι εσωτερικές

διαφωνίες, που οφείλονταν κυρίως στην κοινωνική ανομοιογένεια της αγροτιάς. Έτσι, συντάχθηκε ένα παράλληλο πρόγραμμα, τα «12 άρθρα», που ήταν πολύ μακριά από το επαναστατικό πρόγραμμα του Μίντσερ. Το πρόγραμμα αυτό δεν ζητούσε την κατάργηση της φεουδαρχίας αλλά τη χαλάρωση της καταπίεσης με μείωση των φόρων και των αγγαρειών. Παρόλα αυτά, ο Μίντσερ υποστήριξε τους αγρότες που αγωνίζονταν για την εφαρμογή αυτού του προγράμματος, εξηγώντας, όμως, παράλληλα ότι πρέπει να συμπεριλάβουν ευρύτερους στόχους, την πλήρη κατάργηση των φεουδάρχων και «τη δημιουργία μιας νέας τάξης πραγμάτων όπου τα ένοπλα σώματα των ξεσηκωμένων θα εφαρμόζουν καθετί που θα αναγνωρίζεται πως συμφέρει την ολόκληρη».

Στη Σαξονία-Θουριγγία, όπου επικεφαλής των εξεγερμένων ήταν ο Μίντσερ, ο αντιφεουδαρχικός αγώνας συνεχίστηκε με επιτυχίες. Τον Απρίλη του 1525 τα στρατεύματα των φεουδάρχων άρχισαν πιο συντονισμένες επιχειρήσεις εναντίον των εξεγερμένων. Σε πολλές περιπτώσεις οι αστοί και τα ανώτερα στρώματα των αγροτών ήρθαν σε συμφωνία με τους φεουδάρχες. Οι τοπικοί ηγεμόνες, που ήταν προστάτες του Λούθηρου, μπροστά στον κίνδυνο να χάσουν την εξουσία τους ενώθηκαν, δημιουργώντας έναν ισχυρό και οργανωμένο στρατό. Το Μάιο του 1525 εκστράτευσαν εναντίον των εξεγερμένων.

Η καθοριστική μάχη δόθηκε στα μέσα Μαΐου στο Φρανκενχάουζεν της Θουριγγίας. Η υπεροπλία τού στρατού των ηγεμόνων ήταν συντριπτική. Οι αγρότες, αν και ήταν σχεδόν άοπλοι, πολέμησαν σκληρά. Το αποτέλεσμα, όμως, ήταν προκαθορισμένο. Οι αγρότες έχασαν τη μάχη. Ο Μίντσερ συνελήφθη και μετά από φριχτά βασανιστήρια αποκε-

φαλίστηκε δημόσια στις 27 Μαΐου 1525. Χιλιάδες αγρότες σκοτώθηκαν στη μάχη και πολλοί περισσότεροι δολοφονήθηκαν το επόμενο διάστημα σε μια εκδικητική προσπάθεια των ηγεμόνων να συντριβεί οριστικά οποιαδήποτε μελλοντική απόπειρα αμφισβήτησης της εξουσίας τους. Το φεουδαρχικό καθεστώς και η δουλοπαροικία αποκαταστάθηκαν σε όλη τη Γερμανία. Ήταν φανερό ότι, σε εκείνη την εποχή, οποιαδήποτε επιτυχία των εξεγερμένων αγροτών δεν ήταν εύκολο να διατηρηθεί. Η αστική τάξη που είχε αρχίσει να διαμορφώνεται τρόμαξε μπροστά στην αγροτική εξέγερση και δεν την υποστήριξε μέχρι το τέλος. Το προλεταριάτο ήταν ακόμα στα σπάργα της ιστορίας και οι δυνατότητές του περιορισμένες. Όπως πολύ χαρακτηριστικά τόνισε ο Λένιν, «η απλή πλειοψηφία των μικροαστικών μαζών δεν κρίνει ακόμα τίποτα κι ούτε μπορεί να κρίνει, γιατί τον οργανωμένο χαρακτήρα, την πολιτική συνείδηση των εκδηλώσεων, τη συγκεντροποίησή τους (απαραίτητη για τη νίκη), όλα αυτά είναι σε θέση να τα δώσει στα σκόρπια εκατομμύρια των μικρονοικοκυραίων του χωριού μόνο η καθοδήγησή τους είτε από μέρους της αστικής τάξης είτε από μέρους του προλεταριάτου».

Σ.Σ.

Πηγές

«Ακαδημία Επιστημών της ΕΣΣΔ, Παγκόσμια Ιστορία» τόμος Δ1, εκδόσεις Μέλισσα

Φ. Ένγκελς, «Ο πόλεμος των χωρικών στη Γερμανία», Διαλεχτά έργα Μαρξ-Ένγκελς, τόμος Α, εκδ. Γνώσεις

Ι.Β. Λένιν, «Συνταγματικές αυταπάτες», Άπαντα τόμος 25, 4η ρωσική έκδοση

σχολια

Συμμαχία I

Με αφορμή την 77η επέτειο της ίδρυσης του Ισραήλ, ο υπουργός Υγείας είπε: «Το κράτος αυτό υποστηρίζει την Ελλάδα σε όλα τα διεθνή fora, στα πάντα. Να σας πω ότι και στη Eurovision μάς έδωσε 12 βαθμούς». Και άλλους 12 στη Γλυκερία.

Συμμαχία II

Δεν θα ακυρώσουμε «μια εξωτερική πολιτική που έχει βάθος χρόνου», δήλωσε ο Κώστας Ζαχαριάδης, μέλος της Πολιτικής Γραμματείας του ΣΥΡΙΖΑ, στον Realfm 97,8. Ο ίδιος τόνισε ότι «οι σχέσεις που έχουν αναπτυχθεί είναι ενός βάθους χρόνου και περιεχομένου. Δεν είναι όλοι στο Ισραήλ με τον Νετανιάχου». 12 βαθμούς στο Ισραήλ.

Κατάλογος I

«Περιμένουμε ακόμη τον κατάλογο των ξένων φοιτητών εκ μέρους του Χάρβαρντ προκειμένου να μπορέσουμε να προσδιορίσουμε, έπειτα από μια παράλογη δαπάνη δισεκατομμυρίων δολαρίων, σε πόσους ριζοσπαστικοποιημένους παράφρονες, όλοι τους ταραχοποιοί, δεν θα πρέπει να επιτραπεί να εισέλθουν ξανά στη χώρα μας», έγραψε ο Αμερικανός πρόεδρος σε ανάρτησή του στο δίκτυο του Truth Social. Πρέπει να διασταυρωθούν με αυτούς του ελληνικού ΥΠΑΙΘ.

Παλαιστίνη I

Η Microsoft εφαρμόζει νέα πολιτική μπλοκάροντας τα email των υπαλλήλων της που περιέχουν τις λέξεις «Παλαιστίνη», «Γάζα» ή «γενοκτονία» στους εσωτερικούς διακομιστές της (Exchange), σύμφωνα με την ομάδα υπαλλήλων της Microsoft υπέρ της Παλαιστίνης «No Azure for Apartheid». Ψηφιακή φίμωση.

Απόφοιτοι

Αυστηρότερους όρους αποφοίτησης από το Λύκειο ζητούν 4 Βουλευτές της ΝΔ με ερώτηση στην υπουργό Παιδείας. Οι Βουλευτές της ΝΔ εμφανίζονται ανήσυχτοι για την αξία του απολυτηρίου, καθώς θεωρούν ότι δημιουργεί ερω-

τηματικά το ότι μαθητές αποφοιτούν από το Λύκειο με βαθμούς κάτω από τη βάση σε βασικά μαθήματα. Μπορεί να τους οδηγήσει και στο Χάρβαρντ.

Υποδήματα

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, δήλωσε σήμερα ότι η δασμολογική πολιτική του έχει στόχο να προωθήσει την εγχώρια παραγωγή αρμάτων μάχης και προϊόντων τεχνολογίας και όχι να φτιάχνονται στις ΗΠΑ αθλητικά παπούτσια και μπλουζάκια. Εκτός εάν η Nike φτιάχνει αρβύλες.

Κατάλογος III

Ο ιδρυτής της Microsoft, Μπιλ Γκέιτς, δήλωσε ότι το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του, ύψους 200 δισεκατομμυρίων δολαρίων, θα προσφερθεί για τη βελτίωση των υπηρεσιών υγείας και εκπαίδευσης στην Αφρική τα επόμενα 20 χρόνια. Αφού πρώτα ελεγχθούν οι λογαριασμοί στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Παλαιστίνη II

Βουλευτριά της Αριστεράς αποβλήθηκε σήμερα από την Ολομέλεια της Bundestag επειδή φορούσε μπλούζα με τη λέξη «Παλαιστίνη», έπειτα από απόφαση της προέδρου του γερμανικού κοινοβουλίου. Αναλογική φίμωση.

Με τη σωστή πλευρά της... αστυνομίας

«Στη δουλειά μου έχω επιλέξει να είμαι με την πλευρά της αστυνομίας!» Μια κυνική ομολογία από αρμόδιο... όργανο της «ανεξάρτητης» και «αντικειμενικής» δημοσιογραφίας. Την ίδια ομολογία αναμένει, τώρα, η κυβέρνηση, ο πρωθυπουργός, ο υπουργός προστασίας της αστυνομίας και η «δικιά μας» Ζαχαράκη από τους πρυτάνεις των «αυτοδιοικήτων» και «αυτοτελών» πανεπιστημίων, με βάση τις εκτρωματικές ρυθμίσεις «λειτουργίας» τους. Η τελευταία, μάλιστα, αφού θεώρησε «μεγάλο το πλήθος των πειθαρχικών στους εκπαιδευτικούς», συμφώνησε να τις επεκτείνει στους φοιτητές και στους πρυτάνεις.

Στην περίπτωση της δημοσιογράφου του αστυνομικού ρεπορτάζ της εφημερίδας «Δημοκρατία» (κατ' ευφημισμόν το όνομα της εφημερίδας), το «τρανταχτό»... νομικό επικείμενό της δεν έπεισε την έδρα του δικαστηρίου, καθώς εξέταζε τη μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση του Νίκου Ρωμανού, με βάση πρωτοσέλιδο που τον παρουσίαζε με... πλάτη να παρακολουθεί και να ετοιμάζει τάχα «χτύπημα» κατά του υπ. Εξωτερικών, Νίκου Δένδια, το 2019, λίγο πριν από την επέτειο της δολοφονίας του Αλ. Γρηγορόπουλου και 5 μήνες μετά την αποφυλάκισή του. Ο εκδότης της εφημερίδας και η δημοσιογράφος καταδικάστηκαν σε 10 και 6 μήνες φυλάκιση και χρηματική ποινή 1.000 και 300 ευρώ αντίστοιχα. Ωστόσο, παρά την καταδίκη των «κατ' επάγγελμα ή κατά συνήθεια» λασπολόγων, το συκοφαντικό δημοσίευμα έπιασε τόπο. Με την αστυνομία να ανακοινώνει αμέσως μετά δρακόντια μέτρα καταστολής στην επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου και με τον Νίκο Ρωμανό να παραμένει σήμερα προφυλακισμένος, με μοναδικό στοιχείο ένα φερόμενο δακτυλικό αποτύπωμα σε σακούλα στην περίπτωση με το διαμέρισμα των Αμπελοκήπων.

Στην ίδια τη «δημοσιογράφο», βέβαια, άρεσε πολύ το επικείμενό της. Γι' αυτό και το ανέπτυξε με απίστευτο στόμφο, θράσος και κυνισμό σε προσωπική ανάρτησή της, υπερασπιζόμενη δήθεν το... «δημοσιογραφικό λειτούργημά» της! Που δεν συνομιλεί με «τρομοκράτες» (μάλλον ούτε με απεργούς,

συνδικαλιστές και «ταραχοποιούς» φοιτητές), που δεν φιμώνεται από δικαιώματα και ελευθερίες, που υπερασπίζεται την «αλήθεια» και την ελευθερία δράσης των Αρχών, που «ορθώνει ανίστημα» απέναντι στους «υποστηρικτές του χάους». Εκτός κι αν πρόκειται για το χάος που προκαλεί το κράτος του Ισραήλ, που ισοπεδώνει ξανά την ισοπεδωμένη Γάζα και καταδικάζει σε θάνατο από πείνα τον παλαιστινιακό λαό. Εξάλλου, «στη δουλειά μου έχω επιλέξει να είμαι με την πλευρά του Ισραήλ».

Τις ίδιες «φιλοαστυνομικές» προτιμήσεις έχει ο πρωθυπουργός και η κυβέρνηση από τους πρυτάνεις και τους καθηγητές πανεπιστημίου. Αλλά και από φοιτητές, εκπαιδευτικούς, μαθητές, γονείς που απειλεί με «έκπτωση» για παραμέληση ευθυγράμμισης με την κυβερνητική πολιτική. Γιατί ούτε τα πανεπιστήμια, ούτε τα σχολεία, ούτε η κοινωνία θα πρέπει να θεωρηθούν «επί της αρχής» χώροι ελεύθερης έκφρασης, δράσης και διακίνησης ιδεών. Η κληρονομία της χούντας ευδοκίμει στον κυβερνητικό λόγο και στη συστηματική πολιτική: με φρονηματικές απολύσεις εκπαιδευτικών, με διαγραφές φοιτητών που διαμαρτύρονται «έντονα», με παραπλανητικές και παράλογες εξισώσεις της ασφάλειας με την καταστολή, της ελευθερίας με τη νομιμότητα, της αντίστασης και διεκδίκησης με την παρανομία. Κι ενώ πριν κάποια χρόνια νεαροί κρατούμενοι έπαιρναν πτυχίο από τις φυλακές για να «επανενταχθούν ομαλά στην κοινωνία», τώρα, θα διαγράφονται από φοιτητές για να ενταχθούν... ομαλά στα σωφρονιστικά καταστήματα. Με βάση την εξωφρενική διάταξη για «αυτοδίκαιη αναστολή της φοιτητικής ιδιότητας για 24 μήνες σε περιπτώσεις ποινικής δίωξης» για υποτιθέμενες «πράξεις βίας κατά μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας ή σοβαρής καταστροφής εγκαταστάσεων» και «οριστική διαγραφή σε περίπτωση αμετάκλητης καταδίκης». Γιατί «η εποχή της ανοχής στη βία τελείωσε», σύμφωνα με τον φίλο του Νετανιάχου.

Η κυβέρνηση και το σύστημα δεν πρωτοτυπούν. Όχι μόνο με όσα κάνουν οι σύγχρονοι «φίλοι μας, που θέλουν το καλό μας», αλλά και με όσα έκαναν οι «φίλιες δυνάμεις» του κεφαλαίου

και της εξάρτησης από τον ιμπεριαλισμό στο παρελθόν: «Την γαλήνην και την δημοσίαν τάξιν, πάση θυσία» ήθελε να εξασφαλίσει στα πανεπιστήμια η χούντα το '73. «Αδιαπραγμάτευτη προϋπόθεση να νιώθουν όλες και όλοι ασφαλείς στις σχολές. [...] η ελευθερία συνεπάγεται τη νομιμότητα», υποστηρίζει ο σημερινός πρωθυπουργός το 2025. «Είναι αυτό το οποίο απαιτεί ο ελληνικός λαός», έλεγαν το '73. «Αυτό μας ζητούν οι πολίτες», ακούμε το 2025. «Εντός των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων δεν θα ασχοληθώ εγώ μέχρις ότου σεις, ως διοικήσεις αυτών, δηλώσετε ότι δεν μπορείτε να επιβάλετε την τάξιν», ήταν η... φιλική προτροπή του δικτάτορα στις διοικήσεις των πανεπιστημίων το '73. «Αυτό το οποίο θέλω να ακούσω, λοιπόν, στη συνέχεια από τη δική σας πλευρά, είναι τον σαφή προγραμματισμό σας για την κατάρτιση ή την επικαιροποίηση των σχεδίων ασφαλείας των ιδρυμάτων σας [...] τη σύνταξη των εσωτερικών κανονισμών, τη θέσπιση Πειθαρχικού Συμβουλίου ανά τομέα για να προβλεφθούν αυτόματες κυρώσεις σε όποιον παρανομεί», είναι η χωρίς «δεν μπορούμε» απαίτηση του σημερινού πρωθυπουργού στους «αυτοδιοικούμενους» πρυτάνεις. «Διότι, αν χρειαστεί, η Πολιτεία θα υποχρεωθεί να παρέμβει αποφασιστικώς. Ξεκαθαρισμένοι λογαριασμοί. Ενώπιος ενώπιω», έλεγε ο «καλός φίλος, με τους καλούς λογαριασμούς» δικτάτορας. «Και επειδή οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους, εγώ θέλω να είμαι σαφής εδώ: θα υπάρχουν κυρώσεις, μπορεί ενδεχομένως να φτάνουν και μέχρι την έκπτωση από τον ρόλο τους για κίνους τους πρυτάνεις, τις διοικήσεις που δεν θα ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους», επαναλαμβάνει «φιλικά και ντόμπρα» ο σημερινός πρωθυπουργός.

Όλες αυτές οι μακρινές επαναλήψεις από τις 2 Μαρτίου το 1973, σε μια «δημοκρατία που δεν κρατούσε τσεκούρια» και «όπου οι Έλληνες μπορούσαν να πιστεύουν σε ό,τι θέλουν, αλλά δεν είναι δυνατόν να πιστεύουν στον κομμουνισμό». Στις 17 Νοέμβρη του ίδιου έτους θα ξεσπάσει η εξέγερση του Πολυτεχνείου. Μάλλον οι πρυτάνεις δεν έκαναν «καλή δουλειά».

προσεγγίσεις